06.

Mathilde.

En ung Kones Memoirer.

Af

Eugène Sue.

Oversat

af

Ludvig Jordan.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Oversætterens Forlag.

Trykt hos H. G. Brill.

1844.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

rief
QA
41879
V.3

http://www.archive.org/details/mathildeenungkon03suee

Første Capitel.

Et Besøg.

Efter Optrinnet hos Tortoni tilbragte jeg en frygtelig Nat.

Neppe var jeg kommen hjem med Herr de Lancry, før jeg faldt i en Nervecrisis, der røvede mig al Bevidsthed.

Jeg mindes ikke mere, hvad der tildrog sig i de lange Timer, den varede. Den endte henimod Klokken fire om Eftermiddagen.

Min stakkels Blondeau sad ved mit Hovedgjærde og græd stille. Jeg foer med Haanden over Panden, som for at samle mine Tanker. Da den foregaaende Aftens Optrin faldt mig ind, formodede jeg, at en Duel havde fundet Sted.

Ak! Dette var ikke min mindste Frygt. Lugarto kunde styrte Gontran i Elendighed. Havde dette Menneske maaskee allerede forraadt ham?

„Hvor er Herr de Lancry?“ — raabte jeg.

Blondeau betragtede mig med kjærlig Medlidenhed og svarede —

„Herr Vicomten gik ud imorges, naadige Frue — kom hjem igjen og gik atter ud.“

„Uden at være saaret?“ — udbrød jeg.

Blondeau syntes at studse.

„Uden at være saaret, naadige Frue? — Der var ikke en Skramme at opdage. Havde han været saaret, vilde han ikke have kunnet — reise.“

„Reise? — Hvad siger du?“

„Da Herr Vicomten kom hjem imorges, gav han Befaling til at bringe hans Reisecofferter i Orden, og begav sig derpaa bort med sin nye Kammertjener. Han efterlod dette Brev til Dem, naadige Frue!“

„Reist! — Afreist! — Uden mig! — Og Grev de Mortagnes Formaning! — Ak, deri maa ligge en skjebnesvanger Hemmelighed!“

Jeg aabnede hastigt Gontrans Brev.

Med faa Ord underrettede han mig om, at en Duel havde fundet Sted mellem ham og Lugarto som en Følge af Gaarsdagens Optrin, og at den Sidste var bleven let saaret. Han saae sig nødt til, skrev han, at fjerne sig i nogle Dage, for at bringe de vigtige Anliggender, jeg

selv kjendte, i Orden; han beklagede høiligen at han maatte forlade mig; men jeg vilde sikkert indsee, hvor vigtige og afgjørende de Skridt vare, han maatte gjøre.

„Gjennem hvilken Barriere kjørte Herr de Lancry? Hvad Vei tog han?" — spurgte jeg Blondeau; thi jeg ønskede at adlyde Grevens udtrykkelige Raad, aldrig at fjerne mig fra Gontran, og desaarsag at ile efter ham.

„Jeg veed det ikke, naadige Frue."

„Der maa øieblikkelig sendes Bud til Posthuset, for at erfare, hvad Vei han har taget; naar jeg forespørger mig om det samme ved hver Poststation, vil jeg maaskee kunde indhente ham. Vi reise øiebliklig . . . du maa ledsage mig!"

„Reise, naadige Frne — i den Tilstand, De befinder Dem? . . . det er umuligt!"

„Men det maa og skal være, siger jeg dig. Du veed ikke, hvor vigtigt det er."

„Men hvordan skal vi da bære os ad for at erfare, hvor Herr Vicomten er reist hen, naadige Frue? Han reiste hverken i sin egen Vogn eller med Posten; han lod hente en Hyrekaret og satte sig ind i den med sin Kammertjener."

„Min Gud! Min Gud!" — raabte jeg fortvivlet.

Jeg kunde ikke forklare mig Gontrans pludselige Afreise; jeg frygtede en eller anden ondskabsfuld Streg af Lugarto.

Jeg afsendte Blondeau for at faae at vide, om Denne var i Paris; man svarede hende, at han vel var i Paris, men at hans Saar var saa farligt, at han i flere Dage ikke vilde kunne sætte sin Fod ud af Hotellet.

En dødelig Urolighed bemestrede sig mig. Jeg bævede ved Tanken om, at Grev de Mortagne, saa at sige, havde forudseet Gontrans Reise, da han udtrykkelig lod mig bede om ikke at forlade Herr de Lancry.

Forgjæves udspurgte Blondeau dem af vore Folk, der havde været Vidner til hans Afreise; jeg kunde ikke erfare det Mindste.

Jeg tilbragte Resten af Dagen og den følgende Nat i en ubeskrivelig Angst. Jeg kunde ikke begribe, af hvad Grund Herr Lugarto ikke havde udført sin Trudsel: at styrte Gontran i Fordærvelse; maaskee havde han virkelig udført den; maaskee havde min Mand ikke villet forskrække mig, men var pludselig afreist, for at undgaae Følgerne af Lugarto's Angivelse.

Jeg vidste ikke, hvem jeg skulde henvende mig til for at indhente Oplysning.

Jeg besluttede, saa tungt det end faldt mig, at begive mig hen til Frøken de Maran. Var der Nogen, der formaaede at underrette mig om det, jeg ønskede at vide, var det hende; thi hun samlede med Iver de afskyelige Rygter, der angik os.

Jeg stod i Begreb med at forføie mig hen til hende, da hun blev anmeldt.

Ved enhver anden Leilighed vilde dette Besøg have været mig utaaleligt. Nu takkede jeg næsten Himlen, fordi den havde sendt Frøken de Maran til mig. Men da jeg saae min Tantes skadefro og ironiske Mine, var jeg ikke langtfra at angre mit Ønske.

„Nu?" — begyndte hun — „Hvad er her paafærde? Uorden i Huusholdningen, min lille Putte? — I dette Mønster paa skjønne, beqvemme og lette Ægteskaber? — Man taler om Sørgespil — men jeg er overbeviist om, det er lutter Comedier — Lystspil!"

„Jeg veed ikke, hvad De mener, naadige Frøken; men i dette Øieblik svæver jeg i en gruelig Bekymring for Herr de Lancry. Jeg har ikke seet ham siden det grusomme Optrin, hvormed de skjændige Bagvaskelser, hvis Gjenstand Herr de Lancry og jeg vare, dog, Gud være lovet! maae være gjendreven."

„Hvad er det du siger, min Smaa? Du troer, Optrinnet hos Tortoni gjorde en gunstig Virkning? Er du affindig?"

„Jeg troer, min Frøken, at de Nedelige, der hørte Herr de Lancrys klare Beviis for Lugarto's Nederdrægtighed, ikke ville lade sig bruge som Echoer for Rygter, der endnu ere mere latterlige end afskyelige. Om end Ingen for Fremtiden vil tage vort Forsvar, er der dog heller Ingen, der vil vove at sværte os."

„Klare Beviis? — Nonsens! din Mand har jo aldeles Intet beviist. Troer du, denne Comedie satte Folk Blaar i Øinene?"

„Comedie? — Comedie, min Frøken?"

„Ja vist! Kunde Lugarto besvare Gontran's vilde Angreb anderledes, end han gjorde? Kunde han i alle de Menneskers Paahør tilstaae, at du havde skjænket ham Beviser paa din Gunst? — Du er altsaa eenfoldig nok til at ansee dig for en Svane, fordi Lugarto proclamerede din Uskyldighed ved Skinnet af Tortoni's Lysekroner? Levemaade forpligtede ham til at gjøre det. Han maatte være en afskyelig Tølper, hvis han kunde bære sig anderledes ad. Jeg for min Part er ingen Hyklerske; jeg finder denne Lugarto dum som en Øre i Henseende til hans Titulatur og hans gyldne

Stjerner i Solvfeldt; men jeg maa give Verden Ret i, at han ved denne Leilighed opforte sig med en magelos Conduite og Værdighed. Lod han sig ikke fornærme, beskjæmme, ja endog mishandle af din Mand i dit Paasyn, uden at yttre en Klage derover? Tvertimod — han vedblev at forsvare dit Rygte. Ja — Galaor og Orandates ere sande Uhyrer i Cynisme og Taabelighed i Sammenligning med den stakkels Lugarto."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg havde allerede oplevet en saa sorgelig Erfaring om Verdens Ondskab, at jeg ikke tvivlede om, at man jo kunde forklare sig Herr de Lancry's og Herr Lugarto's Opforsel saaledes som min Tante paastod.

I min dybe Bedrovelse lod jeg Hovedet synke ned paa Brystet.

Stolt af sin Triumph vedblev Froken de Maran med grusom Glæde —

„Endnu slemmere er det for Gontran, at Lugarto ovenikjobet har opfort sig bravt ved Duellen. Han blev saaret, og Æren er tilfredsstillet, som man siger, uagtet den smukke Erkemillionair ret vel havde kunnet vægre sig ved at slaaes med Gontran — da din Mand jo skal være ham uhyre Summer skyldig. Men da han nedlod sig til at

afgjøre Sagen paa den Maade, er der ikke Mere at sige om det. Men mellem os sagt, er det virkelig comiskt at betale sin Gjæld med et Kaardestød. Det beviser, at Lugarto er rasende forelsket i dig. Og selv nu, da han er saaret, skal han, siger man, kun tale om dig i den trofasteste, meest rørende Hyrdetone."

„Altsaa, min Frøken — har Herr de Lancry og jeg siden Optrinnet i Gaar endnu tabt Mere i Verdens Agtelse end før?" — sagde jeg med en Rolighed, der bragte Frøken de Maran til at studse — „og Herr Lugarto vækker derimod den inderligste Deeltagelse?"

„Det er gyldne Ord, min Lille. Saaledes forholder det sig virkelig; og du seer, at jeg er ganske forvirret derover. Jeg er kommen for at sige dig — skjøndt det er noget seent rigtignok, men bedre seent end aldrig — at jeg er i Fortvivlelse over at have samtykket i din Formæling med Gontran. Men hvem kunde ane, at han vilde bære sig saaledes ad? — Jeg mærker nu, at det ikke fattedes denne Mortagne trods hans forskruede Hjerne paa en hvis Spaadomsgave. Men hvad man ogsaa sagde eller gjorde, var det jo ikke muligt at bringe den smukke Hansqvast ud af dine Tanker, min Lille! Ak, din Stakkel — det er sørgeligt,

efter fire Maaneders Ægteskab at være bunden til en i Bund og Grund ødelagt Ægtefælle! Det kan ordentlig skjære En i Hjertet at tænke paa. Jeg veed nok, du vil svare mig, at din utro Gemals Opførsel gav dig Ret til at bruge Repressalier, og at det ikke fattes denne Lugarto, uagtet hans gule Voxansigt, hans Krampetilfælde og latterlige Titelsyge, paa behagelige Egenskaber; men det gjør ikke Sagen klar, og jeg føler mig virkelig saaret — oprørt, naar man taler om din Forkjærlighed for ham og den Smag, du finder i hans Underholdning."

„Virkelig, min Frøken?"

„Ak ja! — Men du synes at optage det med en vis Rolighed! — det gjør intet rystende Indtryk paa dig!"

„Nei, min Frøken — De seer, jeg er fuldkommen rolig — men jeg føler mig især rørt over den Følelse, der dicterer Dem de Trøstgrunde, De er saa god at give mig."

„Det er Ret, mit Barn — det bør du ogsaa være rørt over; men jeg gjentager det, jeg følte mig oprørt, da man talte om din Forkjærlighed for den skjændige Lugarto — og jeg svarede de onde Tunger, at de vilde føle dem dybt beskæmmede, hvis de kjendte Grunden til den smukke

lille Vicomtesses Inclination for denne Lugarto. „Seer De," — sagde jeg — „der findes en vis modig Selvfornægtelse i denne unge Kones Charakteer, ganske à la Oldtidens heltemæssige Fruentimmer — saadan et Slags Blanding af Portia og Gracchernes Moder." Og det er jo ogsaa ganske sandt; thi naar man seer din Rolighed i dette Øieblik, skulde man ikke troe, at din Mand har gjort dig til den ulykkeligste Kone under Solen, og at dit og hans gode Navn aldrig staaer til Opreisning mere."

„Min Frøken," — svarede jeg med en Koldblodighed, der forvirrede min Tante — „De er kommen her for at nyde Deres Triumph — for at see, om Deres Formodninger have stadfæstet sig — for at see, om den unge Kone er ligesaa ulykkelig som den unge Pige, som Barnet var det i Deres Huus . . . ikke sandt?"

„Gaa kun videre . . . jeg skal svare dig siden . . . Det er virkelig en usædvanlig Skarpsindighed, du besidder."

„Nu vel, min Frøken, saa vil jeg tildele Dem et grusomt Slag . . . med dette Slag vil jeg hævne mig over alt det Onde, De har gjort mig — over alt det Onde, De endnu agter at tilføie mig."

„Du faaer mig til at studse . . . men forskrække mig gjør du dog ikke, min stakkels Lille."

„See mig lige i Dinene, min Froken — læg vel Mærke til Tonen i min Stemme — til Udtrykket i min Mine . . . og De, der er saa skarpsynet, vil kunne see, om jeg lyver."

„Til Sagen — til Sagen!" — udbrod min Tante med Bitterhed.

„Nu vel, min dyrebare Tante — jeg elsker Gontran ligesaa hoit og inderligt, som jeg nogensinde har elsket ham . . . horer De? Jeg elsker ham lidenskabeligt; ja, jeg elsker ham endnu hoiere end for, thi han er ulykkelig. Denne Kjærlighed udgjor mit Mod, min Kraft, min Trost; denne Kjærlighed har jeg at takke for at jeg er gaaet seierrig ud af de grusomste Kampe — dybt saaret maaskee, men dog smilende. Denne Kjærlighed har jeg at takke for, at jeg kan byde Fremtiden Trods med en fri og rolig Pande."

Der laa en saa ægte Sandhedsklang i mine Ord — mit Ansigt, som min Overbeviisnings Kraft oplivede, var saa glædestraalende — at Froken de Maran, der ikke formaaede at dolge sit Raseri, udbrod —

„Hun taler virkelig Sandhed! — Der gives Koner, der ere dumme nok til at lade sig fortrylle

af et Mandfolk! — De Daarer! — Man kunde slaae Dem ihjel med Køller, og under Slagene vilde de dog raabe med smægtende Vellyst: „O, henrykkende Glæde! — O, uendelige Fryd!"

Frøken de Maran havde ikke glemt sine gamle Vaner; hun rystede mig heftigt ved Armen med de Ord —

„Er du da blind — døv eller vanvittig?"

Min Tantes Harme gjorde mig godt; — min Kjærlighed til Gontran blev forstaaet; den maatte trøste mig i al min Ulykke, da Frøken de Maran var saa rasende over at see den beherske mig.

„Du er virkelig moden til at indespærres i et Galehospital!" — vedblev min Tante.

„Jeg elsker ham, min Frøken; Mere kan jeg ikke sige Dem."

„Man maa blive forrykt ved at høre det vanvittige Sprog i alle Tonearter — „Jeg elsker ham! Jeg elsker ham! Jeg elsker ham!! — Du elsker ham! men han har ødelagt dig; han skylder denne Lugarto uhyre Summer; og i det Øieblik, Denne fordrer sine Penge, bliver du givet til Priis for den yderste Elendighed!"

„Denne Elendighed vil jeg dele med Gontran, min Frøken."

„Men han er vanæret i Verdens Öine!"

„Men ikke i mine."

„Han foragter dig — han tillader Lugarto at compromittere dig!"

„Gontran er sikker paa min Kjærlighed."

„Men ligesaa sikkert er det, at han ikke elsker dig."

„Men jeg elsker ham, min Frøken."

Jeg veed ikke, i hvilken Tone jeg udtalte disse Ord, men Frøken de Maran stampede i Gulvet og udbrød som en Rasende.

„Ad Helvede til! — denne Kjærlighed bliver til Vanvid — nu er hun incurabel."

„Ak ja, min Frøken, De har Ret! det er Vanvid, men en hellig, en ædel Vanvid; den omfatter alle mine Sjælskræfter, den lænker hele min Sjæl til Gontran. Hvad der ikke er ham, existerer ikke for mig. At leve hans Liv — hvor haardt, piinligt og ydmygende det end er — det er mit eneste Önske . . . De har Ret, jeg er vanvittig. Hvad er Vanvid, naar det ikke bestaaer i een overspændt Følelse paa alle andre Følelsers Bekostning? Ja, jeg er vanvittig, og ligesom de Vanvittige lever jeg i disse dyrebare, tilbedte, berusende Minder, der hvert Öieblik bringe Lys i min Sjæl og hensætte mig i en ideal Verden; disse Minder ere

de uendelig lykkelige Dage, jeg henlevede ved hans Side — dengang jeg var saa stolt af at være ung og skjøn, fordi han elskede min Ungdom og min Skjønhed."

„Men nu er han mæt og kjed af din Skjønhed; — og hvad din Ungdom angaaer . . . en herlig Fordeel! — destolængere vil du lide."

„De forstaaer ikke, hvad Ungdom og Skjønhed vil sige, min Frøken — eller rettere, De forstaaer det kun altfor godt, og det vækker Deres Raseri; Himlen er retfærdig — den vil, at De skal martres af Misundelsens Qvaler. Den har opbevaret Dem en grusom Piinsel — den at see mig lykkelig for stedse ved en Mands Besiddelse, der, ifølge Deres Plan, skulde berede mig Sorg og Kummer. See, min Frøken . . . om han ogsaa imorgen sagde mig: „Gaa! jeg hader dig!" — kunde han dog ikke berøve mit Hjerte den Skat af dyrebare Erindringer, hvoraf jeg vilde kunne leve i hundrede Aar. Hvor foragtelig og ubarmhjertig Gontran end vilde vise sig, kunde han dog ikke hindre, at Fortiden bliver, hvad den er — en Fortid, blændende som en Feedrom — en Fortid, hvori jeg kunde søge min Tilflugt, naar den nærværende Tid blev mørk og glædesløs."

„Ha, ha, ha! hvor du er morsom og opbyg=

gelig med din Fortid! — Lad mig dog være i Fred! — ægtede han dig ikke for dine Penges Skyld? — Havde du været styg og ondskabsfuld som de syv Dødssynder, havde han dog taget dig."

„Derfor kan De ogsaa tænke Dem, min Frøken, hvor lykkelig jeg følte mig ved, at min Rigdom var forenet med Skjønhed og Hjertensgodhed."

„Det er ikke til at holde ud! — En saadan Kjærlighed er Afsindighedens Halsstarrighed!" — raabte Frøken de Maran, ude af sig selv — „Men han vil dog døe engang — han vil døe, denne skjønne Afgud! — Hvorledes vil du da trøste dig? — Ja, ha! — der overraskede jeg dig! Svar mig paa det!"

„I denne Verden vil jeg bede til Gud for ham; i den næste skal jeg gjensee ham! Mit Liv vil saaledes tilbringes mellem Bøn og Haab."

Frøken de Maran stod hastigt op med de Ord — „Det er et Væddemaal — det er tydeligt at mærke . . . du faaer mig virkelig til at lee! — du vilde hellere briste af Raseri og Fortvivlelse, end udgyde Taarer i min Nærværelse. Det er godt, min Kjære — ganske efter Behag! du er lykkelig, saare lykkelig, ganske overordentlig lykkelig . . . velbekomme! Jeg kom for at yttre min Medlidenhed over din Kummer, men jeg finder dig af et

saa kraftigt Gemyt, hvad Hjertets Lidelser angaaer, at jeg har opgivet mit Forsæt. I min Medlidenhed meddeelte jeg dig, hvad Verden fortæller om dig og din skjønne Alcindor; du vil vist finde det ganske simpelt og naturligt. Men tro ikke, at jeg nu vil spilde min Tid paa enten at forsvare eller beklage dig! Vi vil see, hvad du udretter med din skjønne Halsstarrighed!"

Frøken de Maran bortfjernede sig forbittret.

Jeg glædede mig over min Fasthed og den Indskydelse, jeg havde at takke for Frøken de Maran's Besøg.

Uden disse heftige Angreb vilde jeg maaskee ikke have gjennemskuet mit eget Hjerte. Aldrig vilde jeg have vovet at gjøre mig selv de Spørgsmaal, hun gav mig.

Der gives Formodninger af en saa smertelig eller frygtelig Natur, at Aanden instinctmæssigt vægrer sig ved at dvæle ved dem, men ere de eengang gjennemdrøftede og banlyste, føler man sig næsten lykkelig ved at have fremkaldt dem.

Frøken de Marans Besøg frembragte derfor en Virkning, der stod i den skarpeste Modsætning til den forventede.

Denne Strid overbeviste mig endnu klarere om Inderligheden af min Hengivenhed for Herr de Lancry.

For vilde jeg have kunnet tvivle paa mig selv; nu tvivlede jeg ikke mere. Jeg havde, uden at blegne, rettet mit forskende Blik paa de Muligheder, der kunde sætte denne Tilboielighed paa Prove.

Ak — jeg trængte kun altfor bittert til denne mægtige Overbeviisning, for at kunne modstaae de nye Slag, der truede mig.

Andet Capitel.

Reisen.

En ny Kummer skulde formere min Forstemthed.

Min stakkels Blondeau blev syg. Min Læge syntes at studse over dette pludselige Ildebefindende; uden just at være af en farlig Natur, medforte det en slappende, bedovet, apathisk Tilstand.

Min Bekymring for Gontran tog til. Jeg vidste ikke, hvem jeg skulde fortroe mig til; jeg sendte Bud hen til Hertuginden af Richevilles Hotel; hun var endnu i Anjou, og man vidste ikke, naar hun vilde komme tilbage.

Grev de Mortagne havde siden den Dag, paa hvilken Marquis de Rochegune havde mod-

taget hans Brev i mit Huus, ikke ladet sig see i Paris.

Hvor bittert beklagede jeg ikke Ursula's, min eneste Venindes Fraværelse! Om jeg end ikke kunde have erholdt noget Raad hos hende, havde jeg dog kunnet meddele hende min Kummer.

Hun tilskrev mig hyppige Breve, fulde af Melancholi og Tungsindighed. Hun var ikke lykkelig. Vel fattedes det ikke hendes Mand paa Forekommenhed og om Opmærksomhed, men — han forstod hende ikke. Hun beklagede sig over det monotone Liv, hun førte, og mindedes vor Barndom med Veemod.

Siden min Indtrædelse i Verden havde jeg intet Fruentimmervenskab sluttet. Skjøndt jeg vedgik Hertuginden af Richeville's ædle Egenskaber, nærede jeg dog altid en vis Skinsyge mod hende: — ogsaa hun havde elsket Gontran.

Jeg stod altsaa ganske alene; jeg var omgivet af Folk, der først fornylig vare traadte i min Tjeneste; næsten hele Tyendepersonalet var nyt; den ældste af mine Kammerjomfruer havde jeg neppe seet i sex Uger. Blondeau's Sygdom berøvede mig saaledes den Eneste, jeg kunde betro mig til.

I hele tre Dage blev jeg uvidende om Gontran's Skjebne.

Omtrent Klokken fem om Eftermiddagen ankom Frits, den Kammertjener, han havde taget med sig, i en Postkaleche og overleverede mig et Brev fra min Mand.

Jeg studsede over de Efterretninger, det indeholdt.

Gontran var lidende; han ventede mig i Nærheden af Chantilly, i et Huus, hvortil det Menneske, han havde affendt, skulde ledsage mig.

Herr de Lancry ønskede, at jeg efter Brevets Modtagelse øieblikkelig skulde forføie mig til ham i Blondeau's og Frits' Selskab.

„Det er mig saare magtpaaliggende, at man i Paris ikke bliver vidende om Bestemmelsesstedet for Deres Reise," — skrev Herr de Lancry — „Siig derfor Deres Folk, at de skulle affærdige de Personer, der komme og sporge om Dem, med den Besked, at De er reist til Rouvray, for at tilbringe nogle Dage hos Madame Sécherin. Det Samme vil De behage at tilskrive Frøken de Maran, Hertugen af Bersac og Prindsesse Ksernika. Jeg beder Dem, Mathilde — hvor stor Deres Afsky end er for at tilskrive den Sidste — overvind denne Afsky; thi det er mig om at gjøre, at Verden troer, De er reist til Ursula og ikke til mig. Jeg skal forklare Dem den hele Hemmelighed, der til-

lykke ikke behøver at vare længe. De kan fæste ubetinget Lid til Overbringeren heraf, Frits . . . han vil bringe Dem i Nærheden af Chantilly. Her venter jeg Dem, min kjære, dyrebare Mathilde. Fat Mod! jeg haaber, at der endnu er forbeholdet os mange skjønne Dage."

Jeg tilstaaer, at min Glæde over at gjensee Gontran maaskee seirede over den Bekymring, Efterretningen om hans Helbredstilstand vakte hos mig.

Jeg gav de nødvendige Befalinger til øieblikkelig Afreise. Uagtet det var mig ukjært at udspørge nogen af mine Folk, erkyndigede jeg mig dog hos Frits, om Herr de Lancry var bleven syg under sin Reise eller sin Tilbagekomst.

„Det kan jeg ikke svare Dem paa, naadige Fru Vicomtesse. Da Herr Vicomten reiste til Paris, efterlod han mig i det Huus i Chantilly, hvor han venter den naadige Frue; for tre Dage siden fortsatte han sin Reise alene, og kom tilbage imorges. Herr Vicomten syntes lidende og angrebet, og befalede mig at tage en Kabriolet og afhente Deres Naade."

Et taabeligt Haab opsteg hos mig. Jeg tænkte, at Gontran maaskee havde skuffet mig da han fortalte mig, at vort lille Huus var revet ned — at han vilde overraske mig — og at vi

for Fremtiden vilde leve i denne salige Indgetogenhed, for at undgaae Verdens ondskabsfulde Bagvaskelser.

Jeg nærede saamegen religiøs Ærefrygt for hiint himmelske Afsnit i mit svundne Liv, at jeg ifølge en overdreven Skrupel ikke vilde profanere mit dyrebare Haab ved at gjøre Frits det fjerneste Spørgsmaal desangaaende.

Jeg adlød Gontran's Anmodning og tilskrev Frøken de Maran, Hertugen af Versac og Prindsesse Kiernika, at jeg vilde tilbringe nogle Dage paa Landet hos Ursula; ligesom jeg gav mine Folk Befaling til at affærdige Dem, der maaskee besøgte mig i Mellemtiden, med samme Besked.

Det ærgrede mig, at jeg ikke kunde tage Blondeau med; men jeg tænkte ikke engang paa at underrette hende om min Afreise; hun vilde da, trods sin sygelige Tilstand, ikke ladet sig afholde fra at ledsage mig.

Jeg saae til hende paa hendes Værelse. Hun kjendte mig neppe. Hendes Mine var kold og rolig. Hun syntes ikke at lide, men laa i en ufølsom Slovhedstilstand.

Klokken sex forlod jeg Paris. Den af mine Kammerjomfruer, der ledsagede mig, var en Pige med et skummelt Ansigt. Det mishagede mig — hvorfor, veed jeg ikke.

Det var mod Slutningen af Junimaaned; Himlen var overtrukken, Luften qvalm, Heden qvælende. Det trak op til Torden.

Uagtet den lange Dag var det allerede næsten ganske mørkt, da jeg skiftede Heste i Ecouen Klokken hälvotte. Tordenen begyndte at rulle i det Fjerne, og nogle Lyn gjennemskar Horizonten. Atmosphæren blev mere og mere trykkende.

Paa denne Station opkom en Strid mellem min Tjener og Postillonen, der havde kjørt os. Jeg omtaler denne tilsyneladende uvæsentlige Begivenhed, fordi den senere havde de vigtigste Følger.

Man havde hidtil givet Postillonerne fire Francs i Drikkepenge, saavidt jeg husker; thi jeg havde opfordret dem til den største Iil; jeg veed ikke, hvorfor Frits paa denne Station kun vilde give tre. Postillonerne kom hen til Vognen og besværede sig derover for mig; jeg befalede at give ham, hvad han forlangte, idet jeg tilføiede, at det var mig om at gjøre, at komme saa hurtigt afsted som muligt.

Postmesteren, der bivaanede denne lille Tvist, anbefalede Postillonerne den største Forsigtighed, naar de kom til Skraaningen ved Luzarches, da Landeveien der, i Følge nødvendige Reparatio-

ner, laa bedækket af Steenblokke. Iøvrigt, tilføiede han, vare de farligste Steder betegnede med Løgter.

Vi kjørte videre.

Mørket tog til; der faldt enkelte store Regndraaber. Jeg frygtede for at Tordenens Rullen skulde gjøre Hestene skye, eller en eller anden uventet Hændelse forhale min Sammenkomst med Gontran.

Iøvrigt iagttog jeg Elementernes Strid med en melancholsk Rolighed.

Ak, disse store Naturphænomener ere dog, hvor frygtelige og imposante de end synes, langt mindre farlige end den feige, hemmelige Ondskab, der omgiver os. Der ligger saamegen Majestæt i denne Elementernes Kamp, at Sjælen hæver sig i religiøs Beundring.

Disse Følelser styrkede mig paa ny; desuden skulde jeg jo gjensee Herr de Lancry; hans Ildebefindende var ikke farligt, og jeg stolede sikkert paa, at min ømme Pleie skulde fremskynde hans Helbredelse.

Jeg var kommen paa det Rene med, at han enten ventede mig i vort tidligere lille Huus eller i et nyt, og at vi skulde tilbringe nogen Tid i uforstyrret Eensomhed.

Denne med Længsel imodesete Lykke betragtede jeg som en Belonning for min Hengivenhed for Gontran; jeg takkede Gud, fordi han havde ledet mig saa viselig. Jeg nærede en saadan Tillid til mine Følelsers Kraft, at jeg ikke tvivlede paa min Mands Lykke, nu da han ene og alene skulde overlades til min Kjærligheds Indflydelse.

Kort forend vi ankom til Skraaningen ved Luzarches, som man havde betegnet os som farlig, holdt min Vogn et Oieblik paa Bakken, for at Hestene kunde puste ud.

Jeg hørte Lyden af en galopperende Hest i det Fjerne; den kom nærmere og nærmere. Jeg bøiede mig uvilkaarligt ud af Vognslaget; strax efter kom en Rytter sprængende med slappe Toiler, holdt ved Siden af Vognen og raabte næsten aandeløs til Frits —

„I blive forfulgte — de har saa stort Hastværk, at de glemte Stationen i Ecouen . . . jeg har kun en Fjerdingveis Forspring for dem . . . de komme opad Bakken . . . jeg skal melde det i Chantilly, for at . . ."

Mere hørte jeg ikke; han galopperede videre.

Greben af Skræk, bildte jeg mig ind, at Talen var om Herr Lugarto.

„Hvem forfolger os? Hvem var dette Menneske?" udbrod jeg.

Frits nølede et Øieblik, inden han svarede —

„Det er En, hvem Herr Vicomten leverede mig et Brev til i Paris. Han har udentvivl handlet efter Herr Vicomtens Ordre, idet han underrettede Deres Naade om at man forfølger os."

„Men min Gud — hvem forfølger os da?"

„Det har jeg ingen Idee om," — svarede Frits i en ængstelig Tone og bukkede sig ned for at lytte.

I dette Øieblikś Stilhed, der kun afbrødes af Tordenens dumpe Rullen, hørtes virkelig den fjerne Rullen af en Vogn; trods den steile Bakke nærmede den sig hurtigt.

„Der er de — der er de!" — raabte Frits forfærdet.

Jeg kunde forklare mig det Hele. Uden al Tvivl havde Gontran i sin Angest for, at Lugarto skulde opdage hans Opholdssted eller blive underrettet om min Afreise, befalet et paalideligt Menneske at iagttage Dennes Skridt. Dette Menneske havde seet Lugarto forlade Paris og vilde nu underrette Herr de Lancry om denne Omstændighed, som han meddeelte mig i Forbigaaende.

„Min Gud — hvad skal vi gjøre . . . hvad skal vi gjøre?" — udbrød jeg.

Den raslende Lyd kom stedse nærmere og nærmere.

Den kommende Vogn naaede Toppen af Bakken; et Øieblik endnu, og den vilde indhente os.

„Frygt ikke, Fru Vicomtesse!" — sagde Frits pludselig — „Jeg har udfundet et Middel. Afsted, Postillon — saa stærkt Hestene kunne rende! Naar du har det Sted bag dig, hvor Brostenene ere oprevne og Løgterne brænde, saa holder du!"

Neppe vare disse Ord udtalte, før Vognen foer afsted med en forfærdelig Hurtighed.

Den rullede ikke — den sprang ned ad den steile Skraaning.

Postillonen maatte opbyde hele sin Duelighed for at komme over den ufremkommelige Deel af Landeveien, der laa indkneben mellem to Bjerge af Steenblokke og kun var oplyst af tre Løgter.

Da den Hindring var overstaaet, holdt vi.

Jeg saae ud igjennem Bagvinduet; Frits sprang ned fra sit Sæde og slukkede Løgterne.

Postillonen, der vendte Ryggen til den Deel af Landeveien, han havde bag sig, og som Vognen skjulte for ham, kunde ikke see, hvad Frits foretog sig.

Jeg gjættede hans Hensigt.

Natten var saa mørk, at de, der forfulgte os og ikke kjendte Faren, da de ikke havde ladet sig opholde i Ecouen, maatte kjøre lukt paa Granitmasserne og bryde Arme og Been.

Vi vare komne ned ad Bakken med en forfærdelig Hurtighed.

„Afsted, Postillon!" raabte Frits, da vi kunde skjelne den følgende Vei paa Luftens Baggrund — „Ti Francs i Drikkepenge, naar I lade Hestene galoppere op ad den Bakke, der ligger for os."

Dette Løfte uagtet kunde Hestene, hvem den voldsomme Kjørsel havde gjort stakaandede, kun langtsomt bevæge sig opad Skraaningen.

Jeg vedblev at stirre ud af Bagvinduet i en forfærdelig Sjæleangest.

Natten var endnu saa dunkel, at man ikke kunde skimte Vognen, der forfulgte os; vi saae intet Andet end to lyse Punkter, dens Laterner, der bevægede sig med en frygtelig Fart ned ad den steile Skraaning.

Ved Glimtet af et Lyn fik jeg Øie paa Vognen og to Skimler, der bleve drevne fremad i Carriere.

Derpaa forsvandt Alt igjen i det tykke Mørke.

En frygtelig Tanke greb mig. Om nu de Ulykkelige, der ilede deres sikkre Fordærvelse imøde, ikke vare de, der forfulgte os!

Uvilkaarligt strakte jeg begge mine Arme ud og skreg „Holdt! Holdt!"

Et nyt Lynglimt viste mig atter Vognen i den samme rasende Fart.

Den var endnu tyve Skridt borte fra Steenblokkene, paa hvilke den uundgaaelig maatte knuses.

Min Gud! hvorledes blev jeg tilmode, da jeg paa dens eiendommelige Bygningsmaade gjenkjendte Grev de Mortagnes Pritschka — den, hvori han var ankommen til Hotellet Maran, da min Ægteskabscontract skulde underskrives! Gontran havde ofte talt til mig om denne Vogns beqvemme, skjøndt paafaldende Bygning.

Da jeg saae begge de lyse Puncter, der betegnede den, pludselig at forsvinde, udstødte jeg et hjertesønderrivende Skrig og pressede mine Hænder mod Dinene, som om jeg virkelig havde bivaanet den skrækkelige Catastrophe, jeg frygtede for.

I dette Dieblik naaede vore Heste Toppen af den Bakke, vi vare kjørte opad; Jordbunden blev jevn, og Dyrene fore afsted med fornyet Hurtighed.

Forgjæves raabte jeg til Postillonerne; Hjulenes Raslen overdøvede min Stemme, man hørte mig ikke. Jeg kastede mig fortvivlet tilbage i Sædet.

Lidt efter lidt stræbte jeg, i min Frygt for at give den Tanke Raaderum, at Grev de Mor-

tagne var bleven Offeret for min Tjeners Forsigtighed, at overtale mig til at troe, at jeg havde taget feil.

Der gaves maaskee flere Vogne af denne eiendommelige Form; eller maaskee Grev de Mortagne havde solgt den og Lugarto senere kjøbt den. Ved disse Gisninger beroligede jeg mig, eller rettere bedøvede jeg min Angest. Jeg tvang mig til at troe, at Lugarto havde forfulgt os, og at en guddommelig Straf havde ramt dette Menneske, der havde tilføiet os saameget Ondt. Gontran skulde jeg jo ogsaa gjensee, og dette Haab bidrog til at berolige mig. Underrettet om Sagens sande Sammenhæng af det Bud, der havde indhentet os, maatte Herr de Lancry løse min Tvivl i denne Henseende.

Da vi havde kjørt omtrent en halv Miil længer, mærkede jeg, at vi forlod Steenbroen og boiede ind paa en Markvei.

Nattens Mørke hindrede mig i at see, om det var i en Skov, vi kjørte, eller ei.

Pludselig holdt Vognen stille. Uveiret vedvarede endnu.

Jeg saae et Huus af et mørkt og skummelt Udseende. Alle Vinduesskodderne vare for.

Frits steg ned fra sit Sæde, bankede paa, og Døren blev lukket op.

Mit Hjerte bankede af unævnelig Længsel, ved Tanken om, at jeg skulde gjensee Gontran.

Jeg traadte hurtigt ind i Huset, medens mine Folk sysselsatte sig med at pakke af Vognen.

En aldrende Kone, der var mig ganske ubekjendt, bad mig om at træde ind i en lille Stue i første Etage.

„Hvor er Herr de Lancry?" — udbrod jeg.

„Herr Vicomten har efterladt dette Brev til den naadige Frue."

„Min Gud! — Herr de Lancry er altsaa ikke her?"

„Herr Vicomten kommer først tilbage imorgen Aften . . . som han rimeligviis nøiere underretter den naadige Frue om i dette Brev."

Yderst urolig over Herr de Lancry's Fraværelse, tog jeg Brevet. Jeg læste Følgende —

„Ængstes ikke, min dyrebare Mathilde; jeg reiser for at benytte en saare heldig Omstændighed, der gjør mig det muligt at bringe Alt iorden og for Fremtiden kun tænke paa Deres Lykke. Mod, min omme, ædelmodige Veninde! vore onde Dage ere tilende. Vent mig her; imorgen Aften i det Seneste er jeg her igjen. Behager Huset Dem, blive vi her, til vi kunne begive os til Deres Slot Maran. Adieu, mit Livs Trøst og Haab.

Tilgiv mig den Kummer, jeg har foraarsaget dig, og vedbliv at elske mig!"

Skjøndt denne nye Reise føiede jeg mig dog deri, saa godt jeg formaaede, ved Tanken om at skulle gjensee Gontran næste Dag. Og da . . . hvilken Glæde! Gontran opfyldte mit varmeste Haab, idet han lovede at tilbringe nogen Tid med mig i denne Indgetogenhed.

Jeg havde i den senere Tid været Vidne til saamange sælsomme Begivenheder, at jeg ikke kunde forundre mig over denne nye og pludselige Reise.

„Er der ikke i Løbet af denne Aften ankommet et ridende Bud, for at overbringe Herr de Lancry vigtige Efterretninger?" — spurgte jeg Konen.

„Nei, naadige Frue, jeg har ingen seet."

„Kald mig paa Frits," — sagde jeg, hvem dette benægtende Svar overraskede.

„Herr Vicomten havde beordret Frits til øieblikkelig at bringe Vognen og Hestene til Chantilly, da her ingen Plads er for dem . . . han er allerede borte . . . han var ikke engang indenfor."

„Hvorledes? Her er ingen Rytter kommen fra Paris iaften?"

„Nei, naadige Frue."

„Hvad kan der være bleven af dette Bud? Hvad har han villet meddele Herr de Lancry?"

Jeg begyndte at føle mig urolig i dette isolerede Huus og i Selskab med disse vildfremmede Mennesker.

Især beklagede jeg, ikke at have Blondeau hos mig. Var det Herr Lugarto, der forfulgte mig? Denne Gisning beroligede mig nogenlunde; hans Vogn maatte være knust paa Landeveien, og han selv sat ud af Stand til at begive sig videre. Men om jeg nu tog feil . . . om Grev de Mortagne . . .

Denne Tanke var rædsom, og jeg vilde ikke dvæle ved den.

Konen, der havde modtaget mig, spurgte, om hun skulde bringe mig min Aftensmad. Jeg var afreist fra Paris, uden at spise tilmiddag! Anstrængelsen havde udtømt mine Kræfter, og jeg besluttede derfor at nyde Noget for at vinde nye.

Konen gik ud.

Salonen, hvori jeg befandt mig, var elegant meubleret, forsynet med røde Tapetserier og oplyst af talrige Vorkerter i forgyldte Candalabrer.

Jeg gjenkjendte Gontrans Smag paa enkelte Gjenstande, og vovede dog ikke at troe, at jeg skulde leve længe i dette Huus ved Gontran's Side.

Konen bragte mig strax efter et lille med udsøgt Smag serveret Bord, idet hun fortalte mig, at Herr de Lancry havde selv anordnet min Aftensmad.

Jeg forstod at vurdere denne Gontrans Opmærksomhed og viste Konen ud, for at kunne være alene og kunne tænke frit over Dagens Hændelser.

Da jeg havde nydt nogle Skeefulde Suppe, spiist Lidt af en Kylling og drukket to med Bordeauxviin blandede Glas Vand, thi jeg var brændende tørstig — man vil snart see, hvorfor jeg dvæler ved disse enkelte Omstændigheder — skjød jeg Bordet tilbage og nærmede min Stol til Kaminen, skjøndt der ingen Ild brændte paa Risten. Tordenen lød endnu svagt; Vinden var frisket op, og man hørte dens sørgelige, monotone Susen. Det varede ikke længe, før en dyb moralsk og physisk Slovhed bemægtigede sig mig; mine Øienlaag sank uvilkaarligt; men da jeg endnu ikke vilde overlade mig til Søvnens Indflydelse, stod jeg rask op, gjorde nogle Skridt omkring i Værelset og nærmede mig tilfældigviis en Dør, der maatte føre ind til et tilstødende Værelse.

Var det Vinden eller var det Virkningen af min Indbildningskraft? Jeg hørte et dybt Suk bag Døren.

En Gysen greb mig — jeg foer iilsomt tilbage.

Jeg følte en dunkel Anelse om en forestaaende Rædsel.

Der hang en Klokkestreng ved Kaminen; jeg ilede derhen og trak heftigt i den.

Ingen kom.

Jeg ringede atter og stærkere; Ingen kom.

Et tredie Forsøg var ligesaa frugtesløst.

Forfærdet over den Dødsstilhed, der herskede i Huset, kastede jeg mig i en Lænestol og skjulte Ansigtet i begge mine Hænder.

Da forekom det mig, at et usynligt Baand lænkede mig til Stolen; jeg mærkede, at mine Been bleve tunge: det forekom mig, at en ubetvingelig Søvn overvældede mig.

Jeg frygtede for at sove ind, var bestemt paa at opsøge min Kammerjomfru eller den Kone, der havde opvartet mig, overvandt min Frygt, greb en af Kerterne paa Bordet og skred hen imod den Dør, der hørte til Forgemakket.

Jeg lagde Haanden paa Laasen, da jeg følte den bevæge sig med en knirkende Lyd.

Man skjød to Skodder for udvendig fra.

I min Fortvivlelse rystede jeg voldsomt i den, men det var mig umuligt at aabne den.

Greben af Skræk og anende et skjændigt Forræderi, ilede jeg til Vinduet; jeg aabnede det; de udvendige Skodder vare lukkede.

Ude af mig selv ilede jeg henimod den anden Dør, bag hvilken jeg troede at have hørt Sukket. Paa Dørtærskelen stod Lugarto.

Tredie Capitel.

Opdagelser.

Lugarto saa yderst bleg ud; en djævelsk Ondskab stod malet paa hans Ansigt; jeg havde aldrig seet ham saa rædsom.

„Beboerne af dette Huus ere mig hengivne. Alle Udgange ere lukkede; ingen menneskelig Magt kan føre Dem herfra førend imorgen."

Dette var de første Ord, dette Menneske yttrede.

I min Forfærdelse stirrede jeg paa ham med et vildt, forvirret Blik, uden at kunne svare.

Pludselig flygtede jeg hen til et Vindue og raabte —

„Kom mig ikke nær! Kom mig ikke nær!"

Han trak paa Skuldrene, satte sig paa en Stol og svarede —

„Lad os sladdre. Jeg har Meget at meddele Dem." Han trak en Portefeuille ud af sin

Lomme og lagde den paa Bordet. — „Sæt Dem dog; thi det vil vare længe, og De maa være træt."

„Herre min Gud! Forbarm dig over mig!" — bad jeg, idet jeg sank paa Knæ foran en Stol og sendte en brændende Bøn til Himlen.

Lugarto bladede i sin Portefeuille, tog nogle Papirer ud og vedblev, idet han viste mig dem —

„Det vil sætte Dem i Forundring, min Kjære. Dog — lad os følge Ordenen!"

Styrket af den fromme Bøn, jeg havde opsendt til Gud, stod jeg op, blev staaende og tilkastede Lugarto et tillidsfuldt Blik, idet jeg udbrød —

„Der gives en Gud i Himlen, og jeg har Venner paa denne Jord."

„Uden al Tvivl — mig først og fremmest. Men — gjør De Regning paa Grev de Mortagne, saa feiler De. Hans Vogn ligger knust i Huulveien ved Luzarches; han selv ligger halvdød ved Siden af."

„Det var altsaa ham . . . Den Vogn, der forfulgte os . . ."

„Var hans. Ha! Frits er en kostelig Karl. Jeg vidste vel, hvad jeg gjorde, da jeg befalede Gontran at tage ham i sin Tjeneste."

Denne Nyhed bedøvede mig et Øieblik; men jeg fattede snart nyt Haab, da jeg tænkte paa, at Lugarto ikke kunde være vidende om Grev de Mortagnes Skjæbne.

„De lyver, min Herre!" — udbrød jeg — „Selv om denne Ulykke end virkelig var indtruffet, kan De dog ingen Efterretning have erholdt om Grev de Mortagne's Tilstand. Frits forlod mig ikke."

„Det er heller ikke Frits, men en af mine egne Folk, der havde Befaling til at følge Deres Vogn i nogen Frastand, af hvem jeg har erholdt denne gode Efterretning. Uden at være Soldat, som Deres dyrebare Lancry, kjender jeg dog Arrieregardens Nytte. De skal selv høre, hvad Gavn det har bragt mig. Da mine Folk bemærkede, at Grev de Mortagne søgte at indhente Dem, sprængte den Ene afsted i fuld Carriere, for først at underrette Frits og dernæst mig derom; den Anden holdt sig i nogen Afstand fra Grev de Mortagnes Vogn, for at iagttage denne. Som Vidne til Deres Frelsers Fald mellem Bakkerne ved Luzarches, saae han ham liggende halvdød under sin Pritschka, og min tro Tjener ankom her et Qvarteerstid omtrent efter Dem, efter at have ladet sin Hest blive tilbage, for ei at vække Mis-

tanke. Med eet Ord: Beviset for, at De ligesaalidet kan haabe Grev de Mortagne's Ankomst, som jeg behøver at frygte derfor, er, at De seer mig siddende her ganske rolig — med frit Spil i Hænderne."

Hvad Lugarto sagde, var ulykkeligviis saa sandsynligt, at jeg ikke turde nære noget Haab; jeg sukkede ved Tanken om dette skjebnesvangre Tilfælde, der berøvede mig den Bistand, Forsynet sendte mig.

„O, det er en forslagen Spiller, denne Grev de Mortagne!" — vedblev Lugarto — „Han og denne Rochegune — hvem Helvede sluge! har nu i to Maaneer beluret mine Skridt; i deres fordømte Mummeri har de nu bragt de to eller tre af mine Planer, der alle angik Dem, min skjønne Fjende, til at strande; de havde bestukket nogle af mine Folk, hvem jeg ansaae for ubestikkelige. Det glæder mig imidlertid, at Frits for nogen Tid siden fik Fingre paa denne Rochegune, da han lurede ved Deres Havegitter for at erkyndige sig om Deres dyrebare Befindende under Deres Sygdom."

„Var det ham? — Min Gud, var det Rochegune? . . . Ha, Snigmorder!"

„Hvad anseer De mig for? — Et simpelt Slagsmaal — et Stokkeslag over Hovedet . . .

det var det Hele. Rochegune tog sig forbandet vel iagt for at lade Historien komme ud. Denne dydige Philanthrop vidste — og Saameget vidste jeg ogsaa — at han, hvis han klagede, tillige maatte gjøre Rede for, af hvad Grund han den Aften stod Skildvagt udenfor Deres Havegitter. Det kunde compromittere Dem, og han maatte derfor holde Tand for Tunge. Det havde jeg gjort Regning paa."

„Ligesaa feig, som lumsk og grusom" udbrød jeg og foldede Hænderne.

„Feig? Nei — Nervesvag? Ja. Er det at undres over, at jeg besidder den Svaghed at hænge fast ved Livet? — Det er jo ganske naturligt — jeg elsker Dem — og De . . . De gjør mig min Tilværelse dyrebar. Apropos! Jeg maa vist forekomme Dem enten som en Recrut eller som et phlegmatisk Menneske. Jeg har en fortryllende Kone i min Magt — uimodstridelig den elskværdigste Kone i hele Paris — og jeg fortæller Dem ganske roligt mine smukke Streger, istedetfor at tale om min Elskovsflamme. Men nu skal De høre Grunden til denne Opførsel, der maaskee forekommer Dem altfor ærbødig. See engang paa Uhret derhenne! det viser paa halvtolv. Endnu inden det slaaer tolv, ligger De i en dyb, uimod-

staaelig Dvale. Ved det tolvte Slag er De i min Magt; thi i Bordeauxvinen havde jeg anbragt et ufeilbart Sovepulver. De har sikkert allerede maattet føle Symptomer paa Mathed. Nu vil vi derfor ganske roligt sladdre, i Forventning om den forestaaende Hyrdetime."

Jeg udstødte et frygteligt Skrig ... jeg mindedes nu den flygtige Bedøvelse, jeg for et Øieblik siden havde tilskrevet Søvnen og min anstrængende Reise.

„Hav Medlidenhed med mig!" — raabte jeg og styrtede paa Knæ — „Det er altfor grusomt ... nederdrægtigt! — Hvad har jeg gjort Dem? — Naade! Naade!"

Herr Lugarto lo høit og svarede —

„Hvad feiler Dem dog, min Naadige? Hvad vil De? Hvad bebreider De mig? — Det er dog yderst sælsomt ... jeg sidder her paa min Stol ganske rolig — i en lang Afstand fra Dem og betragtende Dem med den dybeste Ærefrygt — og naar man seer Dem ligge der saa bedende, saa bønfaldende, skulde man fristes til at troe — jeg var en Tarquin. De er virkelig ubillig, min fortryllende Lucretia ... var jeg en indbilsk Nar, maatte jeg troe, De vilde bebreide mig min Tilbageholdenhed — for at anspore min Dristighed."

Jeg vovede ikke at troe mine Sandser; jeg lagde min Haand paa Panden; den brændte; mit Hoved og mine Oienlaag vare tunge.

En Gysen gjennemfoer mig ved enhver af Lugarto's Yttringer; jeg vilde reise mig og følte Benene vakle under mig.

„Det er ingen Søvn!" — raabte jeg fortvivlet — „Nei, det er en Dødsqval — levende Dødsqval! -- O, det er græsseligt! — Er det min Phantasi? — Nei, nei — jeg føler mine Kræfter svigte mig — en Sky omhyller mine Oine . . . Gud i Himlen — Hævnens Gud! — Vil du da ikke komme mig tilhjælp?"

Det være nu, at min Indbildningskraft, greben af Lugato's Ord, fremskyndte Virkningen af den Sovedrik, jeg havde nydt — eller at denne virkede paa en naturlig Maade — nok sagt, jeg følte mig greben af en ubetvingelig Døsighed. Uvilkaarligt sank jeg om i en Stol ved Siden af det Bord, hvorpaa man havde serveret mig den skjæbnesvangre Viin.

Jeg blev greben af en krampagtig Zittren og kunde neppe tale; i min Angest vendte jeg mig forgjæves ved bønlige Gebærder til Uhyret.

„Jeg var vis paa Virkningen af min Elixir," — vedblev han — „Jeg har allerede gjort Brug

af den flere Gange. Godt, nu sidder De allerede; snart vil De være ude af Stand til at røre et Lem . . . men endnu har De ikke mistet Hørelsen . . . lyt ogsaa til min Fortælling; thi det vil adsprede Dem."

Jeg kunde høre endnu — skjøndt ikke saa tydeligt som ellers.

Jeg troede at være en Bolt for en rædsom Drøm; jeg stirrede hen for mig med aabne Øine, og dette Menneske syntes mig begavet med en overmenneskelig Magt. Et Øieblik taug han og ordnede sine Papirer.

Vinden fordobblede sin Heftighed og hylede i Kaminen. Jeg følte, at mine Lemmer begyndte at blive stive; to Gange prøvede jeg paa at reise mig og raabe om Hjælp; men min Stemme og mine Kræfter sloge mig feil.

„Jeg siger Dem jo, det er frugtesløst," — sagde Lugarto og trak paa Skuldrene — „men hør nu efter! . . . De skal lære Deres elskede Gontran at kjende og erfare, hvorfra mit Had til ham forskriver sig. For to Aar siden fandt jeg en yndig Perle begravet under en Mødding i Paris — en Skat i Skjønhed — et ædelt Hjerte — en fortryllende Aand — forksagt, en tilbedelsesværdig Pige. Jeg gav mig ikke tilkjende for hende

som den jeg var. Denne unge Pige elskede mig, men vilde ikke overtræde sine Pligter. Tirret af hendes Modstand, blev jeg saa lidenskabelig forelsket i hende — jeg fandt hende saa skjøn, saa god og uskyldig, at jeg vilde have begaaet den Daarskab at ægte hende; thi hun var en af de Dydige, der tiltrække istedetfor at frastøde. Helvede førte Gontran paa min Vei; vi sluttede os til hinanden, jeg betroede ham min Kjærlighed, mine Planer; jeg forestillede ham for den unge Pige, som min fortroligste Ven. En Maaned efter denne Introduction saae jeg mig fortrængt — løftet af Sadlen; han havde forraadt mit Navn, svækket mine Hensigter og forført mig det hidtil saa rene Barn. Den Ulykkelige tog selv Livet af sig, da hun senere saae sig forladt af Lancry. Det har han gjort mig, Deres Mand . . . den eneste sande Kjærlighed, jeg maaskee har næret i mit Liv, beskæmmede, besudlede, myrdede han. Det Slag, han bibragte mit Hjerte, traf ogsaa min Stolthed, idet han paa en for mig saa ydmygende Maade berøvede mig den Erobring, jeg vilde have givet min høire Haand for at beholde. Det er det, jeg aldrig kan tilgive ham. De veed ikke, hvad jeg har maattet lide for dette Menneskes Skyld."

Lugarto syntes at have aflagt sin iisnende

Ironi. Disse sidste Ord udtalte han i en inderlig rørt Tone.

„De har idetmindste eengang i Deres Liv næret en reen og ædel Følelse!" — udbrød jeg — „I denne Følelses, i dette grusomme, men hellige Mindes Navn bønfalder jeg Dem om Medlidenhed. O! mine Kræfter forlade mig!"

Lugarto svarede med en lydelig Latter —

„De er dog et Barn! — det er jo ganske naturligt; naar man giver Dem en Sovedrik ind, skeer det, for at den skal virke. Men lad os komme tilbage til Gontran. Glemte jeg end den unge Pige, blev dog Forbittrelsen tilbage i mit Hjerte over at see mig opoffret for Herr de Lancry . . . og jeg tørstede efter Hævn. Havde jeg havt Mod til at slaaes med ham, vilde jeg sikkert have dræbt ham; men, som jeg alt har havt den Ære at bemærke, jeg er nervesvag . . . jeg ventede. Desuden lader Hævnen sig ogsaa ret godt nyde kold, som man siger. En hemmelig Stemme tilhviskede mig, at Gontran ikke vilde undgaae mig. Forgangen Aar var jeg i London, hvor Gontran ogsaa indfandt sig; han medbragte de sidste Ruiner af sin Formue; han vilde omgive sig med en vis kunstlet Glands, for derved at lokke en riig Arving til at ægte sig. Jeg kom ham imøde med

aabne Arme, jeg lo over det morsomme Puds, han havde spillet mig ved at forføre den unge Pige; han lo ogsaa derover, var henrykt over at jeg optog det saa godt, og vi bleve atter de fortroligste Venner. Hans Bryllupsplaner mislykkedes; jeg havde udbredt Rygtet om hans Ruin og egennyttige Hensigter, idet jeg tilføiede, at han forud gjorde sig lystig over de Arvinger, han tænkte at fange i sit Ægteskabsnet. Den aristokratiske Stolthed hos de unge Misser i de tre Kongeriger oprørtes ved denne uforskammede Franskmands Prætensioner, som jeg havde afsløret.

Kortsagt, trods sit skjønne Navn, sin Aand, sin henrivende Skjønhed kunde den dyrebare Gontran ikke engang bringe det til at ægte en obscur Arving i City . . . Men jeg seer, Søvnen begynder at overvælde Dem," — tilføiede Lugarto — „imidlertid er det endnu kun en reen physisk Bedøvelse, og jeg læser i Deres Ansigt, at De forstaaer mig ret godt. — Lancry havde altsaa udtømt sine sidste Hjælpekilder paa denne Jagt efter rige Arvinger. Hans Onkel, Hertugen af Versac, vilde ikke give ham en Liard mere, og Deres dyrebare Gontran vilde have seet sig tvungen til al slaae Plader, hvis den Onde ikke havde indgivet ham en Tanke. For første Gang laante han

nu Penge af mig, og fra den Dag af var han min. Jeg laante ham tusind Louisdorer saa let, og han kjendte min Formue som saa uhyre, at han uden Omstændighed modtog Pengene og snart fornyede Angrebet. Jeg kom hans Ønsker imøde og laante ham endnu betydelige Summer. Hans Hoved svimlede, og han ansaae mig for en fortræffelig Malkeko.

Jeg raadede ham medlidende til paany, for sin egen Interesses Skyld, at omgive sig med en glimrende Luxus. Man havde anseet ham for ødelagt; man skulde see ham fremtræde i en ny Glands; han skulde foregive, at en Arv var tilfaldet ham, og det kunde ikke slaae feil, at en riig Pige jo maatte bide paa Krogen. Hvad Udgifterne angik, var jeg jo der og havde en tre à fire Millioner at byde over om Aaret; fik han en riig Kone, kunde han jo betale mig tilbage. Det var et Slags Speculation, hvortil jeg laante ham Pengene; jeg lovede, ikke at tilbagefordre dem, før Gevinsten var indløbet. Det var at bære sig ad som en Tosse — ikke sandt? Thi Lanery kunde ikke drive sit Project igjennem, og jeg var af med mine Penge, skjøndt han senere udstædte Forskrivninger, som jeg her har hos mig. Men naar visse fiintudkastede Planer skulde lykkes, maatte jeg

indgyde ham en blind Tiltro til min Gavmildhed og mit Venskab. De vil faae at høre, om jeg anvendte mine Penge klogt. Saaofte jeg laante ham nogen betydelig Summa, havde jeg blot givet ham en simpel af mig undertegnet Anviisning paa min Banquier. Læg vel Mærke dertil. — En Dag forlod jeg pludselig London, uden at underrette Herr de Lancry derom, og uden at efterlade ham Efterretninger om hvor jeg reiste hen. Jeg vidste, at han dengang var ganske blottet. Jeg affendte en snedig Jøde til ham, der tilbød ham nogle tusinde Francs mod hans Underskrift. Lancry, der gjorde Regning paa mig, naar Betalingsterminen kom, skrev under. Jeg opholdt mig i Brighton, hvorfra jeg holdt Øie med ham. Min Plan var moden. Guldet er en Tryllestav. Nogen Tid efter hans første Laan lod jeg ham tilbyde en Arving med meer end titusind Pund Sterling om Aaret. Jeg kjendte Pigens Forældre, og de satte ubetinget Tillid til mig. Jeg havde gaaet i Borgen med min egen Formue for at Lancry bragte sin Brud et Udstyr af Meer end to Millioner; kun bevægede jeg Forældrene til at opsætte Sagens Afgjørelse til min Tibagekomst. Som sædvanlig var Lancry fræk nok til at udgive sig for Millionair; han saae den unge Pige, gjorde hende sin

Erklæring og fastsatte en Dag, paa hvilken Anliggenderne skulde ordnes, Formuen betræffende. Da man var kommen saavidt, skrev jeg til ham fra Brighton. Hans Svar var en Bøn om tolvtusind Louisdorer til at betale Joden med; thi Forfaldsdagen nærmede sig, Creditoren var ubønhørlig og truede med Arrest. Men det vilde dog have været for haardt at lade sig kaste i Hullet i det Oieblik, han skulde afslutte en Forbindelse, der bragte ham titusind Pund om Aaret, og saaledes see alle sine Forhaabninger ryge i Lyset.

„Morgenen før Forfaldsdagen kom; jeg havde beregnet Alt; Lancry's Angest var grændseløs. Men — o, himmelske Miskundhed! o, velgjørende Manna! — da tilsendte jeg Gontran med Posten — uden Brev, vel at mærke — en Anviisning paa tolvtusind Louisdorer, som min Banquier vilde udbetale ham paa Sigt; den indeholdt intet Andet end de sædvanlige Ord: „God for totusind Pund Sterling. Brighton. Grev de Lugarto." Jeg tilskrev Lancry et Par Ord, blot for at underrette ham om, at jeg forlod Brighton og skulde senere lade ham vide, hvor jeg befandt mig. Jeg havde indrettet det saaledes, at Anviisningen kom med Posten om Aftenen. Lancry lægger den i sit Bureau og gaaer ud, uden at tage

Nøglen med; thi han udmærker sig just ikke ved Orden, Deres dyrebare Gemal. Tjeneren, hvem Lancry havde valgt sig af min Skole, tager Anviisningen ifolge min Befaling og sender mig den tilbage. Om Morgenen søger Lancry i sit Bureau — nei: han sporger sin Kammertjener — nei! — Denne spiller sin Rolle fortræffeligt; han veed slet ikke, hvad hans Herre mener. Jøden kommer og forlanger trodsigt sine Penge; han truer med at henvende sig til Brudens Familie og saaledes faae Giftermaalet til at gaae overstyr.

„I sin Fortvivlelse seer Lancry sig paa Nippet at miste sin Brud af Mangel paa den fordømte Anviisning; han bliver rasende, han gjør Larm; i sin Harme underretter han sin Kammertjener, til hvem han iøvrigt nærer en ubegrændset Tillid, om sin frygtelige Forlegenhed. Min Spitsbub, der kjender sin Instrux til Punkt og Prikke, opstiller nu efter et Øiebliks Betænkning følgende Raisonnement —

„„Grev de Lugarto har sendt Herr Vicomten en Anviisning paa totusind Louisdorer . . . vil altsaa virkelig laane Dem totusind Louisdorer; men nu har Herr Vicomten forlagt Anviisningen. Hvad kunde det altsaa skade, om Herr Vicomten selv skrev en anden Anviisning?“ — „Elendige! en

Forfalskning?" — „Det bliver jo det Selvsamme, da Grev de Lugarto selv har givet Dem sin Anviisning, Herr Vicomte! Der er jo Ingen, der taber ved at der skrives en anden."

„Efter nogle Samvittighedsskrupler gav Deres dyrebare Gontran efter for denne Forfalskningsveltalenhed, og en Time derefter erholdt min Banquier en falsk Anviisning af Herr de Lancry. — Hm! De bliver munter, seer jeg!" — tilføiede Uhyret, da jeg reiste mig med en fortvivlet Anstrængelse.

„De lyver! De lyver!" — raabte jeg med mat Stemme — „Gontran var aldrig istand til en saadan Nederdrægtighed."

Næsten udtomt af denne Anstrængelse sank jeg tilbage i Stolen. Fra dette Dieblik af forekom det mig, jeg sad i en Trylletaage, medens Lugarto talte; jeg saae ham udføre i Daad, hvad han beskrev; de Personer, han anførte, kom og forsvandt for mine Dine med Tankens Hurtighed, ligesom i en Drøm.

„Jeg er saalangt fra at lyve, naar jeg beskylder Gontran for Falsk," — vedblev Lugarto og pegede paa sin Tegnebog — „at det forfalskede Document ligger her. Men lad mig vedblive min Fortælling! Deres Bevidsthed vil i det Hoieste kun

vare i ti Minutter endnu, og dem vil jeg benytte. Nogle Dage iforveien havde jeg under den strængeste Taushedš Segl meddeelt min Banquier, at Lancry muligen vilde misbruge vort Venskab og overlevere ham en falsk Anviisning; men af Agtelse for det Navn, denne Elendige bar, bad jeg ham at betale ham ud, uden at gjore Larm; hvorimod jeg paalagde ham at gjemme Anviisningen og vel at indprente sig denne Herr de Lancry's Forbrydelse, da jeg vilde forbeholde mig at anstille Retsundersogelser derover senere, hvis denne Uværdige ikke bedrede sig.

„Som sagt, saa gjort; Vidner, hvis Troværdighed var hævet over al Mistanke, og hvis Taushed var sikker, saae Lancry overbringe Anviisningen og modtage Pengene derfor. Vidnerne undertegnede tilligemed min Banquier et Document, som De seer her, og som gjor mig til uindskrænket Herre over Gontran's timelige Skjebne. De seer, jeg behover kun at sige et Ord for at faae Deres Mand domt som Falskner; thi hans Udlevering vilde det være let at bevirke."

Forfærdet skjulte jeg mit Ansigt i begge Hænderne.

„Dette forklarer Dem mit forhen gaadefulde Herredomme over Lancry og mange Andre. Jeg

har et Slags eget Politi; derved kommer jeg paa alle de Menneskers Spor, hvis Skjebne jeg ønsker at virke paa; og det skulde gaae forbandet underligt til, om jeg ikke skulde opdage et eller andet delicat Feiltrin eller en strafbar Handling, der overleverede dem i min Magt, bundne paa Hænder og Fødder. De har seet en lille Prøve paa min Indflydelse over Prindsesse Kjernika og Hertuginden af Richeville. Men det var Gontran, vi skulde tale om. Joden blev vel betalt, men Giftermaalet gik overstyr; thi uden at forklare mig nærmere tog jeg min Caution tilbage. Lancry skulde bevise, at han eiede den Formue, han foregav; det kunde han ikke; man vendte ham naturligviis Ryggen, og han var atter fattig som Hjob. Hans hele Formue bestod i tohundredetusind Francs Gjæld til mig. Det var temmelig dyrt betalt; men derfor tilhørte hans Sjæl mig ogsaa, som Hans underjordiske Majestæt vilde have sagt. Da han saae sig i min Magt, spyede han Ild og Flammer; men hvad skulde han gjøre? Han maatte finde sig deri, for at undgaae Brændemærket.

„Paa den Tid fik han et Brev fra sin Onkel, der foreslog ham Dem til Gemalinde. Det henrykte mig; min Hævn skulde fordobbles; jeg skulde være Herre over Tvendes Tilværelse, istedetfor over

Ens. For at denne skjønne Plan, som Frøken de Maran og Hertugen af Versac havde udklækket, kunde lykkes, laante jeg Herr de Lancry hundredetusind Livres som Forskud mod Anviisning paa Deres Medgift, for at bestride de nødvendige Udgifter og sikkre et heldigt Udfald.

„Formælingen blev sluttet. Jeg laa syg i London; ellers vilde jeg have bivaanet Bryllupphet som første Æerescavaleer. Da jeg blev frisk, skrev jeg til Lancry, der tilbragte sine Hvedebrødsdage i Chantilly; jeg befalede ham øieblikkelig at vende tilbage til Paris. Han bragte Dem med — jeg saae Dem — jeg elskede Dem — jeg foresatte mig at ville besidde Dem. Og hvad jeg vil, det vil jeg. Jeg erklærede Deres Mand, at jeg vilde gjøre Cour til Dem; han føiede sig forbittret deri; men han gjörde Regning paa Deres Dyd — og havde Ret. De bragte mig i den Nødvendighed at maatte tage min Tilflugt til store Midler. Det Øvrige veed De — ligetil Optrinnet fornylig hos Tortoni. Hans Hidsighed vildledede ham; ude af sig selv over Madames foragtelige Modtagelse tillod han sig dette latterlige Angreb paa mig hos Tortoni. Klokken to om Morgenen var han hos mig — knælende, grædende, hulkende, bønfaldende og bedende om Naade for sig selv og Dem.

Han sladdrede Noget om Galeierne, og jeg lod mig atter røre — dog kun under følgende Betingelser: 1.) En Duel var nødvendig, og jeg var for nervesvag til at indlade mig paa nogen alvorlig. Det blev derfor aftalt, at vi skulde foregive, vi havde duelleret i et Par gemene Soldaters Paasyn; jeg skulde foregive, jeg var bleven saaret, skjøndt just ikke farligt, og selv paatog jeg mig at skaffe dette Rygte Troværdighed. Det skete da ogsaa, og nu ansees jeg for et Bruushoved. 2.) Lancry skulde strax begive sig til London, hvor han er i dette Øieblik. Inden han afreiste, tvang jeg ham, dog uden at sige ham hvorfor, til at tilskrive Dem efter mit Dictat det Brev, De modtog i Paris, og som bestemte Dem til at at reise herhid. De andre Breve ere af mig selv; thi De maa vide, at Deres dyrebare Gemal ikke er den Eneste, der forstaaer sig paa at efterskrive Andres Haand.

„Jeg har Intet forglemt, troer jeg. Nei! . . . Hvis De endnu har en Smule Evne tilbage til at tænke efter, beder jeg Dem vel at overveie Deres Stilling. I to Maaneder har Verden været overtydet om, at vi staae paa den bedste Fod med hinanden . . . og kunde man ogsaa endnu tvivle derom, vil følgende Kjendsgjerning have en-

hver Tvivl: De er frivillig reist hertil; De vil fordølge denne Reise for Deres Tante, Hertugen af Versac og Prindsesse Kjernika, da De skrev dem til, at De tog paa Landet for at besøge Madame Sécherin. Man troer, Deres Mand har saaret mig i en Duel; man vil derfor ogsaa troe, at De reiste herhid, for at trøste mig i mine Lidelser. Hvor er Deres Beviser? Mine falske Breve, vil De maaskee svare. Disse Breve fratager jeg Dem, naar De er fuldkommen indslumret, og kaster dem i Kaminen.

„Vil De paakalde Deres Folks Vidnesbyrd? For det Første ere de mig hengivne, og desuden ville de sige, hvad der ogsaa er sandt, at de have handlet efter Deres Villie; thi De alene har givet Befaling til Afreisen. Det er endnu ikke Alt. For at gjøre Historien fuldstændig, er der en af Deres Slægtninge, en saare agtværdig Mand, der har erfaret Deres skjændige Opførsel . . . han følger efter Dem . . . han vil frelse Dem fra Fordærvelsen. Deres Lidenskab forblænder Dem i den Grad, at De, i Forstaaelse med en Laquai, lokker denne dydige Forfølger i en Snare, hvori han maaskee har brækket sin Hals. Nu, hvad mener De derom? Jeg opfordrer den dygtigste Advocat til at modbevise alt Dette . . . til at afværge

Deres Marter under Skandalens Svøbe; thi jeg har maget det saa, at man erfarer, De ikke er reist til Rouvrai, men til Chantilly, for at tage en øm og sørgelig Afsked med mig. Imorgen tidlig — Deres Søvn vil idetmindste vare i en otte à ti Timer — afreiser jeg til Italien; jeg lader Dem vaagne, naar De selv vil, og tilskrive Gontran i London poste restante, at han skal komme tilbage og trøste Dem, hvis det ellers kan more Dem. Jeg tager det vigtige Forfalskningsdocument med mig . . . denne Helvedestraad, i hvis Ende jeg holder Gontran's og Deres Sjæl. Hvad de trehundrede Livres angaaer, som Deres Mand er mig skyldig, og for hvilke De seer Forskrivningerne her, vil De imorgen tidlig finde disse sønderrevne ved Deres Fødder; thi jeg er galant og gavmild."

Denne Nederdrægtighed vakte endnu engang Villiens Kraft i mig.

Lugarto stod op, saae paa Uhret og sagde haanligt — „Om ti Minutter er De min!"

Idet jeg i min Fortvivlelse anstrængte mig for at komme op af Stolen, faldt mit Blik paa en Kniv.

Nu mindes jeg kun dunkelt de fortvivlede Tanker, der bemestrede sig mig — men hvad enten jeg nu vilde frelse mig fra Skjændselen ved Selv-

mord, eller jeg haabede, at en heftig Smerte og et betydeligt Blodtab vilde rive mig ud af den afskyelige Tilstand, hvori jeg befandt mig . . . jeg greb Kniven og samlede min hele Kraft for at støde mig den i Brystet. Bladet gled af og saarede mig let i Skulderen.

Denne Bevægelse var saa hurtig, at Lugarto ikke bemærkede den.

„Hold inde, Mathilde!" — lød pludselig en velbekjendt Stemme.

Jeg reiste mig med en krampagtig Bevægelse lige op fra Stolen, gjorde et Par Skridt fremad og strakte mine Hænder ud mod Grev de Mortagne — thi ham var det.

Han ilede ind fra et tilstødende Værelse og styrtede hen imod mig.

Herr de Rochegune, der ledsagede ham, greb Lugarto i Kraven med den ene Haand, og tillaasede Døren, hvorigjennem min Frelser var kommen, med den anden.

Fjerde Capitel.

Straffen.

Synet af Greven og Herr de Rochegune rystede mig saaledes, at jeg atter gjenvandt min fulde Bevidsthed.

Maaskee det Saar, jeg havde tilføiet mig, ogsaa havde en gavnlig Virkning; thi jeg følte mig næsten i min naturlige Tilstand.

Medens Greven forbandt dette Saar, bemægtigede Herr de Rochegune sig Uhyrets Papirer. Lugarto selv var halvdød af Skræk.

Nu først bemærkede jeg, at Grevens Ansigt var sønderslaaet og blodigt paa flere Steder. Hans saavelsom Herr de Rochegunes Klæder vare bedækkede med Smuds.

I min første Skræk havde jeg ikke betænkt, hvor herligt Forsynets Viisdom havde viist sig i denne pludselige Hjælp.

Da jeg var bleven roligere, takkede jeg Gud for min Frelse.

Jeg var et stumt Vidne til det nu paafølgende Optrin; men med uudslettelig Skrift staaer det indgravet i min Hukommelse.

Saalænge det varede, laa der i Herr de Rochegunes strænge Træk, skjøndt han snarere var

Tilskuer end handlende Person, et Udtryk, der forekom mig endnu frygteligere end Grev de Mortagnes Hidsighed.

Saa ofte Marquiens stive og glødende Blik faldt paa Lugarto, syntes det at sprude Ild; flere Gange bemærkede jeg paa en krampagtig Zittren i hans Hænder, at det kostede ham stor Anstrængelse at vedligeholde sin tilsyneladende Rolighed. Hvergang hans graae, gjennemborende Øine mødte Lugarto's, syntes Denne at gribes af et piinligt Trylleri.

Efterat have syslet om mig, satte Greven sig paa en Stol og sagde —

„Nu, mit stakkels Barn, skal du være Vidne til dette Uhyres Dom og Straf." — Og han vendte sig mod Lugarto.

„Min Herre!" — raabte Denne og løftede Hænderne bønfaldende i Veiret — „Hvad agter De da at foretage Dem med mig? De vil dog ikke misbruge Deres Magt, haaber jeg?"

„Paa Knæ først! Paa Knæ!" — tordnede Greven, idet han greb Lugarto i Skulderen med sin seenestærke Haand og tvang ham temmelig djærvt i Knæ.

„Det er jo List . . . det er en Misbrug af . . ."

„Ti!" — raabte Greven.

„Men —"

„Endnu et Ord, og jeg knebler dig!" —

Lugarto lod Hovedet synke ned paa Brystet.

„Hør!" — vedblev Herr de Mortagne — „Du skriver til Herr de Lancry, at du tilsender ham den ulykkelige Anviisning tilbage. Det er mig om at gjøre, at han troer, du handler frivilligt, og at Ingen er bleven indviet i din afskyelige Fortrolighed. Forstaaer du mig?"

Lugarto's nedslagne Mine antog lidt efter lidt sit gamle frække Udtryk. Bestandig knælende tilkastede han Greven et skjævt Blik og svarede —

„De holder mig for et Barn, min Herre. De kan fratage mig disse Papirer med Magt; men jeg trodser Dem, hvis De vil tvinge mig til at skrive, hvad De ønsker."

„Du vil ikke skrive?"

„Nei!"

„Ikke?"

„Nei! Nei!"

Greven taug et Øieblik og sagde derpaa —

„Rochegune! — ræk mig Gardinsnoren! Troer De, den holder?"

„Den seer stærk ud," — svarede Herr de Rochegune, idet han tog en lang Snor ned fra et af Gardinerne.

„Hvad vil De gjøre?“ — spurgte Lugarto og reiste sig halvt iveiret.

Greven tvang ham atter i Knæ.

„Slynge denne Snor om din Pande og trække den sammen ved Hjælp af dette Knivskaft — saalænge, indtil du føier dig i min Villie. Det er en fortræffelig Tortur, som jeg saae anvendt i Ostindien . . . det bringer den Halsstarrigste til Fornuft.“

„Det vil De ikke gjøre!“ — skreg Lugarto skjælvende — „Det vil De ikke gjøre! . . . Loven . . . Retfærdigheden . . .“

„Jeg paatager mig i saa Henseende alt Ansvar; Hovedsagen er, at du skriver,“ — svarede Herr de Mortagne med en frygtelig Koldblodighed og lagde Silkesnoren tilrette.

„Det taaler jeg ikke . . . det . . .“

„Betragt de to Mennesker, du har for dig . . . mig og Rochegune! — og betragt saa din egen jammerlige Person! — Troer du, du formaaer at sætte dig til Modværge?“

„Men —“

„Lad os faae Ende paa det! — Rochegune, hold hans Hænder!“

Lugarto's Ansigt var rædsomt at see til; i den Grad havde Frygt og Raseri grebet ham.

Jeg pressede mit Lommetørklæde for Øinene; Jeg hørte en kort Kamp og endelig et gjennemtrængende Skrig.

„Naade! Naade!" — skreg en zittrende Stemme — „Jeg vil skrive!"

„Saa skriv!"

„De misbruger Deres Magt . . . De er To med Een!" — mumlede Lugarto.

„Vil du skrive?"

Lugarto fandt sig i sin Skjebne, og nedskrev følgende Linier, som Herr de Mortagne dicterede ham —

„Den afskyelige Spøg, De nok veed selv, min kjære Lancry, har jeg ladet vare alt for længe; jeg tilbagesender Dem herved vedkommende Papirer. Hemmeligheden blive for Fremtiden mellem os; thi jeg skammer mig virkelig derover. Jeg agter at reise til Italien.

Deres hengivne Lugarto."

„Jeg haaber, det er Alt," — sagde Lugarto, da han havde skrevet Billetten — „Jeg giver efter for Magten . . . men kun Taalmodighed, mine Herrer!"

„Ti!" — raabte Greven — „Hvormange Penge skylder Lancry dig?"

„Her er Herr de Lancry's Forskrivninger," —

sagde Herr de Rochegune og aabnede Portefeuillen — „Trehundredetusind Livres.“

Greven skrev nogle Linier paa et Stykke Papir, overrakte Lugarto det og sagde —

„Her er en Anviisning paa min Banquier for denne Summa, forfalden paa Sigt. Pengene kan du lade hæve naar du vil.“

Med disse Ord sønderrev han Gontran's Forskrivninger.

„Det er oprørende, min Herre . . . det er offentlige Documenter, som . . .“

„Og Gontran's ulykkelige Forfalskning?“ — spurgte Greven, uden at besvare Lugarto's Indvendinger.

„Her er den,“ — sagde Herr de Rochegune.

Greven tog den, lagde den i det Brev, Lugarto havde skrevet, og stak det Hele i sin egen Brevtaske.

Da Lugarto saaledes saae sig Midlerne berøvede til at fortsætte sit Offers Tortur, udstødte han et vildt Skrig —

„Det er skjændigt . . . det er en Voldsdaad . . . Tvang . . . Forræderi!“

„Du vil altsaa, at jeg skal kneble dig?“ — sagde Greven — „Jeg forbyder dig at lukke Munden op, uden for at besvare mine Spørgsmaal. Skriv videre!“

„Men . . ."

„Rochegune! ræk mig Snoren!"

Lugarto løftede Øinene mod Himlen og adlød. Greven dicterede ham Følgende —

„Jeg erklærer, at jeg har tilskrevet Fru de Lancry falske Breve, idet jeg efterlignede hendes Mands Haand. I disse Breve blev hun opfordret til at begive sig til sin Mand i Nærheden af Chantilly. Fru de Lancry faldt i denne nedrige Snare og begav sig øieblikkelig bort fra Paris; ved hendes Ankomst her forefandt hun et andet Brev fra Herr de Lancry, som jeg ligeledes havde skrevet med eftergjort Haand, og hvori han bad hende om ikke at ængstes, men oppebie hans Ankomst, der vilde indtræffe den næste Dag. Udmattet af sin Anstrængelse spiste Fru de Lancry den Aftensmad, jeg havde ladet tilberede hende; i Alt, hvad man serverede, havde jeg anbragt et søvndyssende Middel. Da Virkningen heraf begyndte at vise sig, fremtraadte jeg pludselig for hende og havde den Grusomhed at underrette hende om, at hun havde drukket en Sovedrik, og hvert Minut at gjøre hende opmærksom paa denne Gifts stedse tiltagende Virkning, idet jeg erklærede, at hun Klokken tolv vilde være fuldkommen indslumret og i min uhindrede Magt. Ved at høre denne forfær-

delige Trudsel samlede Fru de Lancry, der foretrak Død for Vanære, al den Kraft og Bevidsthed, hun havde tilbage, og greb en Kniv, hvormed hun saarede sig. Grev de Mortagne og Marquis de Rochegune, hvem det var lykkedes at trænge ind i Huset og være usete Vidner til det hele Optrin, traadte i dette Øieblik ind i Værelset. Da jeg er ligesaa feig som grusom —"

„Det skriver jeg ikke," — sagde Lugarto og kastede Pennen fra sig.

Med Bagen af sin Haand tildeelte Greven ham et kraftigt Ørefigen.

Lugarto vilde springe op.

Herr de Mortagne holdt ham tilbage paa Stolen og sagde —

„Jeg vil bevise dig, hvad du forresten allerede veed godt selv, at du er en feig, elendig Usling. Jeg har slaaet dig i Ansigtet og er dig altsaa Satisfaction skyldig. Her seer du to ladte Pistoler; Maanen skinner klart. Rochegune kan være vort Vidne. Kom!"

Han greb Lugarto i Kraven og gjorde et Skridt henimod Døren, medens Herr de Rochegune tog Pistolerne, som han ved sin Indtrædelse havde lagt paa et Bord.

Lugarto skummede af Raserie og syntes at være et Bytte for den heftigste indre Kamp.

„Nu — kom dog!“ — gjentog Greven og vilde slæbe Lugarto med sig — „Kom! jeg er overbeviist om at du vil falde; thi Gud er retfærdig. Afsted!“

Lugarto stod op og syntes at ville efterkomme Opfordringen; men Frygten vandt Seier over hans Lyst til at hævne sig over den lidte Fornærmelse. Han sank tilbage paa Stolen, og udbrød med zittrende Stemme —

„De er en øvet Duellist . . . De vil myrde mig . . .“

„Nu, saa skriv da, at du er en elendig Usling, eller jeg knuser hvert Been i din Krop!“ — raabte Greven i en frygtelig Tone.

Lugarto lod Hovedet hænge, greb atter Pennen og vedblev at skrive —

„Da jeg er ligesaa feig som grusom —“

„Nu en Parenthesis!“ — tilføiede Greven og dicterede videre —

„(Og saa feig, at jeg, efter i dette Øieblik at være bleven slaaet paa Øret af Grev de Mortagne . . . Vil du skrive?“

Lugarto betænkte sig lidt, men føiede sig endelig i sin Skjæbne.

— „At jeg, efter i dette Øieblik at være bleven slaaet paa Øret af Grev de Mortagne, ikke

havde Mod til at modtage den Duel, han værdigede at tilbyde mig.)

„Luk Parenthesen!"

„Jeg tilstaaer og bekjender mig skyldig i de Nedrigheder, som jeg, bævende af Frygt, her har nedskrevet. Jeg tilstaaer, at jeg har lokket Herr de Rochegune i et lumsk Baghold, hvori han blev voldelig overfaldet af Frits Müller, et Menneske, der staaer i min Sold . . . hvilket vil blive klart af den Retsundersogelse, Herr de Rochegune agter at anstille."

„Men da jeg indvilliger i Alt," — sagde Lugarto og afbrod atter Greven — „bør De dog skaane —"

„Ti og skriv!"

„Skrevet, undertegnet og erklæret for overeensstemmende med Sandhed under Indflydelsen af den Frygt, som Uslinger af min Natur stedse føle i modige Mænds Nærværelse. —

Lugarto."

Lugarto kastede Pennen fra sig og skjulte sit Ansigt i begge Hænderne.

„Hør nu!" — vedblev Greven — „Imorgen tidlig reiser du til Italien, og jeg forbyder dig — forstaae mig vel! — jeg forbyder dig nogensinde atter at betræde Frankrigs Jordbund, forend jeg bemyndiger dig dertil! — Jeg exilerer dig!"

„Det er Affind!" — udbrød Lugarto — „Men jeg trodser Deres Trudsler; Loven vil beskytte mig, og jeg bliver i Frankrig saalænge det behager mig."

„Hør mig!" — gjentog Greven, idet han rettede sig op i sin hele kraftige Høide og lagde sin brede Haand paa Lugartos Skulder, der næsten bøiede sig under det mægtige Tryk — „Hør mig! . . . I fire Maaneder har du været en tilbedelsesværdig Kones onde Engel; du har gjort Alt for at beskæmme hendes og hendes Mands Rygte i Verdens Øine; du har anvendt de nedrigste Midler for at skaffe disse falske Rygter Troværdighed; du har villet lade Herr de Rochegune myrde; du og dine Medskyldige har stræbt mig efter Livet, idet I lokkede mig i den frygtelige Fælde ved Luzarches; du har været en Giftblander; thi du har bibragt denne ulykkelige Kone en Drik, der skulde give dig Leilighed til at føie en ny Forbrydelse til dine øvrige. Det har du gjort — hører du?"

Herr de Mortagnes Væsen, Stemme og Tone var saa truende, at Lugarto trods sin Frækhed, ikke formaaede at svare et Ord.

Greven vedblev med stigende Harme, idet han pegede paa mig —

„Du veed altsaa ikke, at jeg lovede hendes døende Moder at vaage over hende som over mit eget Barn? du veed altsaa ikke, hvilke Farer man udsætter sig for naar man antaster dem, jeg elsker? Du veed altsaa ikke, at jeg vilde have forfulgt dig ud af Frankrig med Fodspark, uden at udforske Grunden til den fordærvelige Indflydelse, du udøvede over Herr de Lancry? Føler du ikke, at et Menneske som jeg, der vil forfølge en Usling som dig, let kan opnaae min Hensigt, at befrie Samfundet fra din forpestende Tilværelse, uden at nogen Domstol blander sig i Sagen? — Og desuden," — tilføiede Greven, der ikke var istand til at styre sig — „staaer du ikke udenfor Loven? Er det ikke ædelmodigt af mig, at jeg ikke slaaer dig ihjel lige paa Stedet som en gal Hund? — Har jeg ikke Ret dertil?"

„Ret?" — gjentog Lugarto forfærdet over Grevens Heftighed.

„Ja, Ret! — ja, jeg har Ret til at dræbe dig — her — øiebliklig! Mathilde er min Slægtning; du lokkede hende herhid ved Hjælp af falske Breve; du bibragte hende Gift . . . jeg har Beviser for begge Dele . . . du stod i Begreb med at begaae en afskyelig Forbrydelse, da jeg, hendes Ven, hendes Slægtning, uventet overrasker dig! —

Om jeg nu tog denne Pistol, trykte den mod dit fordømte Hoved," — Greven trykte virkelig en af Pistolerne voldsomt mod Lugarto's Tinding — „og knuste din Hjerneskal — hvo vilde dadle mig derfor? Hvilket Tribunal vilde vove at fordømme mig? Har jeg ikke greben dig i Gjerningen? Hører dit Liv ikke mig til, Elendige?"

Forfærdet over Grev de Mortagne's Heftighed, der tiltog med hvert Ord, slog Lugarto Hænderne sammen; hans Mine fortrak sig, og han havde neppe Kraft nok til at stønne —

„Naade! Naade! — See Dem dog for! Pistolen er ladt!"

Hans Hænder faldt slappe ned, som om han havde mistet al Følelse.

Selv Herr de Rochegune forfærdedes over Grevens voldsomme Hidsighed og sagde —

„Hav Medlidenhed med den Elendige, Herr Greve!"

„Naade! Naade! — Min Gud, jeg vil jo reise . . . jeg vil adlyde ethvert af Deres Ønsker . . . det tilsværger jeg Dem!" — hviskede Lugarto.

„Du vover at sværge? — det er ikke dit Ord, jeg stoler paa, men mit eget . . . og det giver jeg dig . . . mit Ord som en ærlig Mand, at du aldrig oftere vil sætte din Fod paa Frank-

rigs Grund . . . og du skal høre, hvorfor. Da du i ethvert Tilfælde maa straffes for din Nedrighed, og Rettens Vei ikke behager mig; -- da du i ethvert Tilfælde er en Falskner, en Morder og en Giftblander — og da man pleier at mærke dine Lige med et gloende Jern — saa vil jeg ogsaa brændemærke dig . . . hører du? Jeg vil brændemærke dig, Skurk; men ikke paa Skuldren . . . nei, paa Panden! — Jeg vil indbrænde et T og et F, for at Enhver skal lære dig at kjende.*) Du vil neppe føle dig fristet til at vende tilbage til Frankrig!"

„Dette Menneske er jo en reen Djævel!" — skreg Lugarto, idet han vred Hænderne og styrtede op fra Stolen — „Min Gud, hvad vil De foretage Dem med mig? Har De ikke allerede beskæmmet og ydmyget mig nok?"

„Jeg vil brændemærke din Pande. Dette Knivsblad vil jeg gløde i Voxlyset — det vil være tilstrækkeligt til at gjøre Bogstaverne uudslettelige!"

Med disse Ord tog Greven den Kniv, hvormed jeg havde saaret mig, og nærmede sig en af Kerterne.

---

*) Travaux forcés (Tvangsarbeide, det Mærke, hvormed Galeislaverne blive brændte paa Skuldrene).

Lugarto stirrede fortvivlet paa ham og styrtede derpaa henimod Døren.

Den var lukket.

Han kom tilbage, kastede sig paa Knæ for mig og udbrød i en hjerteskjærende Tone —

„O — blot ikke det! — blot ikke det! — Naadige Frue! — Vær barmhjertig! — Jeg har fornærmet Dem . . . jeg har viist mig som en feig, ondskabsfuld Usling. Jeg vil reise — jeg vil reise! — Og aldrig komme igjen mere! — Blot ikke det! — o, vær barmhjertig! — blot ikke det!"

Hans Mine havde Frygten fortrukket paa det Afskyeligste; han græd og strakte Hænderne bedende ud imod Greven.

Denne vedblev med frygtelig Kulde at holde Kniven i Flammen.

„Men De, min Herre — De vil lade Dem røre!" — raabte Lugarto og vendte sig om til Herr de Rochegune — „Jeg har ladet Dem overfalde paa en lumsk Maade . . . jeg tilstaaer det! — Jeg angrer det. Hav Medlidenhed med mig! — Bed for mig! — O, Gud! for hele sit Liv! — At være brændemærket for hele sit Liv! — Det er jo en græsselig Tanke!"

Marquien trak paa Skuldrene og svarede ikke.

„Naadige Frue! — De . . . De — o, min Gud! Ved Deres Moders Aske, naadige Frue — hende, De elsker saa inderligt — bed for mig!"

Uvilkaarligt — og trods de forfærdelige Lidelser, dette Menneske havde foraarsaget mig — bævede jeg tilbage for denne barbariske Straf.

„Min Ven, min Frelser!" — sagde jeg til Greven — „Overlad dette Menneske til hans Anger, og lad ham reise!"

„Hans Anger?" — gjentog Greven — „føle slige Mennesker nogensinde Anger? — Hans Raseri over at bære Indtrykket af det gloende Jern paa sin Pande — det er den eneste Anger, han kan føle. Kniven er rød, Rochegune — bind hans Hænder!"

„Vær barmhjertig og lad ham gaae!" — udbrød jeg — „Jeg vil ikke bivaane denne Afskyelighedens Tortur. Min Ven — jeg besværger Dem! — En saadan Hævn er baade Dem og mig uværdig."

Greven stirrede et Øieblik taus paa Lugarto, der laa hulkende paa Gulvet og udstønnede Bønner.

„Tak denne Godhedens Engel!" — sagde han endelig — „Endnu engang vil jeg øve Barmhjertighed imod dig."

„O — Deres Haand! Deres Haand! —

Lad mig kysse Deres Haand!" — udbrød Lugarto i sin grændseløse Taknemlighed og slæbte sig paa Knæerne hen til Grev de Mortagne.

Denne traadte rask tilbage, sparkede ham fra sig med Foden og vedblev —

„Men jeg sværger dig til, hvis du nogensinde vover at vende tilbage til Frankrig . . . og du maa kjende mig godt nok til at føle dig overbeviist om, at jeg ikke bæver tilbage for Noget i Verden . . . jeg og to andre modige Mænd ville være Nok til at tugte dig paa den Maade, jeg har omtalt; og jeg skal vide at finde dig."

„Jeg lover Dem, aldrig at vende tilbage til Frankrig; Alt er beredt til min Afreise; min Vogn kommer hertil imorgen; i Dagbrækningen kjører jeg, og skal kjøre baade Nat og Dag, til jeg er kommen over Grændsen — det sværger jeg!"

„Mathilde! — du trænger til Ro, mit Barn!" — sagde Greven til mig — „Din Kammerjomfru er til din Tjeneste; du har intet Mere at frygte. Kom! Rochegune vil bevogte den Elendige. Imorgen, naar du har gjenvundet din fulde Samling, skal jeg fortælle dig, hvorledes vi opdagede dette Menneskes ondskabsfulde Planer."

Jeg fulgte Herr de Mortagnes Raad og

trak mig tilbage til det Kammer, man havde sat istand til mig.

Jeg sank snart i en dyb Søvn.

Femte Capitel.

Afskeden.

Da jeg vaagnede næste Dag, troede jeg at have drømt; men den heftige Smerte, jeg følte af Saaret i Skuldren, mindede mig om Gaarsaftenens frygtelige Optrin.

Min første Trang var, atter at takke Gud, der havde givet mig Gontran tilbage.

De græsselige Hemmeligheder, der saa længe havde ængstet mig, vare opklarede; jeg tvivlede ikke om, at min Mand, der nu kunde være rolig for Fremtiden, atter vilde blive, hvad han havde været mig i vort Ægteskabs første Dage.

Jeg tilskrev Lugarto's fordærvelige Indflydelse alle de Lidelser, Gontran uvilkaarligt havde foraarsaget mig. Var det ikke blot for at adlyde sin onde Genius at han havde beskjæftiget sig med Prindsesse Ksernika?

Jeg tilstaaer, at jeg i Begyndelsen frygtede for at dvæle ved Tanken om den skjebnesvangre

Handling, der havde sat Herr de Lancry i en saadan Afhængighedstilstand af Lugarto.

Men da jeg vilde ende disse piinlige Betragtninger, drøftede jeg modigt Gontran's Opførsel. Jeg stræbte at formilde den ved alle mulige Fornuftgrunde.

Ak! jeg nærede af Naturen altfor strænge Grundsætninger til at kunne finde en Middelvei mellem en stræng Dadel og en strafværdig Billigelse.

Jeg fordømte Gontran.

Det forbausede mig at mærke paa mig selv, at denne skjebnesvangre Opdagelse ikke i mindste Maade formindskede min Kjærlighed til Gontran.

Det forfærdede mig næsten, at jeg endnu stedse kunde elske et Menneske lidenskabeligt, der var istand til en saa slet Handling.

Jeg græd bitterligt over hans Feil; det var mig græsseligt at føle min Overlegenhed over ham, at maatte tilgive en Lavhed hos ham.

Denne Følelse blev saa levende, saa smertelig, at jeg — jeg, der ingen ærefuld Undskyldning havde kunnet finde for hans vanærende Handling — at jeg, ifølge en sælsom Inconseqvents, som jeg ikke formaaer at forklare mig, opbød Alt i Verden for at overbevise mig om, at jeg i en lig-

nende Stilling vilde have gjort det samme som Gontran.

Jeg kan ikke beskrive min Glæde, da jeg efter lange, modne Overveielser, hvoraf den ene var mere paradox end den anden, endelig blev overbeviist om min moralske Medskyld; med et triumpherende Blik tilstod jeg, at jeg ikke havde Ret til at dadle Gontran.

Udentvivl laa der i denne sælsomme Fornedrelse en Biidee om opoffrende Selvfornægtelse, som jeg lukkede mine Øine for, og som ledede mig imod mit Vidende.

Da jeg kom ned i Salonen, fandt jeg Herr de Rochegune; han rødmede og fortalte mig, at Grev de Mortagne var beskjeftiget med at uddele Befalinger betræffende min Afreise.

„Jeg var saa lidende iaftes, min Herre," — sagde jeg — „saa forvirret, at jeg neppe har formaaet at bevidne Dem min hele Taknemlighed. De og Grev de Mortagne vare mine Frelsere. Jeg har heller ikke glemt, at De under min Sygdom" —

„Jeg besværger Dem, naadige Frue, tal ikke derom! De har tilladt mig at kalde mig Deres Ven, og jeg har handlet som saadan."

„Ak! min Herre! hvorledes skal jeg nogensinde kunne gjengjælde det!"

„Idet De stedse lader mig beholde denne dyrebare Titel, naadige Frue - - idet De tillader mig at vedblive at fortjene den."

Jeg veed ikke, hvorfor den piinlige Tanke pludselig randt mig i Hu, at Herr de Rochegune, nu da han kjendte Gontran's Hemmelighed, maaskee kunde troe at have Ret til at bedømme min Mands Opførsel med Strenghed.

Ifølge en af disse sælsomme Overeensstemmelser i Tankegang, hvorpaa man har saamange Exempler, tilføiede Herr de Rochegune i samme Øieblik —

„Og naar jeg beder Dem tillade mig at kalde mig Deres Ven, naadige Frue, vover jeg at troe, De ikke vil glemme, at jeg ogsaa vil ansee mig lykkelig ved at kunne tælles blandt Herr de Lancrys Venner."

Jeg følte, at Marquien med Villie betonede de sidste Ord. Jeg fandt denne Forsikkring saa høimodig, den udtalte min Frygt paa en saa ædel Maade, at jeg ikke kunde tilbageholde det Udbrud —

„Jeg takker Dem, min Herre — jeg takker Dem baade paa hans og mine Vegne."

Denne Bevægelse forundrede Marquien. Han stirrede paa mig . . . vi forstode hinanden.

Han vidste at fortolke min Taknemlighed, jeg hans Velvillie for Gontran.

Et blidt, veemodigt Smiil spillede om hans Læber. I en bævende Tone vedblev han —

„Der gives ædle Nydelser i Livet, og for en saadan Priis er det let at gjøre det Gode."

Jeg var forlegen; tilfældigviis løftede jeg Øinene op til ham; hans Mine var adspredt, usikker, og han syntes at drømme. Hans sædvanlig stolte og strænge Ansigt frembød et Udtryk af ubeskrivelig Godhed. Hans sorte Haar formaaede ikke at skjule det friske, dybe Ar over Panden, som jeg allerede havde lagt Mærke til, da han besøgte mig efter min Sygdom.

Mine Øine fyldtes med Taarer, da jeg tænkte paa, at jeg havde været den uskyldige Aarsag til Mordattentatet mod Herr de Rochegune, da han erkyndigede sig hos Blondeau om min Helbredstilstand. Jeg vilde bryde Tausheden og sagde derfor —

„Lider De ikke mere — af Saaret . . . af det Saar, Lugarto's Folk tilføiede Dem?"

Marquien bævede, da han hørte min Stemme, men svarede rask —

„Nei, naadige Frue — jeg lider ikke mere." I en bekymret Tone tilføiede han, som om Sam=

talens Gjenstand generede ham — „Min hele Frygt bestaaer nu deri, at den elendige Lugarto, selv om han befinder sig udenfor Frankrig, skal hævne sig paa Grev de Mortagne."

„Hvorledes?"

„Dette Menneske afreiste imorges. Greven vilde selv see ham stige i Vognen og give ham en Advarsel til Afsked. „Glem mig ikke!" — sagde han til ham med en truende Bevægelse. „Nei, jeg skal ikke glemme Dem!" — svarede Uslingen — „Hvor fjernt jeg end befinder mig fra Dem, skal jeg dog vide at naae Dem!" Efterat have viist Greven sin knyttede Haand, befalede han Postillonen at sprænge derfra med slappe Toiler. Ak, naadige Frue! det er umuligt at see noget Afskyeligere end dette Menneskes Ansigt i det Dieblik, han udstødte denne Trudsel. Had, Hævngjerrighed, Frygt, Raseri smeltede sammen i eet frygteligt Blik."

„Store Gud! han er istand til at opspinde noget Ondt mod Herr de Mortagne, selv i Udlandet. Dette Menneske har i sin Rigdom saa utallig mange Hjælpekilder til at tilfredsstille sin djævelske Ondskab."

„Jeg deler Deres Frygt," — svarede Marquien — „og ulykkeligviis er jeg tvungen til at

forlade Greven . . . ellers vilde jeg have vaaget over ham som over min Fader."

„Hvor agter De Dem da hen, min Herre?"

„Til Grækenland mod Tyrkerne, naadige Frue. Det gjelder at forsvare en ædel, hellig Sag. Desuden behøver jeg Adspredelse — Forandring!"

„Man fortæller, det skal være en frygtelig Krig, der føres uden Naade og Barmhjertighed," bemærkede jeg.

„Det er en Krig som enhver anden Krig, naadige Frue," — svarede han med et sorgmodigt Smiil — „man dræber og bliver dræbt. Men i denne døer man dog for en ædel, heltemodig Nation . . . og en saadan Død er skjøn og stor."

„Det er sørgelige Anelser," — sagde jeg — „dem maa De ikke dvæle ved. Jeg nærer det Haab — ja den Overbeviisning, at Deres Venner vil gjensee Dem."

„Og jeg deler denne Overbeviisning. Man har ikke Ret til at være ligegyldig ved Livet, naar man har den ringeste Udsigt til at være dem til Nytte, hvem man elsker og ærer."

Herr de Mortagne traadte ind; han syntes yderst opbragt.

„Jeg har erfaret en ny Nederdrægtighed af denne Lugarto," — sagde han — „Din Kammer=

jomfru, hvem jeg har bestormet med Spørgsmaal og Trudsler, har tilstaaet, at Uslingen har skaffet hende i din Tjeneste, og for at hindre den fortræffelige Blondeau i at ledsage dig, har dette Fruentimmer ifølge Lugarto's Befaling kommet et hvidt Pulver i hendes Thee. Det har gjort hende saa syg, at hun ikke kunde følge med."

„Min Ven, Herr de Rochegune fortæller mig, at Lugarto ved sin Afreise . . ."

„Ja ja, — han truede mig . . . jeg er forberedt paa en djævelsk Streg — men jeg skal være paa min Post. Alt, hvad jeg tragtede efter, var at befrie dig fra ham, og det er lykkedes mig, tænker jeg. Dog angrer det mig at jeg ikke brændemærkede ham . . . det havde været en Garanti mere."

„Og en Grund mere for dette Menneske til at hade og hævne sig paa Dem," — tilføiede jeg.

„Lod man sig altid afholde af slig Frygt, vilde man aldrig kunne fuldbringe noget Ordentligt," — sagde Greven — „Jeg veed ret vel, hvem jeg har at kæmpe med. Men lad mig nu fortælle dig, hvorledes jeg kom paa Spor efter denne afskyelige Intrigue. Nogen Tid efter din Tilbagekomst fra Chantilly meddeelte Rochegune mig de nedrige Rygter, Lugarto havde bragt i

Omløb om dig; jeg var syg og ikke istand til at gaae ud. Rochegunes første Idee var at opsøge Lugarto og paalægge ham Taushed; han kjendte ham i længere Tid, vidste, at han var feig, og tvivlede ikke om, at en kraftig Trudsel jo vilde gjøre den behørige Virkning paa ham. Jeg fraraadede ham det. Jeg havde skrevet til London, for at erkyndige mig om det Liv, Herr de Lancry havde ført der inden sin Formæling."

Da Herr de Rochegune hørte, at Talen kom paa Herr de Lancry, sagde han, ledet af en Følelse, hvis Delicatesse jeg forstod at vurdere, til Grev de Mortagne —

„Jeg har nogle Befalinger at uddele til vor Afreise . . . undskyld, at jeg forlader Dem saalænge!"

Han hilsede mig og gik. Greven vedblev —

„Man svarede mig, at Lancry havde givet mange Penge ud i London, og at disse Penge vare blevne ham laante af Lugarto. Da jeg sammenholdt dette med flere andre Omstændigheder, gjettede jeg let, at din Mand befandt sig i en Afhængighedstilstand af dette Menneske, uden dog at ane, at denne Afhængighed endnu blev mere farlig og ubetinget paa Grund af den Omstændighed, Lugarto meddeelte dig iaftes. Jeg opfor-

drede derfor Rochegune til at tæmme sig og oppebie min Helbredelse. Et paalideligt Menneske, der har tjent mig i tyve Aar, fik nogle af Lugarto's Folk til at sladdre. De havde, fortalte de, ofte hørt Herr de Lancry, naar han var alene med deres Herre, besværge Denne om ikke at gjøre ham ulykkelig. Dette overbeviste mig om, at der handledes om noget ganske Andet end en Pengeforpligtelse; jeg vilde udforske denne Hemmelighed, hvad det end skulde koste, og sikkre dig mod Lugarto's Rænker. Han kjendte min Hengivenhed for dig. Jeg bemærkede snart, at man fulgte mig; thi ved Hjælp af sine Penge har dette Menneske skaffet sig et Slags Politi, hvorved han kommer paa Spor efter en Mængde Hemmeligheder, som han misbruger paa den uædleste Maade. Du har seet et Exempel derpaa i hans Udfald mod Hertuginden af Richeville og Prindsesse Kjernika. For at unddrage mig hans Mistanke, forlod jeg Paris; hans Spioner tabte mit Spor; det var omtrent paa den Tid du blev syg. Nogle Dage efter kom jeg tilbage igjen og indlogerede mig i et af de meest afsidesliggende Qvarterer i Paris; derfra bevogtede jeg ethvert af Lugarto's Skridt; thi jeg vidste ligesaagodt som han, at Skurkene lade sig bestikke. Da næsten alle hans Folk ere

Medvidere eller Medskyldige i hans nedrige Handlinger, blev det mig muligt at vinde Nogle af dem. Iblandt Andet erfoer jeg, at han havde leiet et eensomtliggende Huus i Nærheden af Chantilly. Jeg overbeviste mig selv derom og undersøgte Stedets Beliggenhed. Jeg vidste, at Lugarto besad en afskyelig Færdighed i at efterligne Andres Haandskrifter. Jeg fattede Mistanke og lod Rochegune advare dig om ikke at forlade din Mand; thi jeg formodede, at Lugarto vilde benytte hans Fraværelse til at udføre sine sataniske Planer. Optrinet hos Tortoni fandt Sted; først den følgende Dag underrettede Herr de Rochegune mig derom; jeg sendte Bud til dig, og man svarede mig, du var taget paa Landet for at besøge Ursula, og at Lancry ligeledes havde forladt Paris. Jeg lod min Tjener forespørge sig i Lugarto's Hotel; det hed sig, at han var fængslet til Sengen af et Kaardestik, han havde faaet samme Morgen i Duel. Jeg kjendte Manden; jeg troede ikke Historien om Kaardestikket, og fremfor Alt frapperede det mig, at Gontran havde forladt dig; en eneste Times Nølen kunde fordærve Alt. Var du virkelig taget ud til Madame Sècherin, risquerede du Intet; den Hypothese behøvede vi ikke at gruble over; i ethvert Fald besluttede vi

derfor at reise herhid. I Huulveien ved Luzarches vare vi paa Nippet med at indhente dig, da den Djævel af Karl lokkede os mod de ophobede Kampestene; vort Fald var frygteligt; jeg blev liggende nogle Timer uden Bevidsthed."

„Min Ven! . . . Gud, og denne Fare maatte De udstaae for min Skyld!"

„Denne Fare, mit stakkels Barn, havde været at beklage, hvis den havde bevirket, at jeg kom for sildigt. Men Gud være lovet, jeg kom itide. Lidt efter lidt gjenvandt jeg atter min fulde Bevidsthed; det var gaaet mig som Rochegune — vi vare Begge temmelig alvorligt qvæstede. Men Hestene kunde vi ikke bruge; Kudsken havde brukket sit Been, og Vognen laa i Ruiner. Vi talte Secunderne; tilfods vilde vi behøve over en Time for at naae Huset. Vi begave os paa Veien. Tillykke mødte vi et Qvarteers Tid derefter Hestene og Postillonen, der havde bragt Dem hertil. Efter hvad vi hørte af den Sidste, kunde vi ikke tvivle om, at det var dig. Rochegune og jeg toge begge de opsadlede Heste og fortsatte Veien tilhest, saagodt vi kunde; en halv Times Ridt bragte os hertil. For ikke at vække Mistanke, bandt vi Dyrene i nogen Afstand herfra. Alle Vinduerne vare lukkede, men vi kunde skimte Lys og vilde just

til at banke paa Døren, da et Vindue i det nederste Fag blev lukket op; det var din Kammerjomfru, der formodentlig vilde trække frisk Luft. Vi fik Øie paa Frits og den gamle Kone. Med et Spring stode vi i Værelset med Pistolerne i Haanden. Rochegune stillede sig ved Vinduet, jeg mig ved Døren. De Elendige sank som lynslagne paa Knæ."

„„„Her maa sikkert være en Kjælder under Huset; viis os den, eller vi brænde Jer en Kugle for Panden.""

„„„Tilhoire under Trappen er Døren til Kjelderen,"" — sagde den Gamle.

„Fem Minutter efter var Frits og begge Fruentimmerne indespærrede. Vi traadte ind i Gemakket, der støder til Salonen her; vi hørte Nogen tale; det var Lugarto. Han aabenbarede dig alle sine afskyelige Rænker. Disse Opdagelser kunde komme os til Nytte; vi ventede derfor til det Øieblik, du saarede dig saa modigt, stakkels Mathilde."

„Min ædle Ven!" — udbrød jeg og trykkede Grevens Hænder mellem mine — „Altid . . . altid ved Haanden, naar det gjelder om at hjælpe — at frelse mig!"

„Ja, Mathilde — i saa Fald er jeg altid

parat. Hvad var Livet mig uden dig? Men hør, mit Barn, endnu idag maa du affende dette Brev til din Mand med Posten, at han kan faae det ved sin Ankomst til London; det indeholder det ulykkelige Papir, der gjengiver ham hans Frihed. For at gjendrive Lugartos ondskabsfulde Rygter — for at forklare din Afreise fra Paris — og endelig, for at din Mand ikke skal fatte Mistanke om hvad der er foregaaet inat — maa du begive dig til Madame Sécherin. Derfra maa du skrive ham til, at du ikke vilde blive i Paris uden ham, og at du derfor har besøgt Ursula, for at boe hos hende under hans Fraværelse. Du adresserer Brevet til dit Hotel i Paris, og han vil da finde det, naar han kommer tilbage."

„Men hvorfor ikke meddele Gontran Alt, min Ven?"

„Hvorfor? Fordi din Mand vil have dig fra det Dieblik af, han veed dig underrettet om den slette Streg, han har begaaet. Han maa da rødme for dig, og vil aldrig tilgive dig sit eget Feiltrin."

„Ak — troer De det?"

„Hør, Mathilde . . . jeg vil ikke anklage ham . . . jeg vil i Lancry kun see den Mand, du elsker; din ædle og modige Kjærlighed er hans Skjold

i mine Øine; men — luk ikke Øinene for Sandheden! Skjøndt han vidste, hvormeget du led ved hans fortrolige Omgang med et Menneske, hvem han foragtede og hadede ligesaa dybt som du … havde han dog ikke Mod til at aflægge dig den skjebnesvangre Tilstaaelse! Nei, han foretrak at give dig til Priis for de skjændigste Rygter."

„Men et aabent Brud med Lugarto vilde være det samme som at styrte sig i Fordærvelse."

„Det gjaldt om at redde dit Rygte, Mathilde — du, som er uskyldig i alle disse Skjændigheder. Havde din Mand ikke været en afskyelig Egoist, havde han modigt trodset Følgerne af sin Brøde, istedetfor at tillade din Fornedrelse i Verdens Øine. Har han ikke efter Scenen hos Tortoni, der virkelig røbede et Glimt af ædel Harme hos ham, paany tilfredsstillet alle Lugarto's Fordringer? Har han ikke feigt givet dig til Priis for alle Lugarto's Rænker og Forfølgelser? Hør, Mathilde — kjære, dyrebare Mathilde — hele den Agtelse og Beundring, din Hengivenhed indgyder mig, udfordres for at afholde mig fra at sige min Mening reentud. Jeg vilde ikke bedrøve dig . . . men tro min Erfaring og meddeel aldrig Gontran, at du kjender hans Hemmelighed! — Denne Tilstaaelse vilde blive dig fordærvelig. Jeg gjentager det — den

Mand, der trods den ulykkelige Stilling, hvori du befandt dig, ikke satte saamegen Tillid til dit Hjerte, at han kunde tilstaae dig Alt, vilde blive ubarmhjertig, naar han vidste dig underrettet om en Hemmelighed, han saa haardnakkent har stræbt at dølge."

„Men naar Gontran tilfældigviis skulde høre om mit Ophold i dette Huus?"

„Det har jeg ogsaa tænkt over. Jeg har indseet Muligheden af at Lugarto, i et Anfald af ny Ondskab, hvis Tendents jeg imidlertid ikke formaaer at fatte, kunde falde paa at tilskrive Gontran Alt; men denne af ham undertegnede Erklæring og mit og Rochegunes's Vidnesbyrd vil være Nok til at sikkre dig mod enhver ond Tunge; thi man maa forudsee Alt."

„Jeg vil følge Deres Raad," — sagde jeg sukkende — „dog tilstaaer jeg, det falder mig tungt at dølge Noget for Gontran."

Uden at svare mig, greb Grev de Mortagne begge mine Hænder og betragtede mig nogle Øieblikke i Taushed.

Hans udtryksfulde Ansigt bar Præget af ubeskrivelig Rørelse. Han græd. Jeg kan ikke forklare Dem, hvor bevæget jeg blev ved at see Taarer bedække disse jernfaste, furede Kinder.

„Min Gud, hvad feiler Dem, min Ven?" — udbrød jeg skjælvende.

„Jeg seer dig endnu ikke lykkelig for Fremtiden. Stakkels Barn! — din Mand er frelst fra en frygtelig Snare — din Formue er bragt i sin gamle Orden — Gontran maa erholde Tilgivelse for sin grusomme Forurettelse, og Angeren forbedrer de Sjæle, der af Naturen ere gode . . . Men dog frygter jeg — dog kan jeg ikke berolige mig."

„Det er tomme Bekymringer, min Ven. Deres Hengivenhed for mig er for frygtsom . . . tro De mig!"

„Gud give, jeg tog Feil!" — hviskede Greven og rystede sorgmodigt paa Hovedet.

„Apropos!" — sagde jeg — „Den svære Summa, De udbetalte Lugarto i vort Navn, vil vi igjen erstatte Dem. Ikke sandt — det er en Selvfølge?"

„Hør, Mathilde! Jeg har tredsindstyve tusind Livres i aarlig Indtægt. I de Aar, Frøken de Maran lod mig tilbringe under Venedigs Blytage, var jeg tvungen til at spare; jeg har kun faa Udgifter og anvender alle mine Indkomster til at mildne ufortjent og ubekjendt Elendighed. Jeg har ingen andre Arvinger end dig, og denne Summa er derfor et Forskud paa din Arvepart."

„Men, min Ven . . .“

„Hør videre! Din Ægteskabscontract er bleven affattet saa samvittighedsløst, at du, fra hvem dog hele Formuen hidrører, ikke tør gjøre Fordring paa det Mindste af den; din Mand har Magt til at udplyndre dig ligetil den sidste Sou. Tillykke har du mig, og min Formue sikkrer din Fremtid.“

„Min Ven . . . antag dog ikke Sligt! — Jeg forsikkrer Dem, Gontran har aflagt sin Ødselhed . . . han spiller ikke mere.“

„Din Huusholdning i Paris var allerede altfor stor i Forhold til din Formue. Jeg er overbeviist om, at Lancry — nu da han er befriet fra Lugarto — atter vil leve paa sin gamle Fod. Du er nu, efterat dit Hotel er bleven betalt, i Besiddelse af hundredetusind Livres i aarlige Rentepenge. Inden fem eller sex Aar kan din Mand have gjort Ende paa det Hele. Jeg kjender Ødelandens Natur.“

„Dog . . .“

„Mathilde! For at skaffe Penge tilveie, lod han sig ikke tilbageholde af den Skam og Skjændsel at skrive en falsk Anviisning. Hvad skulde da holde ham tilbage nu, da han blot behøver at øse af din Formue med fulde Hænder? — Om Forladelse, Mathilde . . . jeg bedrøver dig; men der

gives strænge Sandheder, som man ikke maa stikke under Stol. Det er en Pligt, som jeg aldrig har overtraadt og aldrig skal overtræde. Jeg beder dig, Barn . . . sæt dig op imod din Mands kostbare Udsvævelser, saavidt du formaaer! Jeg vil ikke tage ham i Skole; jeg vil gjemme min Indflydelse til det sidste Øieblik. Han er heftig, opfarende, og tager nødigt mod Forestillinger; men det bryder jeg mig kun lidt om. Naar dit Vel kræver, at jeg skal tale, saa taler jeg, og det saaledes, at jeg bliver hørt og forstaaet. Nu Levvel, mit Barn! — Indtræffer der Noget, saa skriv mig til i Paris; stol for evigt paa mig og Rochegune! — Gud opholde hans Liv! Han gaaer til en frygtelig Krig, og er ikke den Mand, der holder sig tilbage i Farens Stund. Endnu engang lev vel! Jeg skal sende dig din Blondeau til Rouvray; en af mine Folk, der ledsagede mig igaar og ankom hertil med min Vogn for et Øieblik siden, vil ledsage dig. Han har tjent mig i lang Tid; og jeg staaer inde for hans Paalidelighed. Kammerjomfruen, som kom med dig hertil, kan du tage med til Rouvray; men jag hende bort, naar Blondeau kommer, og gjør i det Hele taget reent Huus, naar du kommer tilbage til Paris! — Ellers turde der muligen blive nogen af Lugarto's krybende

Spioner tilbage. Antag ingen andre Folk end saadanne, der medbringe sikkre og gyldige Anbefalinger. Og nu lev vel for tredie og sidste Gang!"

For sidste Gang omarmede jeg denne fortræffelige Ven. Mine Taarer tolkede ham, hvad jeg følte.

Jeg trykkede Herr de Rochegune's Hænder hjerteligt mellem mine og afreiste til Touraine i glad Forventning om den Overraskelse, mit uventede Besøg vilde foraarsage Ursula.

Sjette Capitel.

Familien Sécherin.

Den Eiendom, Herr Sécherin beboede med Ursula, laa ved Rouvray i Touraine, tæt ved Loire's Bredder.

Jeg maatte atter gjennem Paris og holdt et Øieblik, for at aflevere Lugarto's Brev til Gontran paa Posthuset . . . et Brev, der skulde opfylde min Mand med Glæde og befrie ham fra den forhadte Indflydelse, hvorunder han saa længe havde lidt.

Vi vare i Slutningen af Junimaaned.

Jeg reiste hurtigt, og altsom jeg fjernede mig

fra Paris, forekom det mig, at jeg aandede lettere. Synet af det smilende Landskab, jeg gjennemfloi, beroligede mig og gjorde mig godt; mit Hjerte udvidedes; jeg skulde gjensee min Barndoms- og Ungdomsveninde.

Efter saamange grusomme Slag skulde jeg endelig nyde den landlige Ro; jeg skulde dele Ursula's og hendes Mands simple, fredelige Liv. Det var temmelig længe siden, min Cousine havde skrevet mig til.

I sit sidste Brev vedblev hun at beklage sig over sin Lod, men bar det med tungsindig Resignation.

Jeg kjendte hendes overspændte Charakteer og hendes Mands Godhed, og var derfor ikke synderlig bekymret.

Jeg havde ikke meddeelt hende et eneste Ord om hvad der havde forbittret mit Liv i den senere Tid; jeg var fast bestemt paa, ikke at gjøre hende til min Fortrolige i saa Henseende; det var jo ikke blot min, men ogsaa Gontran's Hemmelighed.

En henrivende Sommeraften, just som Solen dalede, kom jeg til Rouvray.

Tilvenstre kom jeg forbi de store Bygninger, hvori Herr Sécherin's Manufactur blev drevet. Jeg kjørte ind i en ret smuk Lindeallee, der førte til Vaaningshuset.

Neppe havde jeg tilbagelagt det Halve af denne Allee, før jeg fik Oie paa Ursula.

Jeg lod holde, man aabnede Vogndoren, og jeg styrtede i min Cousines Arme.

Det er umuligt at skildre hendes glade Studsen; hun omarmede mig, betragtede mig, som om hun ikke kunde troe sine Oine, og omarmede mig atter.

„Hvorledes — det er dig? — dig?" — udbrod hun — „O hvor jeg takker dig!"

„Ja, Ursula — det er mig — mig, din Søster; og jeg kommer for at tilbringe nogle Dage i dit Huus, medens min Mand er i London."

„Hvilken herlig Idee af dig, Mathilde! — Hvor jeg takker dig for denne Tanke! — Kun Skade, at vort tarvelige Huus er saa lidet istand til at modtage dig, som det burde!"

Jeg trak smilende paa Skuldrene.

„Og din Mand — hvor er han? — Hvorledes gaaer det ham?"

„Særdeles vel," — svarede Ursula.

Efter dette første Velkomstudbrud betragtede jeg Ursula noiere; hun forekom mig smukkere end før.

„Du er lykkelig," — sagde jeg — „thi du er virkelig henrivende."

„Lykkelig?" — gjentog hun, og Tonen i hen-

des Stemme blev pludselig klagende — „Lykkelig? — „Ja, jeg er lykkelig," — tilføiede hun med et qvalt Suk — „Og du?"

„Jeg ogsaa," — svarede jeg — „især i dette Øieblik — Du veed ikke, hvilken Glæde jeg føler ved at see dig; du veed ikke, hvad jeg venter mig af de Dage, jeg agter at tilbringe hos dig."

Jeg havde lagt min Arm i Ursula's, og vi gik op imod Huset.

Huset var temmelig stort, Haven, der omgav det, inddeelt i symmetriske Qvadrater og Trekanter, omgivet af en Hvidtornshække, der var regelmæssigt beskaaret efter gammelfransk Mode, og havde et roligt, alvorligt Udseende; ved Enden af en af de lange grønne Alleer, der førte til Terrassen, saae man Loire.

„Du finder denne Bolig provindsmæssig og simpel — ikke sandt, Mathilde? Men Herr Sécherin, eller rettere hans Moder, vil ikke vide af nogen Forandring at sige, paa Grund af, at Alt har været saaledes i den gamle Sécherin's Tid — hvilket iøvrigt ikke fritager Stedet for at see hæsligt ud, som du seer. Skulde man ikke holde denne afskyelige gammeldags Have for en Klosterhave? . . . Har du seet noget saa Mørkt og Skummelt før?"

„Du gjør dit Huus Uret, min kjære Ursula; jeg finder denne Have smuk og ærværdig — og saa har I jo ogsaa, saavidt jeg kan see, en Terrasse udimod Loire. Anseer du det for Intet?"

„Altid saa skaansom og godhjertet, min dyrebare Mathilde!"

„Nei, jeg forsikkrer dig . . . Alt her er ganske efter min Smag. Her er saa stille, saa roligt!"

„Ja, hvad Roligheden angaaer, kunne vi ikke klage. Tillykke høre vi ikke den bedøvende Larm af Maskinerne i Herr Sécherins Fabrik."

„Det er de store Bygninger, man seer ved Indkjørselen — ikke sandt? Det synes at være en prægtig Indretning."

„Prægtig som en Fabrik. Der gives Intet Triviellere i Verden, undtagen at høre tale om denne Fabriks vidunderlige Resultater, om Antallet af de Arbeidere, den beskjæftiger, om dens Vigtighed for Landet, og saa videre. Du maa belave dig paa at høre disse Historier hver Dag, min stakkels Mathilde! — Hvilken Forandring for dig, som er vant til den fornemme Verdens glimrende Liv — et Liv, som jeg desværre kun fik et Glimt af, inden jeg maatte begrave mig i denne Udørk!"

Jeg tilkastede Ursula et bebreidende Blik.

„Min Søster!" — udbrød jeg — „Jeg fryg=

ter for, jeg atter maa fortørnes paa dig; thi jeg er overbeviist om, at du gjør din Skjebne Uret. O, tro mig — tro mig! Denne Verden, som vi gjorde os saamange glimrende Forestillinger om ... den er baade ondskabsfuld og sorgelig. Dens falske Glæder vilde jeg med Glæde ombytte for den fredelige Tilværelse, du fører her."

Ursula betragtede mig studsende.

„Du — Du!" — sagde hun — „Du skulde misunde mig mit Lod? . . . Du er altsaa ulykkelig, Mathilde? Hvad er der da hændt dig? — Skulde du have skjult Noget for mig?"

„Nei, min dyrebare Ursula," — svarede jeg hastigt — „Men jeg forsikkrer dig, at Verdens Glæder bedøve — at de ikke tilfredsstille Hjertet. Du veed, jeg har altid været undselig af mig; selv i Frøken de Maran's Huus tilbragte jeg heller mine Aftener i dit Kammer, end i Salonen."

„Hvor dybt erkjender jeg ikke din Godhed, din sædvanlige fine Følelse!" — sagde Ursula — „Du anstiller dig som om du misundte mig mit Lod, blot for at jeg skal finde det ønskværdigt. Men kom! lad mig føre dig op paa dit Værelse! Du maa undskylde vor beskedne Gjæstfrihed."

Vi traadte ind i Huset.

Alt var simpelt, men vidnede om den høieste

Reenlighed. Vi stege op ad en stor Trappe med et massivt Trægelænder; den førte op til en lang Gang, ud til hvilken flere Døre aabnede sig.

Ursula traadte ind gjennem en af dem; vi gik igjennem et lille Forgemak, og jeg befandt mig snart i et stort, tavlet, gammeldags Værelse. I Baggrunden stod en Himmelseng med Gardiner af rødt chinesisk Mønster paa hvid Grund. Over Dørene og Kaminen saae man i Trærammer smukke Hyrdescener à la Watteau. Der var lysegrønne Træer, en blaa Himmel, Hyrdinder i rosenrøde Skjørter, Hyrder i himmelblaa Gevandter, og Faar ved deres Fødder, hvide som Snee og med røde Baand om Halsen.

Jeg kan ikke beskrive, hvor glad jeg følte mig tilmode ved Synet af disse Hyrdescener; de vare unægtelig noget manierede, men den smilende og landlige Ro, der var udbredt over dem, vederqvægede mig. Store Vinduer med smaa Ruder gik ud til Haven, og aabnede Udsigt over Loire. En Commode og en Secretaire af Mahognitræ med grønt og rødt indlagt Arbeide, graamalede Møbler med Betræk af rødt og hvidt Linned fuldstændiggjorde Værelsets Meublement. Ursula syntes skamfuld over denne Simpelhed, der fortryllede mig. Alt forekom mig saa muntert og hyggeligt. To

andre i samme Smag meublerede Værelser, hvoraf det ene kunde passere for en lille Salon, stødte til det beskrevne.

„Virkelig?" — sagde Ursula — „Du synes ikke, du boer slet her?"

„Jeg befinder mig saa vel her, at hvis Herr de Lancry, naar han kommer for at hente mig, vil blive her i nogen Tid, vil du finde det saare vanskeligt at blive os qvit, min kjære Ursula."

„Jeg troer dig, min gode Mathilde; men jeg er kun bange for, at du snart vil blive kjed af et Liv, du formodentlig udsmykker med din Indbildningskrafts hele Trylleri — ligesom jeg ogsaa frygter for, at min Svigermoders, Madame Sécherins, Selskab snart vil forekomme dig utaaleligt."

„Men din Mand fortalte jo, hun var den bedste Kone af Verden."

„Sønnerne ere altid skaansomme; du vil faae hende at see; hun er uden Aand, uden Levemaade, bigot og halsstarrig. Hendes Halsstarrighed vilde blive en utrolig Charakteerfasthed, hvis hun besad ligesaamegen Forstand som Villie. — Aldrig har hverken jeg eller hendes Søn kunnet overtale hende til at foretage den ringeste Forandring i dette Huus — eller at forøge Antallet af vort Tjenestetyende. „Min salig Mand holdt for, at det er

bedst, som det er!" — det er hendes evige Svar. Du, Mathilde, der, som man fortæller, har et af de bedste og eleganteste Huse i Paris," — vedblev Ursula og rødmede forvirret — „tør derfor ikke gjøre dig lystig over, at du ved Bordet bliver opvartet af to klodsede Bonderpiger; det er en Egensindighed af min Svigermoder, som Intet i Verden har kunnet bringe hende ud af Hovedet."

Jeg saae paa min Cousine, uden at kunne dølge hende min Forstemthed.

„Hvorledes, Ursula?" — sagde jeg — „Kjender du mig saalidt, at du kan troe, jeg vilde lægge Mærke til slige Bagateller? Er ikke Glæden over at være hos dig det Eneste, der beskjæftiger min Sjæl!"

Klokken slog syv.

„Jeg vil sende din Kammerpige op til dig," — sagde Ursula — „Madame Sécherin spiser til Aften præcis Klokken otte. Til Aften Klokken otte, Mathilde! — thi Intet kan bevæge hende til at aflægge sine gothiske Vaner, og hun besidder saa liden Levemaade, at hun vilde gaae tilbords uden dig, hvis du ikke var færdig."

„Og det vilde gjøre mig hjertelig ondt, min gode Ursula; thi din Svigermoder vilde i min Mangel paa Punktlighed see en Mangel paa Ag=

telse; og du veed, at jeg Intet finder ærværdigere end Familieskikke."

Ursula gik; hendes Bekymringer og Bemærkninger bedrøvede mig paa hendes Vegne.

Hun syntes næsten ydmyget, for ei at sige krænket, over det Simple i min Modtagelse; og man skulde have troet, at hun tænkte mere paa sin Stolthed end paa mig.

Nu mindes jeg, at min Cousine, medens hun forsikkrede mig om sin Glæde og Lykke ved at gjensee mig, dog forekom mig at blive forlegen ved mit Komme; i Begyndelsen henførte jeg det til de barnagtige Bevæggrunde, jeg har omtalt; men jeg skulde snart erfare den sande, jammerlige Grund til hendes Forlegenhed.

Jeg klædte mig hastigt om, og saa simpelt som muligt.

Ursula bankede paa min Dør.

„Du maa undskylde min Svigermoder, at hun ikke er kommen op til dig; men det falder hende besværligt at gaae op ad de mange Trapper. Min Mand kommer i dette Øieblik fra Fabriken . . . vi vil træffe ham i Salonen."

„Lad os skynde os ned; thi jeg er fast bestemt paa at gjøre din Svigerindes Erobring!" — sagde jeg leende.

„Det vil koste dig megen Møie; thi jeg kunde foresnakke hende saameget jeg vilde om din Mands Stilling, om Eders Rigdom og Elegance . . . hun syntes derfor ikke tilbøielig til at gjøre mere Væsen af dig end en Borgerinde i vort Underpræfectur. Men du vil undskylde denne Mangel paa Opdragelse — ikke sandt?"

„Denne Simpelhed i Sæder giver mig tvertimod en bedre Mening om din Svigerinde, min kjære Ursula; og det maa absolut lykkes mig at behage hende."

Vi gik ned og traadte ind i en Spisesal, hvor Bordet stod dækket, og derpaa ind i det Værelse, hvor Madame Sécherin befandt sig.

Jeg mindes endnu de mindste Omstændigheder ved dette Optrin; thi det frapperede mig paa Grund af den Harmoni, der saa at sige herskede imellem Madame Sécherin og alle de Gjenstande, der omgave hende.

Jeg havde været saa oprørt i den senere Tid, at jeg maatte finde noget uendeligt Henrivende i Alt, hvad der vakte Begrebet om Ro og stille Fred.

Vinduerne og Glasdørene i denne Salon vendte ud til en Blomsterhave. En Lysekrone af Bjergkrystal, omhyggelig indhyllet i hvidt Gaze, hang ned fra en vældig Bjelke, der gik tværs over

Værelset under Loftet; hist og her paa det graae Træværk, der bedækkede Væggen, hang flere forgyldte Rammer med Sortkridtshoveder, som Ursula's Mand havde tegnet, da han opholdt sig paa Collegiet i Tours, og foræret sine Forældre paa deres Fødselsdage — hvilket Alt stod at læse i de med en smuk Haand skrevne Dedicationer under hver Tegning.

Paa Marmorkaminen stod et Penduluhr og en trearmet Lysestage af forgyldt Bronce, der ligesom Lysekronen var bedækket med Gaze. To smaae Mahogniskabe mellem Vinduerne, sex Lænestole og to Canapeer, betrukne med hvidt kippret Toi, fuldendte Bohavet i dette langagtige, fiirkantede Værelse, der var bonet med den omhyggeligste Reenlighed.

Madame Séchérin sad paa en Bergere, der stod i Fordybningen af en af de aabnede Vinduer, og under denne saaes en vakker, blomstrende Rosenbusk. En gammel graa Papagoie med et rødt Halsbaand skred alvorligt frem og tilbage i Vindueskarmen.

Ursula's Svigermoder sad beskjæftiget med sin Rok.

Hun var en Kone paa henimod halvfjerdsindstyve Aar, klædt i en sort Robe og en simpel

hvid Battisteshue, der omsluttede hendes blege Pande og hendes indfaldne rynkede Kinder.

Ved det første Blik syntes hendes Physiognomi kun at udtrykke blid Alvor, men naar man iagttog hende med større Opmærksomhed, opdagede man et tydeligt Udtryk af Fasthed, medens hendes rolige, men forskende og gjennemtrængende Øie vidnede om en lang Vane i at gjennemskue sine Omgivelser.

Jeg var øiebliklig overbeviist om, at Ursula var forudindtaget mod sin Svigermoder og bedømte hende falsk.

Hvad der fornemmelig beviste mig, at Madame Séchérin ikke var nogen almindelig Kone, var, at hun modtog mig med venlig Værdighed og uden den ringeste Forlegenhed.

Da jeg traadte ind, stod hun op, skjøndt med Besværlighed, stødte sig paa sin Bergere, hilsede mig hjerteligt og sagde —

„Det er særdeles smukt af Dem, naadige Frue, at De besøger min Svigerdatter; min Søn og jeg ville gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt, for at gjøre Dem Opholdet her behageligt."

„Hvor kan Opholdet her blive mig Andet end behageligt, Madame?" — svarede jeg — „Jeg er hos en Søster, hvem jeg elsker, og hvis

Mand jeg nærer en dyb Agtelse for — og De modtager mig med en Hjertelighed, der lader mig haabe endnu Mere."

„Jeg føler en Tilbøielighed i mit Hjerte til at holde af Dem; min Søn har fortalt mig, at De er en ædel, retskaffen Dame. De Gode elske de Gode, og jeg haaber, De derfor vil blive tilfreds med os."

„Det tvivler jeg ingenlunde om, Madame."

„Vi ere ganske uden Omstændigheder her," — vedblev Madame Sécherin og satte sig atter til sin Rok — „Vi leve her paa gammel Viis, ligesom i min salig Mands Tid. Jeg har ikke formaaet at forandre Vedtægter, der i saa mange Aar vare hans."

„Jeg fatter denne Erindringens Religiositet, Madame, og jeg beundrer den; — saaledes føler man meest levende et elsket Væsens Fraværelse — men der ligger intet Bittert i denne Smerte . . . den formildes af Haabet om eengang at blive gjenforenet af dem, vi begræde."

Madame Sécherin betragtede mig et Øieblik med Deeltagelse og sagde derpaa —

„De gode Hjerter forstaae hinanden." — Hun sukkede og vedblev nu, som om hun vilde give Samtalen en anden Retning — „Saaledes

er vor Levemaade i Touraine, naadige Frue. Vi spise Frokost Klokken ni, til Middag Klokken to og til Aften Klokken otte. Klokken ti sove vi alle; thi den, der staaer tidligt op, maa ogsaa gaae tidligt tilsengs. Min Søn er oppe ved Hanegal, og kan derfor ikke vaage til langt ud paa Natten."

Ursula tilkastede mig et næsten bedende Blik, og trak paa Skuldrene med en Hentydning til sin Svigermoder.

Min Cousine var bange for, at jeg skulde føle mig fornærmet over den utvungne Fortrolighed, med hvilken Madame Séchérin modtog mig. Jeg var derimod henrykt derover og fandt den ganske i sin Orden.

Der gives intet Gemenere end en falsk og larmende Iver — disse ydmyge Forsikkringer — denne overdrevne Beklagen sig over kun at være simple Provindsialister, uværdige til at modtage Folk fra Hovedstaden — (Underpræfecturstilen, som Frøken de Maran sagde).

Herr Séchérin kom strax efter; han syntes henrykt over at see mig og kom henimod mig med aabne Arme.

Hans Bevægelse var saa naturlig, saa hjertelig, at jeg rakte ham begge mine Kinder — skjøndt ikke uden at smile og rødme en Smule.

Salonen gjenlød af to vældige Kys til Ursula's store Forvirring.

„Isandhed, Elias," — sagde hun halvhøit — „du er forrykt! Hvilken Opførsel! — Mathilde, tilgiv ham!"

„Hvorledes det? — Opførsel?" — udbrød han — „Fordi jeg kysser vor Cousine paa Kinden af mit ganske Hjerte? — Det er mig usigelig kjært at see hende, og jeg beviser hende det paa min Maade."

„Mærker De da ikke, at Ursula er skinsyg, kjære Cousin?" — sagde jeg leende.

Dog syntes Herr Sécherin at tænke noiere over sin Kones Ord; thi forvirret og næsten nedslaaet sagde han —

„Min Kone har dog maaskee Ret, naar jeg betænker mig. Jeg bar mig urigtigt ad, Cousine. Tilgiv mig! men jeg blev saa glad ved at see Dem, at jeg ikke gav mig Tid til at overlægge hvad jeg gjorde."

„Jeg har stor Lyst til at bede Dem gjøre det om igjen, min kjære Fætter, blot for at vænne Ursula af med hendes sure Miner."

„Hvorledes? De er altsaa ikke vred paa mig?" — raabte Herr Sécherin.

„Seer jeg vred ud?" — spurgte jeg.

„Min Gud, hvor De er god! — Akkurat som Deres fortræffelige Tante, Frøken de Maran! — Apropos! hvorledes lever denne gode Dame?"

„Ret godt!" — svarede jeg temmelig forlegen og verlede Blik med Ursula.

„O, Moder!" — vedblev Herr Séchérin ivrigt — „Du har intet Begreb om, hvad det er for en herlig Dame, denne Frøken de Maran, Fru de Lancry's Tante! — Saa simpel og ligefrem! — Med eet Ord — hendes Charakteer ligner din, som en Vanddraabe den anden, Moder!"

„Det har du altid sagt, min Søn, og jeg troer dig."

„Og jeg vil altid sige det; Fru de Lancry kan bevidne Sandheden af mine Ord. Den første Gang, Frøken de Maran saae mig, talte hun til mig i samme Tone, hvori du vilde have talt til mig, Moder; hun gjorde mig Forestillinger og skjændte endog paa mig, fordi jeg betjente mig af Udtryk, som jeg ikke burde . . . O, den er saa sjelden, denne Aabenhjertighed . . . ikke sandt, Mama?"

„De Gamle skylde de Unge Lærdomme; derfor lader den gode Gud dem blive paa Jorden," — svarede Madame Séchérin med sin naive Simpelhed og vedblev at dreie sin Rok. Hun betragtede

nu Sønnen med mere Opmærksomhed og spurgte ham —

„Vil du gaae til Byen iaften?"

„Nei, Moder. Hvorfor troer du, jeg vilde gaae til Byen?"

„Du har din sorte Kjole og dit hvide Halsbind paa og har barberet dig."

„Det var min Kones Idee, Moder. Hun sagde, at jeg maatte pynte mig for Fru de Lancry's Skyld; da jeg kom fra Fabrikken, havde jeg min Blouse paa."

„Hvorledes, Ursula? For min Skyld? . . . Hør, vi blive ikke gode Venner, naar du gjør den ringeste Forandring her i Huset, saalænge jeg er her."

„Seer du det, min Skat?" — udbrød Herr Sécherin og vendte sig til Ursula — „Sagde jeg dig ikke, at det vilde være Fru de Lancry aldeles ligegyldigt, om jeg sad tilbords i Blouse og med et Skæg fra igaar?"

„Jeg forsikkrer Dem, min kjære Fætter, jeg vilde være i Fortvivlelse, hvis mit Komme skulde give Anledning til den ringeste Tvang."

„Nu vel . . . det er vi altsaa enige om, Cousine. For Fremtiden kan min Kone sige, hvad hun vil . . . jeg bliver dog i min Blouse. Naar man

har arbeidet hele Dagen igjennem, er det saa rart at pleie sin Magelighed om Aftenen.

„Du anstrænger dig ogsaa, som om du nu først skulde begynde at erhverve dig din Formue, min Søn,“ — sagde Madame Séchérin med et Suk — „og dog har den gode Gud velsignet din Faders Arbeide.“

„Berolige dig, Moder! Naar min Formue giver hundredetusind Livres i Renter, opgiver jeg mit Arbeide. Jeg har raisonneret saaledes med mig selv: Min Kone finder, at jeg endnu ikke er riig nok; hun vil have hundredetusind Livres om Aaret i Renter, for at kunne glimre i Paris. Det er saa sødt at tænke paa, at al den Umage, man gjør sig, har Konens Fornøielser til Formaal . . . at det staaer i min Magt at opfylde alle Ursula's Ønsker, og at jeg, for at opnaae dette, blot behøver at arbeide. See, Cousine — allerede den blotte Tanke, at kunne arbeide som en Neger, gjør mig lykkelig som en Konge. Derfor ere ogsaa mine Hænder saa sorte; thi jeg har ikke Tid til at spille Cavaleer,“ — sagde Herr Séchérin og lo høit, idet han viste mig sine store Hænder, der ogsaa virkelig bekræftede denne Spøg.

Ursula rødmede af Harme og Skamfuldhed og tilkastede sin Mand et forbittret Blik.

Herr Sécherin saae frygtsomt til mig og betragtede sine Hænder med en forlegen Mine.

„Men naar denne Haand rækkes frem som Pant paa et Løfte eller et oprigtigt Venskab," — vedblev han — „saa er det Venskab, den sværger, og det Løfte, den giver, helligt."

„Det veed jeg," — sagde jeg og rakte ham min Haand.

Disse simple Ord og denne Bevægelse, hvortil min Sympathi for dette fortræffelige Menneske, der var ligesaa tro og redelig, som udannet, ansporede mig, bragte Taarer i hans Øine. Med en Følelse, der lignede Ærefrygt, løftede han mine Fingre op til sine Læber.

Hans Moder standsede i sit Arbeide, betragtede mig stivt og sagde rørt —

„Naadige Frue! Tillad mig at omfavne Dem! — De lader dog min Søn vederfares Retfærdighed."

Madame Sécherin tilkastede Ursula, der trak paa Skuldrene, et strængt Blik, og gjorde en Bevægelse som for at reise sig.

„Uleilige Dem ikke, Madame!" — sagde jeg og bøiede mig ned over hende.

Togange kyssede hun mig paa Panden.

I hendes ærværdige Øine funklede to Taarer.

Hun tørrede dem langsomt af, uden at sige et Ord, og satte sig atter til sit Arbeide.

„Min stakkels Moder . . . De tilgiver hende dog, at hun taler om mig paa den Maade?“ — hviskede Herr Sécherin til mig.

Alt Dette var foregaaet i faa Secunder.

Mine Øine søgte Ursula, og det spottende Udtryk, hvormed hun havde betragtet dette Optrin, overraskede mig.

Klokken i Herr Sécherin's Fabrik slog otte.

„Mama! . . . din Arm! Lad os gaae tilbords; jeg har en rasende Appetit,“ — sagde Sønnen og nærmede sig sin Moder.

„Nei, min Søn; giv din Cousine Armen! Min Svigerdatter vil understøtte mig!“

„Atter en Forandring, som jeg ikke vil taale,“ — sagde jeg — „Hører jeg da ikke til Familien?“

„I Sandhed, Mathilde,“ — hviskede Ursula, hvis Arm jeg havde taget, til mig i en Tone, der forekom mig oprørt — „Du har, som du foresatte dig, gjort min Svigermoders Erobring. Det er første Gang, jeg har hørt hende befale sin Søn at række nogen Anden Armen end sig selv. Snese Gange har her været Damer af vor Familie; men aldrig har der indtruffet noget Lignende.“

„Destobedre; jeg er virkelig stolt af min Ero-

bring," — svarede jeg — „thi jeg finder, at din Svigermoder er en værdig Kone, der fortjener Alles Agtelse."

„Værdig? Min Svigermoder? Du finder hende værdig, Mathilde? . . . du har os tilbedste!"

„Jeg finder hende saa fuld af Værdighed, at hun livagtigt minder mig om de gamle adelige Damer i Provindserne, som Frøken de Maran pleiede at fortælle os om, husker du . . . og som aldrig kom til Paris eller viste sig ved Hoffet."

Ursula betragtede mig studsende; hun troede, jeg spottede; men jeg meente, hvad jeg sagde. Intet er mere imponerende end Alderdommen, naar den er simpel og ligefrem, besindig, ærværdig og eier Bevidstheden om sin Autoritet.

Vi satte os tilbords.

„Mama! — Nøglen til Viinkjelderen!" — sagde Herr Sécherin til sin Moder.

Ursula rødmede atter af Skamfuldhed, medens hendes Svigermoder langsomt trak et vældigt Bundt Nøgler op af Lommen og leverede det til en af sine Piger.

Herr Sécherin fremsagde Bordbønnen, og vi gave os ifærd med Retterne.

Maden var fortræffelig, næsten lækker, og blev serveret paa en fordringsløs, men yderst reenlig Maade.

„Cousine, De skulde dog smage Moders Posteier," — sagde Herr Séćherin og rakte mig et foran ham staaende Fad — „Det vil smage Dem godt; thi Mama er flink i slige Ting. Ulykken er, at min Skat der ikke vil lære det; men hun har ingen Sands for Conditoriet."

„Det er yderst urigtigt af hende, Fætter! thi det er netop en af vor Families største Berømmelser."

„Ah! — Hvorledes det, Cousine?"

„Du erindrer vist, Ursula," — sagde jeg — — „hvad Frøken de Maran fortalte os om vor Grandtante de Surgy og Grevinden af Briame . . . en Prindsesse af Huset Lothringen, Herr Séćherin — læg vel Mærke til det! . . . disse Damer havde en saadan Færdighed i at tillave Jasminmelk og Smaatærter af Sukker og Orangecrème, at Ludvig den Femtende skattede sig særdeles lykkelig, hvergang de samtykkede i at lade ham smage Prover af deres Kukkenbagerie. Kan du ikke erindre det?"

„Jo vist kan jeg," — svarede Ursula — „Det er ellers Noget, jeg ikke har gjort mig Umage for at erindre."

„Tærter af Sukker og Orangecrème . . . det maa smage fortræffeligt," — sagde Madame Séćherin — „Jeg skal dog engang forsøge det."

„Kan det ikke bevæge dig, min Due? — Seer du, naar en Prindsesse af Lothringen kunde bage Tærter, saa synes jeg dog, at du ogsaa —"

„Undskyld mig — jeg finder ingen Smag i slige Adspredelser," — sagde Ursula — „og desuden har jeg ikke den Ære at tilhøre Huset Lothringen."

„Men Mama hører jo heller ikke til Huset Lothringen, og det hindrer hende dog ikke i at sysle med Kukkenbageriet . . . altsaa kunde du ogsaa —"

Jeg havde Medlidenhed med Ursula's Utaalmodighed og afbrød hendes Mand for at spørge ham, om han var tilfreds med sin Fabrik.

Han var henrykt over dette Spørgsmaal og gik ind i alle mulige Details, som virkelig interesserede mig særdeles.

Man finder altid noget Mærkværdigt og Lærerigt i Samtale med Mennesker af speciel Dannelse.

Nu da Herr Sécherin kom ind i en Idéekreds, hvori han var fuldkommen hjemme, udtrykte han sig med Lethed og Tydelighed — og om end ikke med Veltalenhed, saa dog med Ild og Kraft.

Jeg husker endnu, at jeg spurgte ham, om han beskjæftigede mange Børn ved sin Fabrik.

Jeg beskjæftiger alle dem, jeg kan faae Fingre paa," — svarede han smilende — „Og har jeg dem først, slipper jeg dem ikke løs igjen. Forældrene maae undertegne en i behørig Form udstædt Contract, og ere derfor nødte til at lade mig beholde dem, saalænge jeg selv vil."

„Hvad Fordeel kan De da have af disse Børn?"

„Hvad Fordeel, Cousine? — den, at jeg hindrer Forældrene, der ofte ere haardhjertede og pengebegjærlige, i at overlæsse de stakkels Smaae med Arbeide. I min Fabrik gjøre de ikke Mere, end hvad de med Lethed formaae at bringe istand; de lære et godt Haandværk og blive retskafne og arbeidsomme, da de stedse have gode Exempler for Øie; thi slette Subjecter beholder jeg aldrig; — det vilde koste mig Formeget — thi de stakkels Smaae bringe mig langtfra nogen pecuniair Fordeel, Cousine. Men det tager jeg intet Hensyn til ... det er nu eengang min Luxus. Og naar jeg seer dem lykkelige og kraftige og seer dem arbeide med Lyst og Munterhed ... saa paatrænger den Overbeviisning sig mig, Cousine, at jeg dog egentlig har anvendt mine Penge paa en fortræffelig Maade."

„Jeg beundrer Deres Delicatesse i denne

Henseende saameget mere, min gode Fætter, som jeg har hørt om Flere af Deres Colleger . . ."

„At de overlæssede Børnene med Arbeide — ikke sandt?" — afbrød Herr Sécherin harmfuld — „De Elendige! . . . See, Cousine, det minder mig om en lille Historie, som jeg hverken har meddeelt Mama eller min Kone, fordi det ikke lønnede Umagen og man muligen vilde have anseet mig for en Pralhals: — men da vi eengang ere komme paa det Kapitel, vil jeg fortælle Dem det Hele. Det var en Dag . . . jeg var endnu ikke gift dengang . . . at jeg fik Lyst til at see en Fabrik i Paris. Og hvad saae jeg? Magre, elendige, sygelige Børn, der arbeidede mere end voxne Mennesker . . . og Lønnen? — Min Gud, det var neppe tilstrækkelig til at kjøbe det tørre Brød for. Det oprørte mig, Cousine, og uden lang Betænkning sagde jeg til Principalen, der viste mig sit Etablissement — „Hvorledes kan De bære paa Deres Samvittighed at lade disse ulykkelige Børn omkomme ved langsom Ild? . . . Thi De dræber dem, min Herre! De dræber dem!" — Min Collega svarede, at jeg blandede mig i Ting, som ikke angik mig, og at han ikke behøvede mine Bemærkninger. Jeg sagde, at det maatte vel komme mig ved, da jeg ogsaa var Fabrikant, og at hans og hans Liges grusomme

Blodsugeri var Nok til at bringe en agtværdig Stand i Foragt. Han bod mig gaae min Vei, og jeg bad ham ogsaa reise Fanden ivold; thi jeg er vel af Naturen saa blid som et Lam, Cousine, men naar man gjør mig varm, svarer jeg ikke for mig selv . . . jeg veed ikke, hvorledes Talen gik, men der faldt fornærmelige Ord — min Haand sidder temmelig løst, og næste Dag mødtes vi paa Pistoler. Jeg havde aldrig rørt en Pistol før i mit Liv; men paa Jagten er jeg ingen slet Skytte. Udfaldet blev, at jeg jagede ham en Kugle gjennem den høire Læg; thi hans Fødder stode udad som paa en Dandsemester."

„Min Søn — du har duelleret?" — udbrød Madame Sécherin, der havde lyttet til denne Fortælling med alle Tegn paa den største Skræk og foldet Hænderne i sin Angest.

„Ja, nu vidste jeg nok, Mama vilde skjende paa mig!" — hviskede Herr Séchexin.

Derpaa stod han op, gik hen til hende og sagde i en øm, ærbødig Tone —

„Mama, jeg har handlet urigtigt; det er en ungdommelig Overilelse. Jeg har ikke fortalt dig det, fordi det vilde have foruroliget dig."

„Mit Barn — mit arme Barn!" — udbrød Madame Séchexin og omarmede sin Søn med

Inderlighed — „Hvilken Kummer du foraarsager mig!"

„Men min Gud, Mama, det er jo forbi — Alt er jo forbi."

„Din Fødsel er ogsaa forbi, og endnu takker jeg Gud hver Dag, fordi han har givet mig en god Søn," — sagde Madame Sécherin med rørende Simpelhed og aftørrede sine Taarer.

Dette Optrin, der beviste mig, at Ursula's Mand var ligesaa modig og bestemt, naar Leiligheden fordrede det, som han var retskaffen og trofast, blev afbrudt af en af Pigerne, der overleverede Herr Sécherin et Brev.

„Det er fra Chopinelle, Kone," — sagde han til Ursula — „Sandsynligviis møder han ikke til sit Aftenparti idag."

Herr Sécherin aabnede Brevet og læste det.

„Er det En af Eders Naboer?" — spurgte jeg Ursula.

„Det er vor Underpræfect," — svarede hun rødmende.

Studsende over at see hende rødme, betragtede jeg hende stivt, ikke for at sætte hende i Forlegenhed, men ganske uvilkaarligt. Til min store Forbauselse blev hun som Purpur i Ansigtet.

„Rigtig!" — udbrød hendes Mand — „Han

kan ikke komme iaften, fordi han har Circulairer at skrive; man taler om nye Valg. Det er ellers en herlig Fyr, den Chopinelle, og et ret vakkert Menneske. Han er sjong i Klæder, barberer sig hver Dag og bærer altid Handsker. Har De aldrig truffet paa Chopinelle, Cousine?"

„Jeg troer ikke," — svarede jeg smilende — „Navnet er mig ubekjendt."

„Da gaaer han dog i de fornemste Selskaber, naar han er i Paris . . . ikke sandt, Kone? Han spiser hos Ministrene og er, som han siger, „den ædle Forstads Favorit" . . . Ikke sandt, min Due?"

„Jeg troer, Herr Chopinelle praler," — svarede Ursula tørt.

„Gud, hvad det klinger comisk af dig, Kone! . . . du, som altid bliver vred, naar man siger ham imod, og hører paa ham som paa et Orakel!"

„Jeg troer, han er en Løgner," — sagde Madame Séchérin lakonisk.

„Naa, det er smukt, Mama! . . . du vil faae Klammeri med Ursula, kan jeg sige dig, naar du taler saaledes om hendes Landsmand . . . thi Chopinelle er, ligesom hun, fra Paris, og desuden hendes privilegerede Valtser og Romancesanger . . . og han har virkelig en herlig Stemme, Chopinelle . . . har han ikke, min Glut? — En

Stemme som en Orgelpibe! . . . I maae foresynge vor Cousine den smukke Duet, du veed nok . . . den af den italienske Opera . . . hvad er det nu, den hedder? . . . Gud, I har sunget den saa ofte . . ."

Ursula vilde udentvivl afbryde en Samtale, der var hende ubehagelig, og vendte sig til sin Svigermoder med de Ord —

„Min Cousine er vist udmattet af Reisen . . . hun trænger til Ro."

„Du har Ret, Svigerdatter . . . Om Forladelse, naadige Frue!" — tilføiede Madame Séchérin og vendte sig til mig . . . „Min Søn, fremsiig Takkebønnen!"

Da Bønnen var endt, gik vi tilbage til Salonen, jeg ønskede min Værtinde Godnat og gik op paa mit Værelse med Ursula.

„Imorgen tidlig kommer jeg og vækker dig, saa kan vi sladdre sammen," — sagde Ursula forlegen — „Iaften maa du være altfor udmattet dertil. — Sovvel!"

Syvende Capitel.

Brevet.

Da jeg vaagnede næste Morgen, skrev jeg et Brev til Gontran, hvori jeg bad ham at komme til mig i Rouvray saa snart som muligt.

Min Mand maatte faae dette Brev ved sin Tilbagekomst fra London, og jeg kunde altsaa vente at see ham inden otte Dage.

For første Gang følte jeg en uendelig Glæde ved den Syssel at tilskrive Gontran; jeg havde saameget at fortælle ham; hvert Øieblik var jeg i Begreb med at sige ham Alt; men jeg mindedes Grev de Mortagnes' Raad og fandt mig i at tie.

Da jeg havde endt mit Brev, ventede jeg utaalmodigt paa Ursula.

Alle mine Barndoms- og Ungdomserindringer vare vaagnede; den Sorg, jeg havde gjennemgaaet, havde udviklet og modnet min Dommekraft.

Det var med oprigtig Kummer, jeg saae min Cousine miskjende sin Mands væsentlige og fortræffelige Egenskaber. Hvor overdreven den Melancholi end var, Ursula hidtil havde robet, foretrak jeg dog denne Overdrivelse for den tørre, bestemte, næsten ringeagtende Tone, hun syntes at have antaget mod sin Svigermoder og Herr Sécherin.

Men idet jeg nærmere overtænkte det, undskyldte jeg Ursula. Hun stod alene, uden Raadgiver, og var hun eengang kommen ind paa en gal Vei, maatte hun forvilde sig mere og mere paa denne af Mangel paa en gavnlig og venskabelig Ledetraad.

Flere Gange tænkte jeg paa hendes Rødme, hendes Forlegenhed, da hendes Mand omtalte Herr Chopinelle.

I sin eensomme, isolerede Stilling havde Ursula maaskee viist sig lidt coquet mod dette Menneske. Jeg besluttede at tale aabenhjertigt med hende derom og at bede hende, ikke at udsætte sig for piinlige huuslige Ubehageligheder for en saadan ubetydelig Persons Skyld.

Madame Séchérin forekom mig at være en saare fornuftig, alvorlig og skarpt iagttagende Kone. Det var øiensynligt, at hun havde større Indflydelse paa sin Søn end Ursula; det forekom mig, at hun nærede en hemmelig Uvillie mod min Cousine, og kun betvang sig til et gunstigt Øieblik tillod hende at bryde løs.

Folk af denne Charakteer ere i Almindelighed kloge, rolige, haardnakkede, klartseende; de besidde et redeligt, ligefremt Hjerte, en stræng Fromhed, og kjende hverken Skaansel eller Overilelse; en re=

ligiøs Upartiskhed gjør dem til Pligt at vente paa Beviser med en utrættelig Taalmodighed; men naar de saa befinde sig paa Rettens og Sandhedens Vei, ere de ubønhørlige.

Ursula traadte ind til mig.

Efter nogle ubetydelige Talemaader sagde jeg til hende —

„Jeg maa være vred paa dig, min Søster. Du er ufornuftig; du har lovet mig at overtage din Mands Dannelse og slibe hans raae Kanter af; med nogle ømme, venlige Ord vilde du faae ham til Alt. Thi jeg er overbeviist om, at selv jeg, der ingen Indflydelse udøver over ham, inden faa Dage vilde kunne forandre ham betydeligt til hans Fordeel."

„Du er vant til Underværker. Har du ikke fortryllet min Svigermoder? Min Mand fortalte mig imorges, at hun var ganske charmeret i dig."

„Nu vel, jeg indrømmer denne Triumph; men er det da saa vanskeligt at gjøre sig elsket?"

„Det er ikke saa vanskeligt, min kjære Mathilde; men det er kjedeligt; jeg føler ingen Trang til at gjøre mig elsket af Madame Sécherin."

„Hør, Ursula! Tro mig — Du miskjender din Svigermoders Charakteer og Aand."

„Du finder, at hun har en fornem Dames

Væsen, veed jeg. Nu vil du ogsaa opdage Geni hos hende," – sagde Ursula med et ironisk Smiil.

„Geni? Nei, men vel Skarpsindighed. Hun iagttager uophørligt."

„Hvad kan hun iagttage? Jeg frygter hende ikke."

„Jeg troer det. Men desuagtet kunde du dog skaane hende."

„Hvorfor? Jeg gad see dig i mit Sted, stakkels Mathilde."

„I dit Sted? Jeg vilde ikke kjede mig."

„Her ikke?"

„Nei."

„Hvormed vilde du da underholde dig?"

„Med at gjøre mig elsket, med at forsøge min Magt, med at bevirke Underværker, med at forvandle din Mand til Cavalleer, med at bringe din Svigermoder til at samtykke i de ønskværdige Forandringer i dette Huus, der mishager dig saameget."

„Det er umuligt; du kjender ikke Madame Séchérins Stivsind og min Mands Afsky for Alt, hvad der paalægger ham Tvang og generer ham."

„Forsøg det blot. Hvad har jeg da gjort i denne korte Tid for at komme til at staae paa en god Fod med hende?"

„O, du, du er saa forforende; du veed at behage; du kan fordølge dine ubehagelige Indtryk. Jeg kan Intet dølge; jeg er for aabenhjertet. I flere Maaneder var jeg greben af den dybeste Melancholi, af en slov Nedslagenhed. Min Fortvivlelse har opløst sig i Taarer; nu er jeg hærdet mod den; jeg har lidt saameget! Mit Hjerte er følesløst mod Smerten; jeg spøger, jeg spotter over Alt."

Siden vi begyndte denne Samtale, var Ursula's Stemme nu for første Gang nervøs, skarp, frastødende.

„Min Søster!" — sagde jeg — „Du befinder dig i en unaturlig Tilstand; du dølger mig en eller anden Kummer."

„Ingen — det sværger jeg dig til. Jeg har fattet min Beslutning. Naar vi have Formue nok til at kunne leve i Paris, reiser jeg herfra; i Mellemtiden lever jeg som en Maskine og banlyser alle mine gamle Drømme, naar de atter svæve for min Hukommelse. O, Mathilde, Mathilde! du har gjort mig uskikket til at leve!"

Efter en temmelig lang Taushed brød hun ud i Taarer, som om hun pludselig gav efter for en hidtil voldsomt bekæmpet Bevægelse.

„O!" — raabte jeg — „Jeg var overbeviist

om at min Søster skjulte Noget for mig — at hendes korte, bittre Ord kom fra Læberne, men ikke fra Hjertet!"

„Nu vel — ja — ja — tilgiv mig! Igaar blev jeg efter den første heftige Glæde, din Ankomst foraarsagede mig, greben af en slet Følelse. Jeg skammede mig over Alt hvad der omgav mig; jeg skammede mig over min sædvanlige Melancholi; jeg frygtede for at forekomme dig latterlig med mine evige Taarer; jeg vilde være stærk, sorgløs, ironisk — men denne falske, hyklede Rolle formaaede jeg ikke at holde ud. Imod dig — for dig — kan jeg ikke lyve. Din stakkels Ursula føler ligesaa levende og mere levende maaskee, end før, nagende Smerter over den Mesalliance, hun har indgaaet. Da jeg igaar beklagede mig over denne Bopæls sørgelige Udseende og Mangel paa Elegance, løi jeg. Hvad bryder jeg mig om Livets Ramme, naar Livet selv er visnet for mig for stedse? Ak, Mathilde! Med et Hjerte, der havde forstaaet mig, vilde den haardeste, den ulykkeligste Existents have fortryllet mig!"

„Stakkels Ursula! Saaledes seer jeg dig heller; dine Taarer ere mig kjærere end dit kolde ironiske Smiil. Men din Mand synes jo dog at komme ethvert af dine Ønsker imøde. Skjøndt

han allerede er riig, arbeider han dog endnu rastløst for at tilfredsstille din Stræben efter Rigdom."

„Du taler om den Formue — ikke sandt, Mathilde? . . . som jeg har befalet ham at erhverve, for at kunne glimre i Paris?" — sagde Ursula og smilede bittert — „Jeg maa vist forekomme dig yderst egoistisk, forfængelig og letsindig . . . ikke sandt?"

„Ursula! du er urimelig. Det siger jeg jo ikke."

„Nei, nei, det gjør du heller ikke — tilgiv mig, Mathilde! Men det vilde gjøre mig saa ondt, om du troede mig istand til denne lave Higen efter Penge. Ved min Ankomst hertil talte min Mand med mig om at opgive sin Fabrik, leve i Ro og opoffre mig ethvert af sit Livs Dieblikke. Tro mig, Mathilde, jeg forskrækkedes langt mere over dette uvirksomme Liv, han tilbød mig at dele med sig, paa hans Vegne end paa mine egne. Vore Tilbøieligheder ere saa forskjellige . . . der hersker saa liden Sympathi mellem os! Og saa vidste jeg ogsaa, det vilde falde ham tungt at opgive disse fængslende Beskjæftigelser, disse Arbeidsvaner, der for ham er den anden Natur og ligebetydende med hans Sundhed. Jeg vilde have lønnet ham slet for dette store Offer, og vilde derfor ikke modtage

det. Men for at gjøre min Vægring mindre smertelig for hans Egenkjærlighed, og for ikke at sige ligefrem — „den Opoffrelse, du tilbyder mig, vilde falde mig til Besvær eller dog være mig ligegyldig," — maatte jeg finde paa et Paaskud. Jeg var nødsaget til at hykle Pengebegjerlighed og en umættelig Forfængelighed. Jeg sagde derfor til ham, at han, istedetfor at opgive Forretningerne, vilde gjøre mig en Glæde ved at fortsætte dem, indtil hans Formue var saa betydelig, at vi kunde glimre i Paris. — Glimre! . . . o, Mathilde! Du kjender mig — du veed, hvad Priis jeg sætter paa Glands og Luxus; og selv om min Mand med Tiden fik denne store Formue samlet, vilde jeg ikke kunne nyde den . . . thi — mit Liv gaaer langsomt sin Opløsning imøde!"

Ursula's Hoved sank ned paa hendes Bryst; hun syntes nedbøiet af en uendelig Smerte.

Det melancholske Udtryk i hendes Mine, det Smægtende i hendes dunkle og taarefyldte Øine stod i en saa overeensstemmende Harmoni med disse tungsindige Ord, at jeg troede dem blindt.

Hun havde altsaa maget det saa, at det syntes, som om hun opoffrede sig for sin Mand, idet hun tvang ham til et rastløst Arbeide, for at forøge en allerede betydelig Formue.

Min Forblindelse gik saavidt, at jeg blev urolig over Ursula's mørke Anelser.

Jeg bestred dem levende.

„Men hvorfor," — sagde jeg — „hvorfor drømme sig Fremtiden saa mørk? — Hvorfor gjøre Afkald paa ethvert Haab?"

Ursula greb begge mine Hænder, fæstede sine blaae Øine paa mig og hviskede i en smertelig, greben Tone —

„Du taler om Haab, min Søster? Ak, jeg skrev jo, endnu Dagen efter dette skjebnesvangre Giftermaal — „Mit Haab er en dunkel Krog paa Landsbykirkegaarden; — min Fremtid er i Evigheden!""

Og grædende lagde Ursula sit Hoved paa min Skulder. — — —

Lidt efter lidt kom hun til sig selv og blev roligere.

Vor Samtale havde taget en saadan Retning, at jeg ikke indsaae Muligheden af i dette Øieblik at spørge hende, om hun havde coquetteret med Herr Chopinelle.

Jeg kjendte min Cousines Overspændthed; jeg vidste, at hendes Hjerte var ubeskjeftiget; jeg frygtede for, at Eensomheden kunde blive hende farlig; jeg ansaae det for gavnligt, ja endog for nødven-

digt, at meddele hende mine Bekymringer desangaaende, og tovede da heller ikke dermed.

„Siig mig, Ursula . . . seer I mange Mennesker hos Eder?" — spurgte jeg.

„Nogle af min Mands Slægtninge og nogle Kjøbmænd fra Rouvray, med hvem han staaer i Handelsforbindelse."

„Men I omgaaes Ingen paa en mere fortrolig Fod?

„Jo, Een eller To af min Svigermoders gamle Veninder, Forvalterens Fuldmægtige og vor Underpræfect."

„Herr Chopinelle?"

„Ja — han der skrev til min Mand igaar, som du veed."

Ursula udtalte disse Ord saa naturligt, saa ganske uden al Forlegenhed, at jeg holdt min Mistanke for ugrundet.

„Og du musicerer med ham? . . . Er han en god Musiker?"

„Langtfra! Han synger afskyelig falsk. Ulykkeligviis staaer Herr Sécherin i noiere Forbindelse med ham, og jeg har derfor været tvungen til at synge Duetter med ham, hvergang han kommer. Ak, Mathilde!" — tilføiede Ursula og rystede vemodigt paa Hovedet — „Husker du endnu, hvad

vi sagde om Musiken — at den, talt mellem to, var et helligt, et guddommeligt Sprog, som man ikke turde profanere? Hvormeget har jeg derfor ikke maattet lide ved at synge med dette Menneske, da jeg, ligesom du, troede, at man kun kunde dele dette Sjælens Opsving, disse lidenskabelige Toner, som Sangen alene formaaer at gjengive, med en elsket Gjenstand!"

Jeg mindedes, at vi virkelig, i vor levende Beundring for Musik, ikke kunde begribe, hvorledes man turde vove eller kunde synge en lidenskabelig Duet med nogen Anden end sin Hjertenskjær.

Ursula's sidste Ord udryddede enhver Tvivl hos mig angaaende hendes Coquetteri, og jeg frygtede nu ikke for at sige med et Smiil —

„Du vil vist gjøre dig lystig over mig, Ursula . . . Jeg bildte mig næsten ind, at din Underpræfect gjorde Cour til dig!"

Uagtet de Taarer, der endnu zittrede i hendes Øienhaar, brød Ursula ud i en saa utvungen, lydelig Latter, at jeg ganske kom ud af min Fatning.

„Herr Chopinelle!" -- raabte hun midt i sin Latter — „Min Gud, hvilken comisk Idee! . . . du veed ikke, hvad det er for et Menneske — men du vil faae ham at see! — O, min Gud, min Gud! — Herr Chopinelle . . . gjøre Cour til mig!"

Latter er smitsom, og jeg deeltog uvilkaarligt i min Cousines Munterhed.

Da Udbrudet af denne Lystighed havde lagt sig, sagde Ursula med den pludselige Overgang, der klædte hende saa uforligneligt, i en tungsindig Tone —

„Ak, Mathilde . . . en af Aarsagerne til min fortvivlede Kummer er, at jeg føler, mit Hjerte er dødt — hentørret for stedse. Det er bleven saa smerteligt nedkuet af lange, hemmelige Lidelser, at det neppe banker meer, det stakkels Hjerte . . . og banker det endnu, saa er det blot for dig og vort Venskab. Og dertil kommer," — tilføiede hun med rørende Værdighed — „at det uden Tvivl fattes min Mand paa alle de Fortrin, der kan fremkalde Lidenskab i denne vort Kjøns ømme Drøm . . . men han er redelig, god, trofast . . . og du kan troe, Mathilde, at det vilde være mig ligesaa umuligt at saare som at elske ham."

„Godt, Ursula, jeg kjender dit Hjerte igjen," — udbrød jeg og trykkede hendes Haand.

„Og saa er jeg," — vedblev hun med et saa hjerteskærende Smiil, at Taarerne traadte mig i Øinene — „saa er jeg ligesom de lidende Børn . . . jeg finder Trøst i at blive beklaget . . . og turde jeg vel vove at beklage mig, hvis jeg var strafværdig?"

Jeg var udentvivl forudindtaget i Ursula's Gunst; men selv det mistænkeligste, meest vantro Menneske vilde være bleven afvæbnet ved Skinnet af en saa utvungen Oprigtighed.

Ursula havde anvendt Alt for at overtyde mig, spottende Munterhed, Følelse, Ømhed, Værdighed — og jeg blev overtydet.

Nu da jeg er kommen til bedre Kundskab, gribes jeg af en Følelse, der nærmer sig Beundring . . . thi der gives ogsaa skjønne Vildfarelser . . . naar jeg tænker paa, med hvilken uendelig Kunst denne Kone forstod at slaae vexelviis paa alle Sjælens Strænge — med hvilken Lethed og Smidighed hun gik over fra Taarer til Smiil, fra Oprigtighed til Værdighed, fra Stolthed til Ømhed — for at overtyde mig om en Løgn.

Hun angreb Alt — Aanden, Forstanden, Hjertet og dets Svagheder, Dyd, Sympathi og Had; kortsagt: der var ingen Fibre i vort Hjerte eller Sjæl hun lod uberørt.

Henimod Klokken tre var Herr Sécherin atter beskjæftiget i sin Fabrik, Madame Sécherin pleiede sin Middagsro, og jeg befandt mig alene i Salonen med Ursula, da Herr Chopinelle traadte ind.

Herr Chopinelle var en ung Mand med et fuldt, rødt Ansigt, der omkredsedes af en stor Bak-

kenbart; hans stærke undersætsige Figur var uden Ynde; hans Hænder og Fødder vare uhyre store; hans temmelig regelmæssige, men simple Træk havde maaskee sat ham i Ry for at være en smuk Mand — i Provindsen.

Han bar — formodentlig som en Følge af Aarstiden — en Straahat og et Halsbind à la Collin; en Kjole af grøn Bourachan med Metalknapper, blaastribede Pantalons og graae Sko fuldendte denne Hyrdedragt.

Neppe havde jeg maalt ham med Øinene, før jeg følte mig fuldkommen tryg med Hensyn til Ursula's Hjertero.

Idet jeg gaaer en Smule ind i Frøken de Maran's Aand, tilføier jeg, at Herr Chopinelle med dette Leander-Ydre forenede en betydelig Selvtilfredshed, blandet med et Slags officiel Tilbageholdenhed og Embedsstrænghed, der gjorde Herr Underpræfecten til et Ideal i Forfængelighed og til et Monster paa Simpelheden i sin Ubetydelighed.

Jeg vexlede et ondskabsfuldt Blik med min Cousine.

Hun besvarede Chopinelle's larmende og fortrolige Yttringer med en yderst kold Hilsen.

Det forekom mig, at han traadte ind i Salonen som en Seierherre eller som en fortrolig, med Længsel imødeseet Ven.

Men Ursula's iisnende Modtagelse forknyttede ham.

Pludselig syntes han at besinde sig; det faldt ham uden tvivl ind, at hans Seierstone var saare upassende i en Fremmeds Nærværelse. Han smilede med Selvbehag, og hans Blik syntes at sige til Ursula — „Vær De rolig; frygt ikke! Jeg vil ikke prostituere Dem . . . jeg vil holde vor Forstaaelse hemmelig som Graven!"

Denne Opførsel, dette uforskammede og latterlige Væsen, oprørte mig mod denne Giæk; men dengang kunde det aldrig falde mig ind, at Ursulas egen Opførsel retfærdiggjorde Herr Chopinelle's frække Selvtilfredshed.

„Hvad Nyt i Nouvray, Herr Chopinelle?" — spurgte Ursula, uden at see op fra sit Brodeerarbeide.

„Intet af synderlig Vigtighed, Madame, med Undtagelse af Regjeringsanliggenderne." — Og med en vigtig og hemmelighedsfuld Tone tilføiede han — „Man taler om Kamrenes Opløsning. Min Correspondence har medtaget hele min Tid og hindrede mig igaar fra at tage Deel i den tykke Tourainers Selskab. Men det maa De finde Dem i . . . Forretninger først . . . bagefter spiller man den Elskværdige!"

Jeg saae til Ursula . . . hun trak paa Skuldrene.

Ordene „vor tykke Tourainer" havde formodentlig Hensyn til hendes Mand. Jeg følte mig saaret af denne Spøg.

Herr Chopinelle vedblev —

„De kan vel tænke, Madame, at det just ikke var over det, jeg beklagede mig," . . . og han bukkede for Ursula . . . „men Statsforretninger gaae for Alt!"

„Min kjære Veninde . . . Herr Chopinelle, Underpræfect i vort Arrondissement!" — sagde Ursula til mig, idet hun hentydede paa Gjæsten med en Bevægelse med Hovedet.

Jeg bukkede mig let.

„Den naadige Frue kommer fra Hovedstaden?"

„Ja, min Herre."

„De vil finde Provindsen saare smagløs, kjedelig og flau. For os Parisere er det et sandt Siberien, et Forviisningssted; — man kunde ligesaa godt reise til Antipoderne. De har intet Begreb, naadige Frue, om de Ansigter, man seer i mit Arrondissement — om det Liv, man fører her. Man skulde paa min Ære troe, man boede blandt Huronerne . . . det er det Mindste, man

kan sige derom. Tillykke for mig er Madame Sécherin ogsaa bleven henkastet i denne fremmede Verdensdeel, og hvis den naadige Frue bliver her i nogen Tid, improvisere vi et lille Parti midt iblandt de Vilde. Den naadige Frue er udentvivl musikalsk?"

Heldigviis paatog han sig selv Svaret og vedblev —

„Det behøver man ikke at tvivle om, og jeg vædder, den naadige Frue har en henrivende Stemme. Vi ville øve Kunsten her. Madame Sécherin har et kosteligt Talent ... Madame Sécherin junior, vel at mærke; thi hendes Svigermoder har aldrig kunnet synge Andet end Messen . . . Ha, ha, ha!"

Og Herr Chopinelle var ganske stolt af denne Uforskammenhed. Han bemærkede imidlertid, at den ikke var efter min Smag, og vendte sig til Ursula.

„Min Herre," — sagde Ursula tørt — „Deres Yttringer om min Mands Moder forekomme mig saare upassende."

Herr Chopinelle's Studsen tiltog.

„Ah! hænger det saaledes sammen? . . . Man skulde virkelig troe, jeg var Dem fremmed!" — sagde han i en næsten harmfuld Tone.

„Isandhed, min Herre . . . jeg forstaaer

Dem ikke. Lad os heller tale om Deres Embedsanliggender, om Veivæsenet, og hvad der ellers hører til Deres Departement!" — sagde Ursula koldt.

Herr Chopinelle syntes at blive meer og meer hidsig; han vilde udentvivl retfærdiggjøre det fortrolige Sprog, han førte mod min Cousine, og forglemte sig i den Grad, at han udbrød —

„Jeg veed ikke, om den naadige Frues Nærværelse generer Dem; men ellers pleier De ikke at behandle mig saa formelt, Madame! . . . Jeg er altsaa ikke „Huusvennen" længer . . . er jeg? Nu vel! Jeg skal beklage mig derover hos den søde Sécherin!"

Havde jeg ikke næret en blind, taabelig Tillid til Ursula, vilde dette uopdragne Menneskes slette Lune have givet mig Meget at tænke paa.

Men i Herr Chopinelle saae jeg kun en latterlig Gjæk, der i mit Paahør vilde misbruge den større Fortrolighed, hvortil Landlivet berettiger, for at faae mig til at troe, at Ursula saae ham med en vis Interesse.

For at give et Begreb om dette Menneskes Taabelighed, har jeg anført nogle Ord af hans Samtale, der ikke var Andet end en praleriſk Blanding af Latterligheder og Hverdagsbemærkninger.

Jeg har aldrig forstaaet, hvorledes man har kunnet gjøre sig lystig over Dumheder; deres Usselhed og Taabelighed frastøder og bedrøver mig ligesaa meget som Synet af en væmmelig legemlig Lyde.

Den Kulde og Modbydelighed, hvormed jeg behandlede Herr Chopinelle, bidrog betydeligt til at forkorte hans Visit.

Da han var gaaet, spurgte Ursula mig under en lydelig Latter, om jeg endnu bestandigt troede, hun kunde coquettere med denne Underpræfect, om det var muligt at see en flauere Person, og om jeg ikke skammede mig over min Mistanke imod hende.

Jeg deelte hendes Lystighed og nærede ikke den fjerneste Tvivl om hendes Oprigtighed.

Herr Chopinelle lod sig ikke see i flere Dage, til stor Forbauselse for Herr Sécherin, der ikke ophørte at bestorme sin Kone med Spørgsmaale, som Denne besvarede med Kulde og Utaalmodighed.

Fuldkommen beroliget i Henseende til Ursula's Coquetteri, gjorde jeg nogle Dage derefter en Opdagelse, der var mig langt behageligere.

I min Nærværelse var min Cousines Tone mod hendes Mand kold, ligegyldig, undertiden endog ringeagtende; dog syntes Herr Sécherin ikke

at bemærke dette, men tvertimod at være det lykkeligste Menneske under Solen; og til Ursula's store Misfornøielse hentydede han paa tusinde Omstændigheder, der beviste, at der herskede den bedste Forstaaelse mellem dem, og at hans Kone overvældede ham med Kjærtegn.

Flere Gange sagde Herr Sécherin med et Smiil og et Skuldertræk til Ursula — „Det er jo dog kun, fordi vor Cousine er tilstede, at du ikke vil synes at være forlibt i mig!"

Jeg overbeviste mig virkelig om — efterat jeg længe havde spurgt mig selv, hvorfor min Cousine fordulgte en Opførsel, der stemte saa ganske overeens med de Raad, jeg havde givet hende — at dette kun skete, for at hun kunde beholde Ret til at kalde sig den mindst forstaaede og ulykkeligste af alle Koner, og til at beklage sig for mig over den moralske Mesalliance, hun havde indgaaet.

Denne Overbeviisning beroligede mig med Hensyn til Ursula's Skjebne.

For første Gang saae jeg et Slags melancholsk Monomani i den overspændte Veemod, hun havde lagt for Dagen i vor første Samtale efter min Ankomst til Rouvray. Jeg anklagede ikke min Cousine for Falskhed; jeg fandt næsten, at hun var

ulykkelig, fordi hun skammede sig over sin Lykke og ikke vovede at tilstaae den, efterat hun havde erkjendt sin Mands ædle og stormodige Egenskaber, og som en fornuftig Kone sat sig ud over nogle af hans Platheder. Da jeg først var vis paa, at hendes Kummer var intet Andet end et Paaskud — et Slags Sorgens=Coquetteri, havde jeg ikke Mod til at modsige hende. Jeg saae og troede hende fuldkommen lykkelig, og alt Andet var mig ligegyldigt.

Dog kunde jeg ikke bare mig for at smile, naar jeg tænkte paa, at hun fandt sin Lykkes Fuldstændighed i at kalde sig den elendigste Skabning under Solen.

Jo mere jeg iagttog, desto mere erkjendte jeg, at det Herredomme, hun udøvede over sin Mand, var ubegrændset; undertiden tvivlede jeg endog paa, at Madame Sécherin's kom det nær.

Denne behandlede Ursula stedse med en tvungen Kulde, der ofte syntes at saare hendes Søn.

Omtrent otte eller ti Dage efter det Optrin, jeg har skildret ovenfor, kom Herr Chopinelle atter til Rouvray. Han foregav talrige Beskjæftigelser, for at undskylde sin Fraværelse.

Herr Sécherin hilsede ham med den største og muntreste Hjertelighed.

Efter Aftensmaden, just som Tusmørket faldt paa, satte Madame Sécherin sig til sin Rok, istedetfor, som ellers, at spille Piquet med sin Søn.

Min Cousin gik ud for at uddele nogle Befalinger i Fabrikken.

Vinduerne stode aabne; det var en yndig Aften.

Ursula og Herr Chopinelle sad og sladdrede med hinanden paa en Canapee, der stod bag Madame Sécherins Stol.

Lampeskjærmen var slaaet ned, og der herskede derfor et Slags Halvmørke i Salonen.

Jeg satte mig ved et af Vinduerne; Himlen var klar, og Stjernerne funklede. Jeg fordybede mig lidt efter lidt i Betragtninger.

Jeg veed ikke, hvorlænge jeg sad saaledes beskjæftiget; men da jeg uvilkaarligt dreiede Hovedet om, saae jeg, at Herr Chopinelle, der sad ved Siden af Ursula, gav Denne et Brev, som hun gesvindt stak ned i Lommen paa sit Forklæde.

Jeg var næsten skjult af Vinduesfordybningen; min Cousine kunde ikke see mig, og troede udentvivl, at det ogsaa var mig umuligt at see hende.

Jeg troede, jeg var bleven skuffet af et Blændværk.

I dette Øieblik afbrød Madame Sécherin

sin Beskjæftigelse med Rokken, og sagde i den naturligste Tone, idet hun dreiede Hovedet halvt om til Ursula —

„Svigerdatter! Kom hen til mig, og hjælp mig at vinde dette Garn!"

Ursula stod op og nærmede sig sin Svigermoder.

Jeg seer endnu dette Optrin.

Ursula bar en hvid, rødstribet Musselinskjole og et lyseblaat Silkeforklæde med sorte Spidser; staaende foran Madame Séchérin holdt hun Garnet mellem begge sine opløftede Hænder. Den Syssel, hendes Svigermoder havde paanødt hende, kjedede hende uden Tvivl; thi hun stampede sagte i Gulvet med Spidsen af sin lille Fod.

Med en Bevægelse, der var hurtigere end Tanken, foer Madame Séchérin pludselig med Haanden ned i Ursula's Lomme og greb Herr Chopinelle's Brev.

„Med Ræv skal man Ræv fange!" — raabte hun med truende Stemme — „Jeg har seet det Hele i Speilet!"

Hun pegede paa et Speil, der hang ligeoverfor hende, og hvori hun virkelig havde kunnet see Alt, hvad der var foregaaet.

„Madame!" — stammede Ursula blegnende.

„Jeg har iagttaget dig længe," — sagde Madame Sécherin — „Min Søn skal erfare Alt."

Ottende Capitel.

Gode Raad maa man sove sig til.

Dette Optrin var foregaaet saa hurtigt, at jeg neppe fik Tid til at nærme mig Madame Séccherin og sige til hende —

„For Himlens Skyld, Madame, tal sagtere! — Man kan høre Dem; Deres Søn kan være her hvert Dieblik!"

„Han bier mig allerede for længe," — svarede den ubøielige Kone.

Herr Chopinelle stod som tilintetgjort ved Siden af Ursula, og formaaede ikke at frembringe en Stavelse.

„Madame!" — vedblev jeg — „min Cousine er mere ubesindig end strafværdig!"

„Min stakkels Søn — Min stakkels Søn!" — udbrød Madame Séccherin, uden at svare mig, og kastede et smerteligt Blik paa det Brev, hun havde erobret — „Og for denne Kone overlæsser han sig med anstrængende Arbeide . . . for denne Kone glemmer han endog undertiden sin Moder!

Men den gode Gud er retfærdig . . . ja, ja, han er retfærdig! Han tillader ikke, at den Skyldige bliver ustraffet!"

Hun ringede — en Pige traadte ind.

„Siig min Søn, at jeg vil tale med ham øieblikkelig! Han maa være i Fabrikken!" — sagde Madame Sécherin.

Pigen adlød.

Jeg saae paa Ursula; hendes uforanderlige Koldblodighed forvirrede mig.

„Endelig vil du blive behandlet som du fortjener det," — vedblev Madame Sécherin harmfuld og pegede paa Brevet — „Min Søn skal faae Alt at vide."

Ursula havde gjenvundet sin hele Fatning. Hun saae paa sin Svigermoder med den uskyldigste Mine og sagde —

„I Sandhed, Madame — jeg forstaaer ikke Deres Bebreidelser; jeg veed ikke, hvad De sigter til, naar De siger, at jeg skal blive behandlet som jeg fortjener det. Mig synes, at De dog burde aabne og gjennemlæse dette Brev — hvis det er Aarsagen til Deres Vrede — inden De vover at anklage mig."

Madame Sécherin oploftede sit Blik og stirrede paa min Cousine med den yderste Overraskelse.

„Hvorledes? — Du vover at paastaae …?" — udbrød hun.

„Min Gud, Madame, Intet er simplere. De veed, min Mands Navnedag stunder til. Jeg har givet Herr Chopinelle en Commission i Anledning af den Overraskelse, jeg har tiltænkt Sécherin. Da jeg forudsaae det Tilfælde, at Herr Chopinelle ikke vilde faae Leilighed til at tale med mig derom i Eenrum, og jeg ønskede, at Alt skulde blive en Hemmelighed, bad jeg ham at tilskrive mig Resultatet i et Par Ord. — Der har De hele Hemmeligheden, Madame; det er ganske simpelt den Historie, hvorom der handles."

Befriet fra en smertelig Byrde, faldt jeg Ursula om Halsen. Hun havde opført sig saa simpelt, saa naturligt, saa ligefrem, at jeg bittert bebreidede mig min Mistanke imod hende.

„De seer nu, Madame," — sagde jeg til Madame Sécherin — „at De har taget feil."

Hun var maalløs af Forbauselse.

Hun stirrede paa Brevet, hun holdt i Haanden, og syntes ikke at kunne troe, hvad hun hørte.

„Hvorledes?" — mumlede hun for sig selv — „Jeg skulde have taget feil deri … jeg, som har bevogtet hende saa længe? … Nei, nei," — vedblev hun heftigt, idet hun rev Seglet af Bre-

vet — „En Moders Hjerte tager ikke feil. Hvorfor har jeg altid følt saamegen Modbydelighed for denne Kone? Jeg er dog hverken uretfærdig eller hævngjerrig . . . Nei, nei — hun maa være strafværdig, og hun er det!"

Hun nærmede sig Lampen, for at læse Brevet, og søgte om sine Briller.

Min Cousines Ansigt undergik ingen Forandring; smilende sagde hun til Chopinelle —

„Min Herre . . . Farvel til vor Overraskelse!"

Underpræfecten tilkastede min Cousine et forstyrret, betuttet Blik, greb derpaa pludselig sin Hat og ilede henimod Døren.

Her stødte han paa Herr Sécherin. Denne greb ham om Armen, holdt ham tilbage og sagde leende —

„Hvordan? De vil allerede gaae, Chopinelle? Er De forrykt? . . . Og min Revange i Ecarté, som De skylder mig? – Nei, saaledes slipper De paa Ære ikke."

„Endelig kommer du, min Søn!" — raabte Madame Sécherin, der endnu stedse holdt Brevet i Haanden — „Alt vil opklares!"

Herr Sécherin havde ført Herr Chopinelle tilbage og holdt ham endnu fast i Armen . . . „Opklares?" — gjentog han — „Hvilket, Mama?"

„O, min Ven, en frygtelig Historie," — skyndte Ursula sig at svare i en munter Tone — „Forestil dig blot! Herr Chopinelle gav mig for et Oieblik siden hemmeligt et Brev! — Hemmeligt, forstaaer du — som om det indeholdt en virkelig Kjærlighedserklæring! — Og veed du, hvad dette Brev handler om? . . . Ja, nu er jeg da nødt til at aabenbare dig det! — Det indeholder et Svar betræffende en Overraskelse, jeg havde tiltænkt dig paa din Navnedag, og som jeg havde givet Herr Chopinelle i Commission at besorge. Da det var hoist usandsynligt, at jeg vilde faae Leilighed til at tale med Herr Chopinelle derom under fire Oine, bad jeg ham skrive mig Resultatet til, for at Ingen skulde ane det. Nu er det Hele ulykkeligviis bleven opdaget, og du maa tage tiltakke med min gode Villie."

„Ja, rigtig! . . . det er ogsaa sandt — iovermorgen er det Sanct Benedicts Dag," — udbrød Herr Séchérin — „Hvorledes, kjære Kone? — Du vil altsaa forvænne mig, og du lader vor Ven her deeltage i Sammensværgelsen? Ei, ei, Herr Underpræfect! De sammenrotter Dem med min Kone imod mig?" — tilfoiede han leende — „De lægge Hovederne sammen for at berede mig Overraskelser!"

„Overraskelser!" — gjentog Madame Séche-rin og tilkastede Ursula et rasende Blik . . . „Vi vil faae at see!"

Hun udfoldede Brevet.

Herr Chopinelle blev bleg som et Liig.

Jeg bævede; en frygtelig Anelse sagde mig, at Ursula ved sin Aandsnærværelse og en dristig Løgn kun havde forhalet en skrækkelig Catastrophe.

Da jeg saae Underpræfectens Uro, var jeg overbeviist om, at Brevet var et virkeligt Kjær-lighedsbrev. Jeg vilde i ethvert Tilfælde gjøre et Forsøg endnu paa at redde Ursula og sagde derfor, idet jeg stræbte at dølge min Stemmes Zittren —

„De veed, kjære Fætter, at slige Overraskelser ere hellige, og at man maa ære dem."

„Det skulde jeg mene! ... Mama, jeg beder dig, læs ikke Brevet! Giv Ursula det igjen, for at hun og hendes Medskyldige kunne bringe deres Sammensværgelse til Modenhed! Jeg vil lade, som jeg ikke veed af nogen Ting!"

„Giv mig Brevet! Giv mig Brevet, Madame!" — raabte Herr Chopinelle og udstrakte sin Haand.

Haanden rystede som et Espelov.

Jeg troede, Alt var tabt.

Ursula, der uafbrudt havde holdt Øie med sin Svigermoder og uformærkt nærmet sig hende,

rev i dette Øieblik Brevet ud af hendes Haand med en høi Latter og raabte —

„Min kjære Svigermoder! Sligt tillades ikke! . . . De maa heller ikke faae Overraskelsen at vide!"

„Bravo! Bravo! — Red dig, min lille Kone! Løb . . . Alt, hvad du kan!" — raabte Herr Séchérin.

Ursula ilede hurtigt ud af Værelset.

Jeg fulgte hende uvilkaarligt, og det samme gjorde Herr Chopinelle. Da vi vare komne ud af Salonen, stønnede han, idet han tørrede sig Sveden af Panden —

„Hvilken Aandsnærværelse! — Hun alene reddede os! — O, hvilken Kone! Hvilken Kone!"

Da vi vare alene, rev min Cousine Brevet istykker og stak Stumperne i Lommen.

„Ak, Ursula!" — sagde jeg i en bebreidende Tone — „Jeg skjælver endnu! Hvilken frygtelig Lære! — Gud give, den ikke maa være spildt!"

„De kan rose Dem af at besidde en mærkværdig Aandsnærværelse. Uden Dem var Alt bleven opdaget. Jeg har neppe en flydende Blodsdraabe i Aarerne!" — sagde Chopinelle med et forstyrret Væsen — „O, Ursula — hvad De dog er for en Kone!"

Havde jeg endnu næret den ringeste Tvivl, vilde disse Ord saavelsom Herr Chopinelles oprørte Bevægelser have været nok til at banlyse den.

Min Cousine betragtede os Begge med en forbauset Mine, og udbrød derpaa i en lydelig Latter.

„Min gode Mathilde," — sagde hun til mig — „Taler du Alvor? . . . Hvad mener du med din frygtelige Lære? Jeg forstaaer dig ikke . . . I hvad Sammenhæng staae disse „frygtelige" Ord med den uskyldige Overraskelse, der var saa nærved at blive opdaget? Skulde man ikke troe, Talen var om noget ganske Andet? Du troer dog vel ikke, ligesom min Svigermoder, at der handledes om en Kjærlighedserklæring?" — tilføiede hun leende.

Denne spottende og skamløse Frækhed forfærdede mig og bragte mig til at forstumme.

Underpræfecten, der ikke var mindre forbauset end jeg, saae paa mig og stammede som en Nar —

„Det er forunderligt... man kan troe, hvad man hører . . . ak, hvilken Kone!"

Ursula forstærkede sin Latter og vedblev —

„De ogsaa, Herr Chopinelle? . . . De bliver forvirret — De blegner — De roser min Aands-

nærværelse, der, som De siger, forhindrede, at Alt blev opdaget! . . . det gjør mig virkelig ondt, at jeg har foraarsaget Dem saamegen Uro ved at betroe Dem denne Commission. Men det er Synd at sige, at De besidder megen Aandsnærværelse," — tilføiede hun med et ringeagtende Smiil — „Deres forstyrrede og forskrækkede Væsen havde nær kunnet give min Svigermoders Mistanke et Skin af Sandsynlighed! — Af en tilkommende Statsmand at være, er De altfor lidet Herre over Dem selv . . . og for saadan en ussel Bagatels Skyld! . . . Hvorledes vilde De have baaret Dem ad, hvis Sagen havde dreiet sig om noget Alvorligt? Jeg tvivler stærkt om, at De vil komme langt frem paa Politikkens Vei, min stakkels Herr Chopinelle!"

„Men om nu din Mand havde aabnet Brevet?" — udbrød jeg, oprørt over denne Frækhed.

„Saa vidste han, hvilken Present jeg vilde have foræret ham paa hans Navnedag; vor Overraskelse var forfeilet, og det var det Hele."

Og Ursula saae mig lige i Øinene, uden at rødme.

Hendes Træk vare saa rolige, saa smilende, som om hun havde sagt den rene Sandhed.

Vi vare blevne staaende i Forhallen.

Herr Sécherin kom ud til os, munter og leende som sædvanlig.

Da Ursula saae ham, udbrød hun —

„Din Moder er vel vred paa mig for det Puds, jeg spillede hende . . . er hun ikke? . . . Men nu, jeg tænker over det, var det virkelig ogsaa slet gjort af mig! . . . Og nu falder det mig ind — o, min Gud! jeg maa vist have seet ud som om jeg frygtede for at du skulde faae Brevet at see! Jeg er overbeviist om, at din Moder har stræbt at indprente dig den Tro . . . Og hun har Ret; thi Skinnet var virkelig imod mig!"

„Ha, ha, ha!" — lo Herr Sécherin — „Er du forrykt med dit Skin? — Tvertimod . . . til min store Forundring stirrede Mama stivt paa mig, da du var borte, uden at sige et Ord — istedetfor at vise nogen Vrede over at du havde vovet at rive hende Brevet ud af Haanden. Hun tog min Arm og lod mig følge sig op paa sit Værelse, men jeg kunde ikke faae et eneste Ord ud af hende."

Ursula rystede sorgmodigt paa Hovedet.

„Ja, jeg vidste det nok, min Ven," — sagde hun — „nu er din Moder vred paa mig. Gud, hvor det smerter mig, at jeg kunde være saa ubesindig! Det vil jeg aldrig kunne tilgive mig."

Og en Taare glindsede i hendes Øie.

„Nu, nu," — udbrød hendes Mand i en rørt Tone — „Det er jo en Bagatel, det Hele, som det aldrig er værd at ødsle en Tanke paa. Jeg siger dig jo, Mama har ikke sagt et ondt Ord imod dig. Berolige dig dog!"

„Ja, just derfor. Hendes Taushed anklager mig; hun føler sig svært fornærmet og anseer min Daarskab idetmindste for en Mangel paa Ærefrygt imod hende."

Herr Chopinelle sneg sig bort, medens Herr Séchérin trøstede Ursula.

Jeg foregav Migraine for at komme op paa mit Værelse.

Ursula og hendes Mand ledsagede mig ligetil Døren og ønskede mig Godnat.

Jeg blev alene.

Ursula var strafværdig . . . derom kunde ikke være den ringeste Tvivl.

Mit Hjerte krympede sig smerteligt sammen; jeg nærede en af de piinligste Følelser, jeg nogensinde har havt. Ursula havde løiet for mig — nu og stedse!

Hun var falsk; hendes taarerige Melancholi, hendes drømmeriske Veemod, hendes Længsel efter Idealer, hendes Skrupler, der saaredes af Alt, hvad der ikke aandede den høieste Delikatesse — Alt — Alt havde været Forstillelse.

Jeg havde havt Medynk med hendes moralske Lidelser, og hun led ikke; — hun havde begaaet et Feiltrin — og det, uden at have nogen Undskyldning for sin Lidenskab i den henrivende Magt, som en høitbegavet Mand ene formaaer at udøve.

Hun havde opoffret sine Pligter for et latterligt Menneske, over hvem hun rødmede og hvem hun udlo og foragtede med urokkelig Frækhed.

Under hele det Optrin, der havde kunnet gjort hende ulykkelig for stedse, var hendes Pande rolig; det Uveir, der havde kunnet bryde ud over hende, havde hun trodset med en Aandsnærværelse, en Selvbeherskelse og en Dristighed, der forfærdede mig.

Denne Opdagelse gjorde mig uendelig ondt.

Ak, jeg tilstaaer med Skam, at det Bittre i mine Følelser voxede med den Ærgrelse, man stedse føler, naar man indseer, at man har været dens Nar, man har sat sin Tillid til.

Og dog — nei — jo mere levende jeg tilbagekalder Minderne om den Tid, desto klarere bliver det mig, at jeg især var nedbøiet ved Tanken om, at jeg ikke længer havde nogen Søster ... at hun, paa hvem jeg støttede saamange Forhaabninger, ikke længer var mit Venskab værd. Jeg tilbragte en sørgelig, urolig Nat.

Næste Morgen, da jeg vaagnede, sagde min Kammerpige mig, at Herr Sécherin allerede havde spurgt om mig flere Gange; han maatte nødvendigviis have mig i Tale.

Dette foruroligede mig; jeg klædte mig hastigt paa og lod min Fætter kalde.

Han traadte ind, nedslaaet og sørgmodig.

„Hvad har De at meddele mig, kjære Cousin?"

„Noget saare Alvorligt, Cousine. Da De hører til Familien og er min Kones bedste Veninde, tør vi ingen Hemmelighed have for Dem. Gjætter De maaskee, hvad der er hændet mig? . . . det er en Tagsteen, der er faldet mig i Hovedet! . . . det havde jeg aldrig kunnet ane . . . Men naar gamle Folk sætte sig Noget i Hovedet . . ."

„Jeg forstaaer Dem ikke, kjære Cousin!"

„Havde De nogensinde troet, Mama kunde vise sig haard og uretfærdig mod min stakkels Kone?" — udbrød han — „Og dog er det Tilfældet. Ursula fortalte mig Alt i Nat, og hendes Taarer sønderrev mit Hjerte! Tænk Dem, Cousine! — Mama behandler hende haardt, naar jeg ikke er tilstede — hun skjænder paa hende og gaaer og brummer over hende . . . og Ursula — det stakkels Gudslam — har taalt Alt uden at beklage sig. — Optrinnet igaar maatte til for at fylde Maalet!"

„Optrinnet igaar! —"

„Javist — Ursula har fortalt mig Alt. Mama's taabelige Mistanke med Hensyn til Chopinelles Brev saarede min Kone dybt — og hun havde ogsaa Grund dertil, Stakkel! — Min Kone sagde inat meget fornuftigt: „Du indseer nok, min „lille Snegl", at jeg kunde tie, saalænge der handledes om Bagateller og ligegyldige Ting — men nu da hun nærer en Mistanke, der angriber baade din og min Ære, nu kan jeg ikke forholde mig passiv længer. Det vilde see ud, som om jeg gav din Moder Ret i at anklage mig!" . . . Men saaledes er det jo altid . . . Svigermoder og Svigerdatter — det er ligesom Ild og Vand . . . det er ligesom at faae Fanden i Skriftestolen! — Jeg burde have forberedet mig derpaa . . . men min Kone har jo aldrig sagt et Ord . . . hun har jo føiet sig efter Mama i Alt . . . Hun er saa inderlig god, det er Ursula — saa inderlig god!"

Han gik frem og tilbage i heftig Bevægelse.

Jeg saae, at Ursula — af Frygt for at hendes Svigermoder skulde komme hende i Forkjøbet — havde tilstaaet sin Mand Alt og opbudt hele sin Indflydelse for at gjøre sig reen.

Skjøndt Ursula's Opførsel oprørte og hendes

Mands Forblindelse bedøvede mig, vilde jeg dog ikke yttre en Stavelse, der kunde vække hans Mistanke; men derimod gjorde jeg mig al Umage for at formilde hans Harme mod Moderen.

„Alt det vil jevne sig, kjære Cousin," — „De veed, at en Moders Hjerte altid er jaloux og mistænkeligt; det er en Feil i den ægte Omhed."

„Jeg er heller ikke vred paa hende derfor, den gode Kone. Jeg behøver jo kun at gjøre hende opmærksom paa en eneste Omstændighed og sige til hende — „Du paastaaer, Mama, at Herr Chopinelle har gjort Cour til min Kone i hele tre Maaneder? . . . Nu vel, netop i de sidste tre Maaneder har min Kone været venligere imod mig end hun nogensinde har været." . . . Og det er ingen Løgn, Cousine; De har intet Begreb om, hvorledes Ursula har kjælet for mig i de sidste tre Maaneder; — jeg er hendes „smaa Snegl" hist og hendes „lille Griis" her; thi Ursula bærer sig akkurat ad, som Deres Tante vilde, jeg skulde gjøre; hun gjemmer disse kjærlige Navne, til vi ere under fire Øine. Kortsagt, jeg omtaler kun Dette for at sige Dem, at jeg aldrig har været mere lykkelig, munter og tilfreds end i de sidste tre Maaneder. Og det er ingen Drømme, Cousine — ingen blotte Ord . . . vel sandt? . . .

det er den rene Sandhed! det har jeg følt og det føler jeg hver Dag! derfor bryder jeg mig ikke en Snuus om hvad Mama siger. Ha, ha, ha!" — tilføiede han med en oprigtig Latter — „Min Kone forlibt i Chopinelle! Hvor er det muligt at nære en saadan Tanke! . . . og som ogsaa Ursula yttrede inat — „Havde det ikke været" — sagde hun — „for at vise mig grov imod Chopinelle og indtage ham imod de smaae Biveie, der ere saa nødvendige for din Fabrik, havde jeg for længe siden bedet ham reise Pokker i Vold med sine Duetter. Han kjeder mig tildøde; han sønderriver mine Øren; thi istedetfor at synge, hvæser han som en hæs Hest!" . . . Paa mig har han oprigtig talt gjort et lignende Indtryk; men jeg har aldrig yttret mig derom, da jeg ikke kjender til Musik . . . og Ursula har heller ikke sagt det før, af Frygt for at fornærme mig, naar hun talte ilde om min Ven! — Nu spørger jeg Dem — hvor er Mama's Forstand henne, at hun kan bilde sig slige Urimeligheder ind? . . . Saadan en dum, taabelig Gjæk! — Ja, Chopinelle maa virkelig være latterlig; for uagtet Ursula græd, havde hun ham dog saa griinagtigt tilbedste inat, at vi tilsidst lo paa hans Bekostning som to Børn. Hun er saa morsom, saa comisk, naar hun vil . . . det

er min Kone. De har intet Begreb derom, Cousine; thi i Deres Nærværelse paalægger hun sig Tvang af Frygt for at hendes Tone og Væsen skal forekomme Dem simpelt — men der gives, oprigtigt talt, ingen lystigere Skabning under Solen; og derfor gjør det mig ogsaa saa inderlig ondt at see hende bedrøvet . . . derfor maatte man have et Hjerte af Steen, hvis man kunde krænke hende, det stakkels uskyldige Lam . . . og Mama, der ellers er saa god, har uden mindste Grund fattet en vis Antipathi mod hende, thi . . ."

„Jeg er overbeviist om, at Ursula Intet har at bebreide sig, kjære Cousin; men De veed selv, Alderdommen er saa mistænkelig . . . og Deres Fru Moder har jo dog, som De selv siger, hidtil aldrig yttret noget Ondt om Deres Kone!"

„Nei, men nu er det netop, det bryder ud; nu forstaaer jeg Mama's Opførsel iaftes. Det ligger, seer De, i hendes Charakteer, aldrig at gjøre noget Halvt; denne Taushed spaaede et heftigt Optrin. Jeg kjender Mama; hun taler kun, naar hun har Noget at sige; men da bliver hun frygtelig!"

„Selv de Familier, hvori der hersker den største Enighed, ere ikke beskyttede mod slige Tvistigheder, kjære Cousin; . . . men denne lette Sky vil snart gaae over og blive glemt!"

„Rimeligviis; men var det da ikke, som Ursula siger — for at undgaae slige Skyer — bedre saavel for os som for Mama at leve noget mere isolerede fra hinanden? . . . To Bøsseskud herfra ligger et deiligt lille Huus tilsalgs; jeg vil boe deri med min Kone, og saa overlader vi dette til Mama; thi De indseer nok, at hun vil finde større Beqvemmelighed her. Isaafald skeer Alt, hvad vi gjør, dog kun for Mama's Skyld, som Ursula siger."

„Forlade Deres Moder, Cousin? . . . Tag Dem vel iagt for hvad De gjør! . . . Hun har allerede saalænge været vant til at boe hos Dem."

„O, det vilde ikke være at forlade hende; vi vilde see hende hver Dag . . . og ikke een Gang, men ofte. Og dertil kommer ogsaa, at Ursula, uagtet sit friske Udseende, har et saare svagt Bryst. Mama's Spisetimer ere saa forskjellige fra dem, min Kone har været vant til, at hun har megen Møie med at finde sig i den forandrede Levemaade. Med Tiden vil hun blive syg deraf; hun har kæmpet saalænge hun har kunnet, Stakkel! men nu har hun erklæret mig, at hun ikke formaaer at holde det ud længer."

„De er altsaa næsten bestemt paa at isolere Dem fra Deres Moder, Cousin? — Det er en saare

vigtig Beslutning, og det forekommer mig, De har fattet den altfor pludselig. Igaar tænkte De slet ikke derpaa!"

„Nei . . . min Kone har vel undertiden ladet et Ord falde derom; men i Nat har hun gjort mig begribeligt, at det, efter hvad der nu er forefaldet, vilde være det Raadeligste baade for os og Mama; og jeg er fuldkommen af hendes Mening. Nu, da jeg veed, at Mama har behandlet hende uretfærdigt, vilde det dog tidligere eller sildigere bringe Kulde i vor Omgang. Finder De ikke, at det vilde være rigtigt handlet af os, Cousine? Det var netop, hvad Ursula sagde — „Lad os for Alting indhente Mathilde's Raad," — sagde hun — „og lad os følge det!""

„Er det mit Raad, De forlanger, maa jeg paa det Alvorligste bede Dem om at have Taalmodighed. Deres stakkels Moder er ikke fattet paa denne pludselige Skilsmisse; det vilde være hende et altfor frygteligt Slag!"

„Troer De, Cousine?"

„Og De — vilde De Intet føle derved?"

„Jo . . . det vilde gjøre mig gruelig ondt, hvis Talen var om at forlade Mama ganske . . . og jeg veed ikke engang, om jeg kunde beslutte mig dertil; men her handles jo kun om at opslaae

vor Bopæl to smaa Bøssesfud fra Huset — intet Videre!"

„Desuagtet vilde denne Beslutning krænke hende paa det Omsindtligste, tro De mig! Overiil Dem ikke! — Følg mit Raad! — Giv Tid, og tænk over det!"

En af Madame Sécherin's Piger traadte ind og sagde til min Fætter —

„Herr Sécherin, Madame lader Dem bede om at komme til hende — og anmoder den naadige Frue om at ledsage Dem. Hun venter Dem i Værelset med de tre Vinduer."

„I min salig Faders Kammer!" — udbrød Herr Sécherin og tilkastede mig et frygtsomt og forbauset Blik — „Hvad er da paafærde? . . . Siden Papa's Død har min Moder aldrig været i dette Værelse uden for at bede; — det er hendes hellige Capel! — O, Cousine, De veed ikke, hvor jeg føler mig ængstelig og bekymret tilmode! — Jeg kjender min Moder: det vil gaae alvorligt til!"

Høilig forundret over, at Madame Sécherin ogsaa lod mig kalde, fulgte jeg min Fætter med mørke Anelser.

Jeg har gjemt et levende Minde om dette Familieoptrin. Det forekommer mig, at det sikkert

maa være gjentaget ofte. De Følelser, her traadte frem, ere aldeles menneskelige og ville stedse blive det.

Denne Samtale, jeg havde havt med Herr Sécherin, beviste mig tydelig, hvad jeg allerede havde formodet, at Ursula, langtfra at lide ved sin Mands simple Plathed, lod som hun deelte den, for derved at sikkre sit Herredømme over ham.

Min Cousines Snedighed og List forfærdede mig.

Jeg besluttede at forlade Rouvray saasnart som muligt; det angrede mig, at jeg var kommen; en hemmelig Anelse sagde mig, at denne Reise vilde grunde min Ulykke.

Idet jeg mindedes min Barndom og de Ydmygelser, Frøken de Maran for min Skyld havde udsat min Cousine for . . . idet jeg sammenlignede min Stilling med hendes, begyndte jeg at blive overbeviist om, at Ursula, uagtet sine evige Forsikkringer om Hengivenhed, var altfor falsk og egennyttig til at være fri for Misundelse . . . og det Misundelsen i sin høieste, bittreste Grad.

Jeg følte, skjøndt endnu kun svagt, at hun ikke kunde have tilgivet mig de iøinefaldende Fortrin, jeg stedse havde forud for hende, og at hun, tidligere eller senere, vilde tragte efter at hævne sig paa mig.

En Kone, saa ung, saa skjøn, saa dristig, saa smidig, saa fordærvet, forekom mig at være den farligste Skabning i Verden.

Hvad kunde hun, der aldrig rødmede, der vovede Alt, der løi med urokkelig Frækhed, der forenede det Rørende i Taarer med det meest forførende Smiil . . . hvad kunde hun ikke udrette? Hvem kunde modstaae hende? Hvad kunde mislykkes for hende?

Idet jeg ledsagede Herr Sécherin til Moderen, tænkte jeg paa den uendelige Snildhed, hvormed Ursula havde forberedt sin Mand paa de Forklaringer, Moderen udentvivl vilde give ham.

Jeg fulgte ham ind i det Værelse, hvori Madame Sécherin ventede os.

Niende Capitel.

Konen og Svigermoderen.

Der laa noget Imponerende, noget Mørkt i dette Gemak, der havde været den afdøde Herr Sécherin's Kammer.

Hans Enke havde af et fromt Hensyn dertil ladet det forblive i den samme Tilstand, hvori det befandt sig ved hendes Mands Død.

Hist og her saae man endnu adskillige Glas med Medicin staae paa Moblerne; paa et Bureau laa et halvfuldendt Brev, der udentvivl var det sidste, Herr Sécherins Haand havde skrevet . . . det var bedækket med en Glasklokke.

Dette Værelse var stedse lukket og var derfor fugtigt og koldt som en Grav; Væggene vare malede med en mørk Farve; det svage Dagslys, der trængte igjennem de halvtaabnede Jalousier, forøgede det Sørgelige ved dette Sted, der paa en saa paafaldende og gyselig Maade mindede om Døden og Forkrænkelsen.

Jeg zittrede uvilkaarligt; min Cousin blegnede og nærmede sig sin Moder med Ærefrygt.

Madame Sécherin var, som hun pleiede, klædt i Sort; den hvide Hue, hun ellers bar, havde hun ombyttet med sit Enkeliin. Hendes Haar hængte uordentlig ned under den sørgelige Hovedpynt; hendes graae Øienbryn vare sammentrukne, hendes Læber bævede krampagtigt, og i hendes Ansigt laa et Udtryk af Smerte og Strenghed, der greb og rystede mig.

Pludselig strakte hun, uden at sige et Ord, Armene ud imod sin Søn; han kastede sig grædende i dem og holdt sin Moder fast omslynget i et Par Minutter.

„Mit Barn!" — udbrød Moderen med qvalt Stemme — „Mit stakkels Barn!"

Herr Sécherin tørrede sine Øine og sagde med synlig Rørelse —

„Min Gud, Mama, hvorfor lader du os kalde herind — i min Faders Kammer? . . . det minder baade dig og mig om smertelige Øieblikke; — det maa gjøre dig ondt . . . og det burde du ikke."

„Dette Sted er mig helligt, mit Barn; du veed, at jeg ofte gaar herind for at bede . . . det er et helligt Sted, og det er mig, som om din Fader saae og hørte mig bedre her end noget andet Sted."

„Naadige Frue!" — vedblev hun og vendte sig om til mig — „De hører til Familien og er en Engel i Dyd og Godhed. Derfor har jeg taget mig den Frihed at lade Dem kalde. De er en Veninde af min Søn; De veed, han er god og retskaffen, og vil ikke forlade os. De vil ikke være imod os — vil De vel? De vil holde Dem til den retfærdige Sag . . . vil De ikke?"

Og Madame Sécherin strakte begge sine Hænder mod mig.

„Madame . . . jeg veed ikke, hvori jeg —"

„Jeg vil sige Dem Alt . . . og skjøndt denne

ulykkelige Kone kalder Dem Søster, vil De dog være upartisk . . . det er jeg overbeviist om . . . De kan Intet have tilfælleds med de Onde."

Herr Sécherin saae paa mig, og gav mig et betydningsfuldt Vink, som for at sige mig, at han gjættede sin Moders Tanker.

Denne tog sin Søns Haand i sine og betragtede ham med rørende Inderlighed.

„Hvis en stor Ulykke ramte dig, mit Barn," — sagde hun — „saa vilde du komme til mig og vilde lade mig trøste dig. Jeg vilde erstatte dig Alt, hvad du havde tabt . . . Du vilde aldrig være ganske ulykkelig, saalænge du havde mig tilbage."

„Men, Mama . . . hvortil sigte disse Ord?"

„Hør mig . . . jeg siger dig dette for at bevise dig, at Herren aldrig forlader dem, der ere gode og retskafne . . . Forstaaer du mig? . . . Naar et falsk, ondskabsfuldt Hjerte bedrager dem, saa finde de til deres Trøst et andet Hjerte, der kun slaaer for dem . . . en Moders . . . og saa glemme de den uværdige Skabning, der førte dem bag Lyset. Mod, mit stakkels Barn — Mod!"

Madame Sécherin vilde udentvivl forberede sin Søn paa det smertelige Slag, der vilde ramme ham, idet hun aabenbarede ham Ursula's Opførsel.

Herr Sécherin syntes at blive utaalmodig over denne Indklædning.

Endelig kunde hans Moder ikke dølge sin Harme længer og udbrød —

„Hende maa du forlade . . . hende maa du jage bort, uden at see hende mere — hører du? . . . det er den Straf, hun fortjener . . . men mig, mig beholder du igjen."

„Endnu engang, Mama — forklar dig . . .!"

„Velan!"

„Nu?"

„Min Søn, din Kone er dig utro!" — sagde Moderen og betragtede sin Søn med et medlidende Blik.

Hun ventede en heftig Crisis; men hvorledes blev hun ikke tilmode, da hendes Søn trak paa Skuldrene og ikke svarede Andet end —

„Hør, Mama . . . lad os ikke tale mere derom! Jeg veed, hvad du vil sige. Det er Chopinelle, du sigter til . . . ikke sandt? Lad mig fortælle dig, at ingen Paastand kan være mere urimelig eller ugrundet!"

Det er umuligt at skildre Madame Sécherin's Forbauselse, da hun saae sin Søn optage en Efterretning, som hun troede vilde fælde ham til Jorden, saa ligegyldigt. Hendes moderlige Instinct

rødede hende strax, hvad der var foregaaet. „Hun er kommen mig i Forkjøbet!" — raabte hun og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Nu ja," — sagde Sønnen — „Min Kone fortalte mig igaar, at du troede, det Brev, Chopinelle gav hende, var et Kjærlighedsbrev. Hun sagde tillige, at du troede, dette Menneske elskede hende og at hun elskede ham igjen. Men du tager feil, Mama — du har seet galt, det er det Hele. Omfavn mig, og lad os ikke tale videre om den Ting. Havde jeg næret mindre Tillid til Ursula, end jeg gjør, vilde det have kunnet sat mig Fluer i Hovedet -- thi det vilde have givet mig Mistanke mod min stakkels uskyldige Kone."

Herr Sécherin syntes at være saa fuldkommen beroliget og saa blindt overbeviist om sin Kones Troskab, at hans Moder fandt det nødvendigt at tage Sagen paa en alvorligere og høitideligere Maade, da hun forudsaae, at Skaansel vilde være spildt.

Hun rettede sig høit iveiret, stod rolig og imponerende for sin Søn, løftede Hænderne mod Himlen og udbrød i en begeistret Tone, der syntes at komme fra hendes Hjertes dybeste Grund —

„Ved din Faders hellige Minde — saasandt der throner en Gud i Himlen . . . gid jeg maa

blive dømt af ham som en formastelig Gudsbespotterske, hvis din Kone ikke er dig utro!"

Denne Anklage var frygtelig. Denne høitidelige Ed havde en saadan Vægt i den fromme og strænge Kones Mund, at Herr Séchérin, trods sin faste Tillid til Ursula, blev bleg som et Liig.

Han blev staaende ubevægelig og betragtede Moderen med et stivt, ubeskrivelig ængsteligt Blik.

Jeg var ligesaa frapperet som forfærdet over det Udtryk af Smerte, Raseri og Fortvivlelse, der i dette Øieblik gav Herr Séchérin's ellers saa godmodige Træk et Anstrøg af Vildhed.

„Beviserne . . . Beviserne, Moder!" — raabte han.

„Beviser? du forlanger Beviser . . . og jeg har svoret og sværger endnu ved din Faders hellige Minde?" — sagde Madame Séchérin i en smertelig bebreidende Tone.

„Min Gud! Min Gud! Kan det være muligt?" — raabte Herr Séchérin fortvivlet.

Hans Moder vedblev —

„Igaar havde jeg et Beviis i mine Hænder, derom er jeg fast overbeviist . . . men denne Djævel rev det fra mig. Jeg blev saa forvirret over hendes Frækhed, at jeg ikke formaaede at sige et Ord. Og saa vilde jeg først gjenvinde min Fatning, og

bede den gode Gud om Raad og Bistand. Jeg har ligget vaagen hele Natten. Jeg tilbagekaldte Alt i min Hukommelse, hvad jeg havde bemærket — hendes Vink, hendes Blik, hendes hele Opførsel, og bønfaldt Himlen om at oplyse mig. Imorges gik jeg ind i dette Kammer, jeg knælede ned og bad din Fader, der seer og hører os, om ogsaa at besjæle mig med sin Aand. Min Bøn blev hørt. Jeg følte mig saa overbeviist om hvad jeg har aabenbaret dig, at jeg aflægger en hellig Ed paa Sandheden af denne Paastand. Du kjender mig . . . jeg vilde hellere døe, end anklage en Uskyldig . . . jeg vilde ikke ved en Gudsbespottelse domfælde min Sjæl for Tid og Evighed. Det maa derfor være en Aabenbaring fraoven, der siger mig, at denne Ulykkelige er strafværdig!"

„Det er sandt — min Moder vilde ikke bespotte Gud — hun maa være overbeviist om at det forholder sig saaledes . . . og dog — min Gud, hvad skal jeg troe, hvad skal jeg troe?" — mumlede Herr Sécherin og trykkede begge sine knyttede Hænder mod Panden.

Hans Moder nærmede sig ham, lagde sine ærværdige Hænder paa hans Skuldre og sagde i en medlidende og ubeskrivelig øm Tone —

„Du maa troe din Moder; thi den gode Gud

oplyser hende, mit arme Barn; han har udentvivl udvalgt mig til at tildele dig dette grusomme Slag, fordi jeg kan trøste, lindre og berolige dig. Vi ville begge boe alene sammen som før. O, du skal see, du aldrig vil savne din slette Kone. Du skal altid finde mig i din Nærhed. Jeg vil være mere om dig end hidtil — thi jeg har bemærket, at jeg var dig mindre nødvendig, siden hun kom i dette Huus. Jeg vovede ikke at yttre det, men det smertede mig ubeskriveligt . . . det forbittrede endnu mere den Sorg, der har betynget mig siden din Faders Død. Men for Fremtiden skal jeg stræbe at være muntrere. Jeg vil blive det for at adsprede dig . . . jeg er vis paa det — jeg føler det — o, du skal see," — tilføiede den stakkels Moder og forsøgte at smile gjennem sine Taarer — „Det vil gjøre mig saa lykkelig, atter at have mit Barn alene for mig selv; jeg vil atter blive livsfro som i min Ungdom . . . jeg staaer dig inde for, at du ikke skal kjede dig et Øieblik hos mig. Jeg har endnu gode Øine . . . og om Aftenen vil jeg læse for dig, mens du hviler ud fra dit Arbeide. Og ved dit Leie vil jeg bede til den gode Gud for dig; du vil sove ind, velsignet af din Moder. Vi vil føre et stille, fredeligt Liv. Jeg vil elske dig saa høit — o, saa høit, at du Intet skal savne!"

I dette Øieblik aabnede Døren sig.

Ursula traadte ind.

Jeg er overbeviist om, at hun havde beluret Samtalen og snedigt oppebiet dette Øieblik.

Da hun anede det alvorlige Optrin, der vilde finde Sted, havde hun fordobblet det Forforende i sin Dragt.

Jeg seer hende endnu træde ind, munter, utvungen, smilende; jeg havde aldrig fundet hende smukkere. Hun bar korte Ærmer, og man saae hendes hvide, vidunderlig skjønne Arme. Hendes Kjole var af engelsk Musselin med smaae blaae Blomster paa hvid Grund og betydeligt nedringet, saaledes at hendes deilige Skuldre kom tilsyne. Derved fremhævedes ogsaa hendes Væxt, der nu var fuldendt; thi den Fylde havde indfundet sig, der fattedes hende inden Ægteskabet. Hendes rige, brune, i Panden deelte Haar faldt i talrige Lokker ned om hendes Hals og omgav hendes friske, huldsalige Ansigt, hvis store, dunkelblaae Øine straalede under de lange, sorte, fryndsede Øienhaar.

Idet hun traadte ind, tilkastede hun sin Mand et flygtigt Blik og nikkede venligt.

Ursula's Mine var saa om og smægtende, at Herr Sécherin rødmede, rødmede, trods den Marter, der nagede ham, og bævede af Kjærlighed og Beundring.

Hans Ansigt, som Tvivlen hidtil havde formørket, opklaredes pludselig; han fæstede sit henrykte Blik paa de deilige Former og syntes fra dette Øieblik af at være fortryllet af den Talisman, der laa i hendes forførende, uimodstaaelige Skjønhed.

Jeg gjentager det — Ursula var aldrig forekommet mig mere henrivende end i dette Øieblik.

Min Cousine syntes aldeles uvidende om, hvad der var foregaaet.

Hun hilsede sin Svigermoder ærbødigt, satte sig paa en Divan, der ikke stod langt fra hende, støttede sig til dens Sidepude med sin fulde, runde Arm og lagde Fødderne overkors, saaledes at Ankelen af hendes skjønne Fod, der var ziirligt omsluttet af en lille bruun Maroquinssko, kom tilsyne.

Naar jeg i en saa vigtig Sag dvæler ved disse tilsyneladende barnagtige Enkeltheder, skeer det, fordi jeg er overbeviist om, at alt dette — ligetil den forførende Stilling — var forud beregnet af min Cousine.

Var det Tilfælde eller Overlæg? Ursula satte sig netop i den eneste Solstraale, der faldt ind i Værelset gjennem en af de halvtaabnede Jalousier.

Aldrig skal jeg glemme denne paafaldende Contrast.

Ursula sad i Ungdommens og Skjønhedens fulde Glands, ligesom omgivet af et straalende Helgenskin, og dette blev endnu mere blændende paa Grund af det sørgelige Halvmørke, der opfyldte den øvrige Deel af Værelset.

Længere henne i Skyggen sad Madame Séchérin, klædt i sort Sørgedragt, bleg, fortvivlet, nedbøiet af Kummer og Alderdom.

Ak, da jeg tænkte paa det sørgelige Spørgsmaal, der nu, saa at sige, skulde afgjøres mellem begge disse Koner, hvoraf den ene stod nær Graven og den anden i Livets Vaar, blev jeg greben af en dyb Veemod.

Jeg skulde være Vidne til en af de skjebnesvangre Kampe, der ere saa hyppige i hvert Menneskes Liv, og som stille de helligste Følelser ligeoverfor de menneskelige Lidenskaber.

Jeg følte en inderlig Medlidenhed med den stakkels gamle Moder, just fordi hun var gammel og fordi hun var Moder. Mit Hjerte blev grebet af en smertelig Anelse. Det frapperede mig, at netop i det Øieblik, da hun opbød alle sit Hjertes Kræfter for at trøste sin Søn; i det Øieblik, da hun med rørende Simpelhed opregnede alle de

Adspredelser, hvormed hun vilde husvale ham, og spurgte ham om, hvad han kunde have at udsætte paa disse . . . at Ursula netop i dette Øieblik traadte ind, skjøn, coquet, kjæk og udfordrende.

Skjebnesvangre Tilfælde — skjebnesvangre Sammentræf, der syntes at sige til den ulykkelige Mand: „Vælg! Du maa fra nu af enten tilbringe dit Liv i Selskab med denne strænge, fromme Kone, hvis Ansigt Sorger og Alderdom har furet — eller med dette fortryllende Væsen, der i dine Øine forener alle Forforelsens Gaver!"

Det moderlige Instinct viste udentvivl Madame Sécherin Storheden og Faren af den Kamp, hun havde at bestaae.

Hendes Mine havde hidtil udtrykt de ommeste Folelser; ved Synet af min Cousine blev hendes Pande mork, hendes Træk bævede krampagtigt, og Harme, Foragt og Had afmalede sig deri.

Forbauselsen over Ursula's Dristighed havde bragt hende til at forstumme et Øieblik; men pludselig udbrød hun —

„Hvad vil du her? . . . Herud! Herud!"

Hun reiste sig halvt fra sin Lænestol og pegede med en bydende Bevægelse paa Døren.

Ursula stirrede forst paa Svigermoderen med et forundret, uskyldigt og smerteligt Blik, og saae

derpaa til sin Mand med en sagtmodig og resigneret Mine.

„Men, Mama . . . betænk! . . .“ stammede Herr Sécherin nølende.

„Jeg vil, hun skal gaae og ikke besudle dette i mine Øine hellige Kammer med sin Nærværelse. Hun er uværdig til at blive her. Jeg ønsker, hun skal gaae, min Søn . . . hører du? Jeg befaler, at hun skal gaae!“

Herr Sécherin gjorde en utaalmodig Bevægelse og svarede —

„Men man fordømmer jo dog ikke Folk, Mama, inden man har hørt, hvad de har at sige!“

„Du forsvarer hende! du forsvarer hende!“ — raabte Moderen og foldede Hænderne, men lod dem bedøvet synke igjen og tilføiede sagte — „Han forsvarer hende endnu!“

Ursula fæstede sine store Øine, hvori der begyndte at perle en Taare, paa sin Mand og sagde skjælvende —

„Min Gud . . . Hvad betyder alt dette, min Ven? . . . Og De, Madame,“ — tilføiede hun og vendte sig atter til Svigermoderen med en bønlig Mine — „Siig mig dog for Himlens Skyld — hvad har jeg gjort for at fortjene en saadan Behandling?“

„Hvad du har gjort? du har gjort min Søn ulykkelig! du har bedraget ham paa en skjændig Maade! — Men du vil ikke føre ham bag Lyset oftere . . . jeg har aabnet hans Øine, og han nærer nu hele den Foragt og Afsky for dig, som du fortjener!"

Under disse høit og lydeligt udtalte Ord betragtede Ursula sin Mand med en ubeskrivelig Angest; hun skjulte sit Ansigt i Hænderne og sagde intet Andet end de tre Ord, som hun udtalte i en bittert bebreidende Tone —

„Ak, min Ven!"

Hun lænede sit Hoved til Divanpuden, og man saae blot hendes blændende hvide Skuldre, der zittrede sagte.

„Moder!" — raabte Herr Sécherin og stampede i Gulvet — „Hvorfor siger du det? Hvorfor siger du, at jeg nærer Foragt mod min Kone?"

„Fordi hun fortjener det. Du veed, hun fortjener det . . . Kom, kom, mit stakkels Barn . . . lad os gaae fra hende!"

Og Madame Sécherin gjorde en Bevægelse, som for at staae op.

„Saaledes kan det ikke gaae!" — raabte hendes Søn — „Jeg kan ikke taale, at man anklager min Kone, uden at føre Beviser for det

Feiltrin, du siger hun har begaaet. Hør mig, Moder! Her handles om mit hele Livs Lykke, og du føler sikkert, at jeg ikke kan opoffre den paa en saa letsindig Maade."

„Letsindig? Letsindig, min Søn? — Naar jeg har tilsvoret dig, at denne Kone er strafværdig?"

„Hun er strafværdig — hun er strafværdig . . . det er let at sige! men jeg kan ikke gjøre Afkald paa mit Livs hele Lykke, fordi du er overbeviist om en Ting . . ."

„Hun dit Livs hele Lykke! — Og hvad er jeg dig da?" — udbrød Madame Sécherin harmfuld.

„Du er min Moder, Mama — og jeg ærer og elsker dig som saadan. Men" — vedblev han fortvivlet — „jeg elsker ogsaa Ursula lidenskabeligt — jeg elsker hende, som man elsker den første, den eneste Kone, man nogensinde har elsket — og jeg vil aldrig opoffre hende . . . nei, jeg vil aldrig opoffre hende for dine Fordomme, naar de ikke ere grundede —"

„Du anklager mig altsaa for Meened, ulyksalige Barn?"

„Jeg anklager dig ikke. Du siger, at min Kone er strafværdig? Vel! Beviis det!"

Madame Sécherin udbrød i en frygtelig harmfuld Tone —

„Du vover at fordre andre Beviser af mig end den Ed, jeg her aflægger i Guds Nærværelse ved din Faders hellige Minde?"

„For Himlens Skyld, Moder, bliv ikke vred! Jeg vilde gjerne lade min Tvivl fare . . . men du kan jo dog let tage feil — du kan have været blændet af den Antipathi, du nærer mod min Kone, og anseet det for en Aabenbaring fraoven, der ikke er andet end en Følge af denne Antipathi, . . . thi nu, da vi eengang ere komne paa det Capitel, maa jeg sige dig, at jeg først idag har erfaret, du ikke elsker min Kone . . . og det forklarer mig nu Meget, der før var mig uforstaaeligt!"

„Nu vel — ja, jeg hader hende, jeg foragter hende, fordi hun har sveget dig paa en skjændig Maade . . . fordi hun har vanæret dit Navn . . . og jeg vil ikke taale, at et Væsen, som hun, vanærer et Navn, som jeg og din Fader stedse har holdt i Ære."

Fra Divanen lod en undertrykt Hulken.

Herr Sécherin foer op og udbrød —

„Min Moder! du maa ikke misbruge den Stilling, hvori du staaer til mig! — Endnu engang, har du Beviser mod min Kone, saa læg dem frem! — Kan hun da ikke forsvare sig, behandler jeg hende uden Skaansel. Men inden

dette skeer — maa du ikke beskjæmme hende! . . . Nei, jeg vil ikke taale, at man beskjæmmer hende i min Nærværelse!"

„Min Gud! Du hører, han truer mig . . . han truer sin Moder i det Kammer, hvori hans Fader er hensovet!"

„O, Moder, Moder! Tilgiv mig!" — raabte Sønnen, idet han kastede sig paa Knæ foran hende og tog hendes Haand, som hun harmfuld trak tilbage.

Pludselig oploftede min Cousine sit skjønne, i Taarer badede Ansigt.

Jeg betragtede hende nøie. For første Gang bemærkede jeg, hvad der hidtil havde undgaaet mig, at hendes Øine, skjøndt svømmende i Taarer, hverken vare røde eller ophovnede; hun forekom mig maaskee endnu mere glimrende gjennem de klare Perler, der randt ned over hendes Kinder — langsomt, jeg kunde næsten sige coquet, naar jeg sammenligner dem med den sande Smertes krampagtige Hulken.

Dengang begreb jeg først, at man ogsaa kan være skjøn, naar man græder; de meest henrivende Træk havde altid før forekommet mig vanzirede og fordreiede af Graad.

Den Bevægelse, Ursula gjorde, idet hun reiste

sig, bragte hendes Mand til at vende sig om til hende.

„Min Ven," — sagde hun i en fast, værdig og rørende Tone — „Aldrig skal jeg være Aarsagen til Splid mellem din Moder og dig. Jeg har havt den Ulykke at mishage hende; jeg føier mig i min Skjebne. Hun erklærer dig, at jeg er strafværdig. Hun beviser det ved en høitidelig Ed . . . tilføi hende ikke den Skam at tvivle derpaa! — Tro hende! — glem mig som en Kone, der er dig uværdig! — Mathilde vil bringe mig til min Fader — du vil blive hos din Moder og ved din Omhed faae hende til at glemme den Kummer, jeg saa ganske mod mit Vidende har forvoldt hende! . . ."

Madame Sécherin stirrede stivt paa hende og afbrød hende i en haard Tone —

„Troer du, at du derved vil gjøre det Onde godt igjen, du har tilføiet min Søn? Han havde kunnet ægte en Kone, der var hans Kjærlighed værd; dig har han at takke for, at han nu staaer alene og dog bunden for hele sit Liv! — Tillykke har han mig, og jeg skal trøste ham for hvad han mister!"

„Ak, nær kun ingen Frygt, Madame," — sagde Ursula og pressede begge sine Hænder til

Hjertet — „jeg føler det her, at Deres Søn vil blive fri inden kort Tid. Han kan da gjøre et bedre Valg!“ — tilføiede hun næsten hviskende, som om Graven stod færdig til at modtage hende.

Herr Sécherin modstod ikke dette Angreb paa hans Hjerte. Han brød ud i Taarer og vendte sig, medens han endnu stedse knælede for Moderen, om til Ursala, greb hendes Haand og stammede med en af Taarer qvalt Røst —

„Min stakkels Kone . . . berolige dig . . . berolige dig! . . . Min Moder troer ikke, hvad hun siger . . . bryd dig ikke derom . . . tilgiv hende! . . . Anklager jeg dig? Kan jeg leve uden dig? Er jeg ikke vis paa dit Hjerte?“

Det fortræffelige Menneskes oprigtige Smerte rørte mig inderligt; jeg var oprørt over Ursula's Falskhed — men hvad kunde jeg sige?

Da Madame Sécherin saae denne pludselige Forandring hos Sønnen, udbrød hun —

„Altsaa opoffrer du mig for denne Hyklerske? Altsaa behøves der kun et Par falske Taarer for at give hende Ret imod din Moder?“

„Gud, Moder! Vil du da gjøre mig afsindig? . . . For sidste Gang — har du Beviser imod min Kone, eller ei? . . . du troer, at Chopinelle har gjort Cour til min Kone — at han elsker

hende? . . . Jeg troer det ikke. Du troer, at det Brev, han tilskrev hende igaar, var et Kjærlighedsbrev og indeholdt en Erklæring? — Jeg troer det ikke. Du siger, at min Kone gjør mig ulykkelig? Jeg erklærer dig herved, at hun endnu har gjort mig til den lykkeligste Mand under Solen. Jeg har talløse Beviser paa Ursula's Kjærlighed, Hengivenhed og Ømhed. For at anklage hende fordrer jeg ogsaa Beviser — men bestemte, uforkastelige Beviser paa hendes Falskhed og hendes Utroskab. Aldrig vilde jeg have Mod til at opoffre min Lykke for din Antipathi!"

„Men jeg vil have Kraft til at opoffre mit Livs høieste Ønske for din Moders Lykke, min Ven!" — sagde Ursula med rørende Værdighed — „Min Nærværelse falder hende til Besvær . . . nu vel, saa er det min Pligt at fjerne mig. Glem aldrig, at din Moder er og bliver din Moder! Ligefra din Barndom har hun pleiet dig med den inderligste Ømhed. Jeg har ikke engang elsket dig fuldt et Aar; min Kjærlighed kan altsaa ikke komme i Sammenligning med hendes. Havde jeg været saa lykkelig at staae i et længere Kjærlighedsforhold til dig, vilde jeg maaskee have forsøgt at bekæmpe din Moders Fordomme — din Moders, hvem jeg ærer og elsker som min egen Moder.

Men ak! jeg har gjort saa Lidet for dig, jeg har en saa ubetydelig Ret at gjøre gjeldende, at jeg maa bære mit Lod, uden at beklage mig. Levvel, min Ven! — levvel for stedse!"

Ursula bevægede sig henimod Døren, idet hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Hendes Mand ilede efter hende, holdt hende tilbage, førte hende atter til hendes Plads paa Divanen, tvang hende til at sætte sig, og raabte, idet han vendte sig om til Moderen —

„Du seer, min Moder, at det er en Engel — en reen Gudsengel . . . ingen Klage — ingen Bebreidelser kommer over hendes Læber — og du behandler hende som det laveste Afskum!"

Madame Séчerin lo bittert. „Er du saa blind — er du saa dum, at du troer paa hendes hyklerske Forsikkringer?" — sagde hun — „Seer du da ikke, at hun spiller Offeret, fordi det er hende umuligt at forsvare sig?"

„Nei, Madame, tro ikke det!" — sagde Ursula — „Jeg tier, fordi jeg ærer og beundrer den Følelse, der dicterer Deres Opførsel. Ja, Madame, Intet er helligere i mine Øine end en Moders Kjærlighed til sin Søn! Hvis jeg vovede at sammenligne en Kones Følelser for sin Mand med Deres for en Søn, vilde jeg sige, at jeg forstaaer

Deres hele Skinsyge, Deres hele Hengivenhed — hvor blind den end er — fordi jeg ogsaa er istand til at føle den. Endnu et Ord, Madame: Mathilde, min Cousine, min Søster, har været tilstede lige siden dette grusomme Optrin begyndte. Hun kjender Deres Dyd, Deres retskafne Charakteer! Hvis hun ansaae mig for strafværdig, vilde hun have fordømt mig — trods vort Venskab, trods det Baand, der forener os. Ak, Madame, jeg veed, hvor ondt det gjør hende, at hun ikke kan forsvare mig . . . thi at forsvare mig vilde jo være det Samme som at anklage Dem — det vilde næsten være det Samme, som at beskylde Dem for Gudsbespottelse. Derfor er hun ogsaa nødt til at forholde sig taus."

„De . . . De forsvarer hende ogsaa?" — udbrød den ulykkelige Moder, idet hun foldede Hænderne og vendte sig om til mig — „Nei, det er umuligt . . . Tal, tal! — for at denne Hykslerske ikke skal sige, at Deres Taushed frikjender hende!"

Hvad kunde jeg gjøre? Anklage min Cousine? Nei — det havde jeg ikke Mod til. Jeg stammede derfor —

„Madame . . . Skinnet bedrager undertiden . . og derfor . . ."

„Du seer, Moder, at vor Cousine ogsaa er overbeviist om min Kones Uskyldighed!" -- sagde Herr Séсherin.

„Det er ligegyldigt," — afbrød Ursula ham hastigt, dog i en veemodig Tone — „Om ogsaa min Cousine frikjender mig, saa bør du dog, min Ven, ikke vakle et Øieblik mellem din Moder og mig. — Dog endnu Et, Madame," — vedblev hun hulkende — „Da jeg blot ønsker, som min eneste Trøst, at medtage den Mands Agtelse, hvem jeg saa gjerne vilde have opoffret mit hele Liv ... vil De dog vist tillade mig at retfærdiggjøre mig? De vil tillade mig at spørge Dem, om De kan anføre en eneste Kjendsgjerning i min Opførsel, der fordømmer mig? Kun det bønfalder jeg Dem om, Madame! — tilstaae mig af Medlidenhed denne sidste Bøn!"

„Du er altfor snedig og intriguant, til at du, trods al min Aarvaagenhed, skulde lade dig overraske!" — raabte Madame Séсherin, hvem denne Falskhed opirrede — „Ak, nu bliver jeg straffet for min Svaghed! Hvis jeg strax havde meddeelt min Søn min første, grundede Mistanke, vilde han kunde have iagttaget dig bedre end jeg . . . Jeg er gammel og svagelig, og havde ikke Styrke nok til at indlade mig i en Kamp med dig! — Har

du ikke været i hele Timer ganske alene med denne elendige Chopinelle, under Paaskud af at synge Duetter med ham?"

„Gud, Madame, De er jo ofte kommen ind i det Værelse, hvor vi sad! Min Mand bad mig desuden om at synge med ham!"

„Du veed altsaa ikke," — udbrød Madame Séchérin — „at Gud netop af den Grund gav mig Mod til at aflægge Eden, fordi jeg intet uigjendriveligt Beviis havde imod dig og dog var saa fast overbeviist om din Forbrydelse, som jeg er overbeviist om min egen Tilværelse? Brevet — Brevet fra igaar vilde have beviist din Brøde! Du vidste ret vel, hvad du gjorde, da du vovede Alt for at rive det ud af mine Hænder!"

„Nu Brevet igjen! – Det er Daarekistesnak!" — sagde Herr Séchérin — „Min Kone vilde vise mig en Opmærksomhed, og den vil du netop benytte som et Punkt i din Anklage?"

„Min Gud, jeg er jo dog ganske uskyldig," — jamrede Ursula og knælede for sin Svigermoder — „De seer jo selv, at De ingen virkelige Beviser har mod mig! — Jeg vil føie mig i Alt . . . jeg vil forlade min Mand . . . jeg vil skilles fra Dem . . . jeg vil leve i en Afkrog med min Smerte og Kummer! — Kun ønsker jeg, at

De vil lade mig tage min Ære og min Mands Agtelse med mig . . . jeg forlanger intet Andet, for at trøste mig i de faa Dage, jeg endnu har tilbage at aande i! — De er god og ædelmodig . . . Den blinde Kjærlighed, De nærer for Deres Søn, indtager Dem imod mig. Vær billig, Madame! — Hav dog en Smule Medlidenhed med den stakkels Ursula, der saa gjerne vilde have kaldt Dem sin Moder!"

Ursula vilde løfte Madame Sécherin's Haand til sine Læber. Denne stødte hende haardt tilbage med de Ord —

„Rør mig ikke, nedrige Hyklerske!"

Herr Sécherin kunde ikke tæmme sig længer.

Han omfavnede sin Kone ømt og sagde i en af Vrede zittrende Tone —

„Staa op, Ursula! Staa op, min gode, retskafne Kone . . . du skal ikke ydmyge dig saa dybt . . . kun jeg er Dommer her. Jeg erklærer dig for uskyldig — og man sige hvad man vil — jeg vil dog altid ansee dig for min bedste og oprigtigste Veninde!"

„Ulykkelige! — det er ikke blot Forblindelse — det er Vanvid!" — raabte Madame Sécherin — „Vogt dig, min Søn! — Lader du dig atter spille paa Næsen af dette Fruentimmer, vil du gjøre dig

saa latterlig, at man ikke længer vil føle Medlidenhed med dig!"

Disse Ord vare yderst ubesindige. De saarede Herr Sécherin's Egenkjærlighed dybt, og han svarede derfor heftigt —

„Nu vel! Jeg vil heller være latterlig end uretfærdig, misundelig og ondskabsfuld!"

„Hvem sigte dine Ord til, min Søn? . . . Svar mig!"

„Jeg forklarer mig ikke nærmere. Dette Optrin har varet længe nok; det gjør baade mig, dig og min Kone uendelig ondt. Alt, hvad du kan fortælle mig, er spildt Uleilighed. Jeg er fast bestemt paa ikke at taale, at man i min Nærværelse angriber denne Engel i Godhed og Sagtmodighed."

„Du vover at true mig i din Faders Huus . . . at true mig for at forsvare en Nederdrægtig, der i Grunden gjør sig lystig over dig?"

„Moder! driv mig ikke til det Yderste! Jeg gjentager det for sidste Gang: sig, hvad du vil! Jeg vil dog elske og agte min Kone — og forsvare hende mod Enhver — det være hvem det være vil!"

„Ogsaa imod mig — ikke sandt? Ogsaa imod mig, utaknemmelige Søn?"

„Nu vel, ja, ja, ogsaa imod dig, hvis du

anklager hende falskelig!" — svarede Herr Sécherin, der ikke formaaede at styre sig — „Hun vil kun min Lykke — men du vil gjøre mig ulykkelig, idet du martrer den, der er mig dyrebarere end Alt i Verden!"

Ursula, der sad i en bøiet Stilling paa Divanen, udgød hede Taarer.

Madame Sécherins Mine antog nu et truende Udtryk.

„Min Søn," — sagde hun i en fast, eftertrykkelig Tone — „Du veed, at min Villie er uigjenkaldelig. Enten forlader denne Kone din Faders Huus, og du bliver hos mig . . . eller ogsaa gaaer du herfra med hende, og jeg seer dig aldrig mere!"

„Min Moder!"

„Madame!" — udbrød jeg — „Overiil Dem ikke! Lad Dem ikke blindt lede af den første Bevægelse!"

„Jeg erklærer dig, min Søn . . . hvis du ikke øieblikkelig forlader denne Kone, kommer du aldrig meer for mine Øine!" — gjentog Madame Sécherin — „I forlade Begge dette Huus, og da jeg intet Barn har mere, testamenterer jeg min personlige Formue til de Fattige."

„Du troer altsaa, Moder, at jeg vilde være

usſel nok til at lade mig forfærde af denne Trudſel, af pecuniaire Henſyn?" — ſagde Herr Séchérin.

„Ja, nu da denne Kone har gjort dig ligeſaa gjerrig og pengebegjerlig ſom ſig ſelv. At gjøre dig arveløs er et Middel til at ſtraffe Eder Begge."

„Du forjager mig altſaa fra min Faders Huus, Moder? . . . du gjør mig arveløs, fordi jeg ikke vil dele dit blinde Had mod min Kone?"

„Ja, jeg forſtøder dig, unaturlige Søn! Jeg forſtøder dig, for at undgaae Synet af denne Skabning . . . jeg forſtøder dig!" . . . Tonen i den ulykkelige Moders Stemme forandredes pludſelig, og hun vedblev med Taarer . . . „Jeg forſtøder dig — o, Gud! — fordi jeg ikke vilde kunne taale at ſee dig bedraget og gjort Nar af ligetil din Dødsdag . . . jeg forſtøder dig, for at du ikke ſkal ſee mig døe af Kummer!"

Disſe ſidſte Ord bleve udtalte med ſaa megen Sjæl, med ſaa moderlig Smerte, at Herr Séchérin atter ſtyrtede ſig for ſin Moders Fødder og jamrede —

„Tilgivelſe! Tilgivelſe!"

I dette Øieblik udſtødte Urſula et dybt Suk; hendes Hoved ſank ned paa Divanpuden; den ene Arm hang ned mod Gulvet; hun blev afmægtig.

Tilfældet vilde, at hendes Stilling atter blev

yndig og smægtende. Hendes Kinder havde ikke mistet deres Rødme; fra hendes lukkede Øine strømmede Taarer, gjennemsigtige som Duggen; hendes Barm bølgede heftigt. To eller tre Gange løftede hun Haanden uvilkaarligt op imod sin Midie, som om hun følte sig smerteligt beklemt.

Jeg troede ikke paa denne tilsyneladende Afmagt; dog ilede jeg hen til hende.

„Du dræber hende jo, Moder!" — raabte Herr Sécherin fortvivlet og kastede sig hen over hende — „Du seer jo, du dræber hende!"

Madame Sécherin's Vrede steg atter.

„Hun holder dig for Nar!" — skreg hun forbittret . . . „Denne Afmagt er en Comedie, som alt det Andet! Bryd dig ikke om hende! — Hun vil snart vaagne op igjen, den Hyklerske!"

„Det er græsseligt!" — raabte Herr Sécherin — „Ikke engang Medlidenhed! — Nu vel, siden du vil det, Moder, saa lad os skilles ad for stedse! Efter slige ubarmhjertige Ord vilde jeg ikke kunne see dig oftere uden Smerte!"

„Uværdige Søn! Herren vil tugte dig med dine egne Synder! Jeg forb . . ."

„Madame! det er Deres Søn!" — raabte jeg, idet jeg styrtede henimod Madame Sécherin og afværgede den Forbandelse, der allerede svævede hende paa Læberne.

„Nei — jeg vil ikke forbande ham . . . han har mistet sin Forstand! — Gud har forladt ham . . . lad ham holde sig til denne Nederdrægtige! . . . Denne Straf er græsselig . . . men han har fortjent den!"

Og den ulykkelige Moder forlod Værelset.

Herr Sécherin, der knælede foran Ursula, bedækkede hendes Hænder, hendes Pande, hendes Haar med Kys og Taarer og kaldte hende bonligt ved Navn.

„Hun døer! . . . Cousine! løs dog op om hende! — Hun døer!"

Enden paa dette Optrin blev ganske, hvad jeg havde ventet. Ursula's Nervetilfælde ophørte et Øieblik efterat Madame Sécherin havde fjernet sig.

Da hun havde gjenvundet sin Bevidsthed, brød hun ud i Taarer, og blev haardnakket ved sit Forsæt, at vende tilbage til Faderen. Det var hende, sagde hun, umuligt længer at leve under Tag med sin Svigermoder.

Jeg stræbte forgjæves at forestille hende Muligheden af en Forsoning. Ursula var fast bestemt paa at opoffre sig.

Herr Sécherin's samvittighedsfulde Nolen forsvandt nu ganske.

Samme Aften erklærede han for Moderen, at de vilde beboe et Huus i Nærheden, der just var at faae tilkjøbs.

Skilsmissen blev besluttet og afgjort.

I det Øieblik, Herr Sécherin kom op til mig for at meddele mig denne sørgelige Efterretning, hørte jeg Hestetrav i Gaarden. Jeg ilede til Vinduet . . . det var min Mand — det var Gontran!

Tiende Capitel.

Tilbagekomst og Afreise.

Jeg sank grædende i Gontran's Arme.

Slige Følelser lader sig ikke beskrive. — Han vendte frelst hjem til mig — frelst fra den frygteligste Fare, en Mand kan være udsat for.

I hans skjønne, men slappede og blege Træk saae jeg Sporene af de Qvaler, han havde lidt.

Han behandlede mig med en uendelig Godhed og Venlighed; vel tyve Gange bad han mig om Forladelse for de Smerter, han mod sin Villie havde forvoldt mig, og lovede mig, at han vilde udslette mit Minde derom ved fordobblet Kjærlighed og Opmærksomhed.

Jeg tør næsten paastaae, at jeg ikke beklagede mig over de grusomme Begivenheder, hvis Offer jeg havde været i den senere Tid; i en saa glimrende Modsætning stod min nuværende Stilling mod hine mørke, smertelige Dage.

Hvad der mellem dette Chaos af ømme Følelser, hvormed Gontran's Hjemkomst fyldte mig, især besjælede mig, var en hjertelig Munterhed og en ubetinget Tiltro til Fremtiden. Jeg troede ikke paa fuldkomnen Lykke; men det forekom mig, mit Liv havde været saa haardt prøvet, at jeg nok, uden at gjøre for store Fordringer til Fremtiden, turde gjøre Regning paa nogle rolige og lykkelige Dage.

Sælsomt! Inden Gontran kom, forfærdedes jeg undertiden ved Tanken om hvad jeg vilde føle ved at see ham, naar jeg mindedes hans slette, skjebnesvangre Handling. Forgjæves havde jeg, da jeg ikke kunde undskylde ham, sagt mig selv, at jeg vilde have handlet ligesom han; jeg frygtede dog for mit første Indtryk; men da jeg saae ham igjen, glemte jeg ganske den vanærende Handling, han havde begaaet.

Jeg nærede ingen anden Tanke, end Ønsket at kunne fordølge ham den frygtelige Nat, jeg havde tilbragt i Lugarto's Skovhuus. Jeg ønskede

ogsaa at vide, hvorledes Herr de Lancry vilde holde den sande Grund til sin pludselige Afreise hemmelig for mig. Jeg frygtede for, at han vilde opfinde en sindrig Løgn . . . det vilde have gjort mig mistroisk mod ham hele mit Liv igjennem.

Jeg undredes ikke over, at han hidtil havde dulgt den afskyelige Hemmelighed, der fandt Sted mellem ham og Lugarto. En Bekjendelse vilde ikke have reddet ham, men derimod vakt ængstelige Bekymringer hos mig. Men han skulde nu forklare mig sin lange Fraværelse, og jeg frygtede, at hans Opfindelsesgave vilde vise sig altfor riig.

Min Frygt var imidlertid ugrundet. Gontran undgik, saa at sige, Løgnen, idet han tilstod mig en Deel af Sandheden; han tilstod, at han havde havt betydelige Pengeforpligtelser mod Lugarto, og at der desuden havde været overordentlig vigtige Papirer i Dennes Besiddelse, der ei alene kunde compromittere ham, men ogsaa skjænde en heel Families Ære . . . men han gav mig tillige Vink om, at disse Papirer især bestod i Breve fra en gift Kone.

Herr de Lancry tilføiede, at han, for at faae disse Papirer tilbage, der ikke mere vare i Lugarto's Værge, havde maattet reise til England, hvor han endelig efter megen Angest og Møie havde erholdt dem igjen og tilintetgjort dem.

Jeg havde ulykkeligviis beskjæftiget mig formeget med at gruble over Maaden, hvorpaa Gontran vilde besmykke s i n Sag, til at erindre, at ogsaa jeg havde vigtige Begivenheder at fordølge. Flere Gange spurgte min Mand mig, om jeg ikke havde seet Lugarto efter hans Afreise.

Paa Tonen i disse Spørgsmaale mærkede jeg, at Gontran ikke vidste at forklare sig Grunden til at Lugarto havde tilbagesendt ham den Forfalskning, han hidtil havde gjemt saa omhyggeligt.

Han vilde vide, om mine Bønner og min Indflydelse ikke havde bevæget Lugarto til denne Ædelmodighed.

Jeg beklagede atter, at jeg maatte fortie Sagens sande Beskaffenhed; men Mindet om Greve de Mortagne's Raad, og det Løfte, jeg havde givet ham, bandt min Tunge.

Gontran frygtede udentvivl for at vække min Mistanke, hvis han udfrittede mig mere paa denne formummede Maade; thi han talte ikke oftere om Lugarto.

Een Omstændighed satte mig i Forlegenhed: Herr de Mortagne havde allerede betalt Lugarto de Summer, min Mand var ham skyldig. Vilde Gontran, der ikke anede dette, afbetale Gjelden, vilde Alt blive opdaget. Men Gontran beroligede

mig i den Henseende, idetmindste i nogen Tid, idet han sagde mig, at han senere hen vilde betale sin Gjeld til Lugarto med behørige Renter.

Da disse Forklaringer vare givne og modtagne, syntes Gontran befriet fra en stor Byrde.

Hans Mine udtrykte sorgløs Tillid, som jeg, selv før vor Formæling, aldrig havde bemærket hos ham.

Intet var simplere. Siden jeg blev bekjendt med ham, var han uophørlig bleven ængstet af sin onde Aands, Herr Lugarto's, Trudsler.

Jeg var et Øieblik uretfærdig nok mod Forsynet til at ønske dette Anstrøg af Tungsindighed og Melancholi tilbage igjen, hvormed Sorgen hidtil havde stemplet hans Træk.

Det forekom mig, som om han tilhørte mig mere, jo ulykkeligere han var.

Da jeg saae ham saa ung, saa skjøn, saa munter, saa glimrende og nu saa fri for enhver ængstelig Tanke, frygtede jeg næsten for Fremtiden.

Jeg havde allerede følt Skinsygens frygtelige Qvaler! og dog havde Gontran kun adlydt Lugarto's frygtelige Trudsler, idet han beskjæftigede sig med Prindsesse Ksernika; han stod hvert Øieblik i Fare for at vanæres . . . havde han ikke, trods alt dette, viist sig yderst elskværdig mod denne

Kone? . . . Hvorledes vilde det have gaaet, hvis kun hans Smag og Lune havde bestemt ham til at beskjæftige sig med hende?

Dog snart forkastede jeg disse mørke Tanker som en Utaknemmelighed mod den Lykke, der var bleven mig tildeel.

Ak, denne Frygt var en Anelse!

Jeg underrettede Gontran om det Brud, der var opstaaet mellem Herr Séeherin og hans Moder — dog uden at fortælle ham Grunden dertil.

Ursula's Hemmelighed tilhørte mig ikke. Jeg foregav, at den Beslutning, Herr Séeherin havde fattet, hidrørte fra en Tvist angaaende Formuesforfatningen, der i Begyndelsen havde været ubetydelig, men lidt efter lidt var bleven alvorligere.

Gontran syntes at føle Mishag over at han ikke, som han havde haabet, kunde tilbringe nogle Dage i Rouvray.

„Dette Ophold" — sagde han — „vilde have sat mig istand til at gjøre de fornødne Anstalter til at sætte vort Slot Maran i beboelig Stand. Men denne sørgelige Splid mellem min Cousine og hendes Svigermoder tillader os ikke at forlænge vort Ophold under dette Tag."

Da jeg næste Dag var alene med Herr Séeherin, gjorde jeg, men forgjæves, et nyt Forsøg

paa at udsone ham med sin Moder; han forekom mig endnu mere forbittret end Dagen iforveien.

Ursula vedblev at spille sin Rolle med sin sædvanlige Overlegenhed; hun havde ikke tilladt sig et eneste ondt Ord om Svigermoderen; hun sagde, at hun forstod og beundrede den skinsyge Omhed, der bevægede en Moder til at fordre en Svigerdatters Forstødelse.

Hendes Mand behøvede kun at sige et Ord, og hun bøiede Hovedet; hun samtykkede i Alt, og hvis det gjordes nødigt, vilde hun forlade sin Sjæls Halvdeel, for at behage Madame Sécherin.

Denne englelige Blidhed havde gjort Herr Sécherin endnu mere opbragt mod Moderen.

Denne viste sig paa sin Side stedse mere og mere ubøielig i sin Afsky for Ursula; en Haardnakkethed, der er retskafne og charakteerfaste Mennesker egne.

Jeg opsøgte Madame Sécherin for at sige hende mit Farvel.

Forgjæves talte jeg til hende om hendes Søn, om den forladte, isolerede Tilstand, hvori hun vilde bringe sig selv . . . hun vilde Intet høre, førend min Cousin havde jaget sin Kone paa Porten.

Hvad der endnu tydeligere beviste mig min Cousines utrolige og skjæbnesvangre Indflydelse

over sin Mand, var, at Denne næsten imodesaae den smertelige Skilsmisse med Ligegyldighed, skjøndt han ellers var en god Søn og besad et ædelt, høimodigt Hjerte.

Han sagde mig, at hans Moder vilde berolige sig, og at han da vilde see hende daglig. Han var næsten tilfreds med hvad der var forefaldet; thi tidligere eller sildigere vilde en Skilsmisse dog være bleven nødvendig.

Madame Séchérin's Anklage var, ifølge hendes Søns Mening, kun et Paaskud for at faae Ursula bort, som hun aldrig havde kunnet lide, fordi hun elskede hendes Søn for høit. „Ja, Cousine, det er netop Knuden," — sagde Herr Séchérin — „Min Kone elsker mig for høit; min Moder er skinsyg paa hende! . . ."

Ak, Skjæbnen havde endnu gjemt en bitter Draabe i mit Smertesbæger.

Dagen efter sin Ankomst havde Gontran givet Befalinger til vor Afreise, der skulde finde Sted samme Eftermiddag.

Jeg benyttede dette Øieblik til at holde den omtalte Samtale med Herr Séchérin; vi gik længe sladdrende op og ned i en skyggefuld Tornealle, der stod midt i Haven.

Da jeg var alene, sank jeg grublende ned

paa en Bænk ved Foden af en Gruppe malede Stene, der forestillede en Hyrde og en Hyrdinde.

Disse Statuer, der ere temmelig hyppige i Haverne fra det forrige Aarhundrede, stode ved Enden af den omtalte Allee. Piedestalen var fiirkantet og omgivet af Bænke.

Jeg sad med Ryggen vendt imod Alleen og fuldkommen skjult af Monumentets Hoide.

Jeg veed ikke, hvorfor jeg i dette Dieblik tænkte mere paa Ursula's Falskhed, end paa Gontran og min Lykke. Siden Optrinnet den foregaaende Dag havde min Cousine omhyggelig undgaaet mig,

Pludselig hørte jeg hendes Stemme. Hun talte med Nogen, og syntes at nærme sig.

En smertelig Anelse sagde mig, at det maatte være Gontran, hun talte med.

Jeg lyttede . . . jeg havde ikke bedraget mig.

Istedetfor at staae op og gaae Ursula og min Mand imøde, fik jeg den uværdige Idee at belure deres Samtale.

Uden Grund, uden Aarsag, trængte Skinsygen sig nagende i mit Hjerte.

Jeg holdt mit Veir — jeg lyttede med begjærlig Opmærksomhed.

Lyden af Sandet under deres Fodder hindrede mig i Begyndelsen i at forstaae, hvad der blev sagt.

Da de vare komne mig paa nogle Skridt nær, hørte jeg Ursula sige med sin søde, klagende Stemme —

„Saameget Sørgeligt i denne Eensomhed . . . thi det er at være alene, naar man —"

Mere kunde jeg ikke høre.

Hun og Gontran naaede Enden af Alleen, vendte om, bortfjernede sig, og snart hendøde Lyden af deres Fodtrin.

I disse faa Ord laa Intet, der kunde saare eller krænke mig. Min Cousine gjentog — sin Higen tro efter at ansees for en misforstaaet og ulykkelig Kone — den samme romantiske Løgn for Gontran, som hun saa ofte havde forebragt mig. Maaskee det ikke engang var om sig selv, hun talte.

Dog følte jeg mig saa smerteligt beklemt . . . Fremtiden, som jeg havde seet saa skjøn og smilende, indhylledes pluseligt i et saa mørkt Slør, at jeg blev greben af en uvis, men uovervindelig, piinlig Anelse.

Hvorfor — spurgte jeg mig selv — skulde jeg lægge mig et Par ubetydelige, intetsigende Ord paa Hjertet?

De maatte altsaa indeholde noget Ondt, noget Rænkefuldt, siden jeg ikke kunde Andet.

Efter Indtrykket af det grusomme Optrin, jeg havde bivaanet Dagen iforveien, vilde jeg i den Frygt, der greb mig, see en guddommelig Aabenbaring, lig den, der saa frugtesløst havde opklaret Madame Séçherin's Tvivl, angaaende min Cousines strafværdige Opførsel.

Jeg kan ikke sige, med hvilken Angest jeg ventede Gontran's og Ursulas næste Komme paa deres Spadseregang i Alleen.

Et Øieblik rødmede jeg over mig selv ved Tanken om det uværdige Spioneri, hvortil jeg nedværdigede mig; jeg gjorde endog en Bevægelse for at fjerne mig, men en ulyksalig Nysgjerrighed holdt mig tilbage.

Jeg hørte dem atter nærme sig.

Mit Hjerte begyndte at banke heftigt, og hvert af mine Pulsslag syntes at rette sig efter deres Skridts lette og afmaalte Takt.

Dennegang var det Gontran, der talte.

O, jeg kjendte den øiebliklig igjen, denne klangfulde, velllydende Stemme! Han talte, forekom det mig, med Inderlighed, og saa sagte, at jeg ikke hørte Meer end de Ord:

— „Om jeg husker det, siger De? ... O, De var saa ..."

Resten af Sætningen gik tabt for mig.

De bortfjernede sig igjen.

Ak, i disse Gontran's Ord laae heller Intet, der kunde give mig Mistanke; og dog gjorde de mig saa uendelig ondt, og naar jeg tænkte paa, til hvem de vare henvendte.

Hvilke Minder kaldte de tilbage? Hvorfor spurgte denne Kone ham, om han „huskede"? — Hvad skulde han huske? — Nu mindedes jeg, at Gontran i en heel Maaned inden vor Formæling næsten havde seet Ursula hver Dag i min Tantes Huus.

Og nu — o vee! nu huskede jeg, hvorledes Ursula hundrede Gange havde erklæret mig, hun fandt min Mand henrivende — at jeg var den lykkeligste Kone under Solen — og at en Lykke som min ikke var skabt for hende.

Nu mindedes jeg Ursula's Ydmygelse og Forbittrelse, da Frøken de Maran, efter hendes Giftermaal, med djævelsk Ondskab skildrede alle Herr Séchérin's latterlige Sider i Gontran's Paahør.

Da jeg nu kjendte min Cousines Falskhed, Forstillelsesgave og fordærvede Charakteer — maatte jeg da ikke frygte for, at hun vilde hævne sig over alle de Lidelser, Frøken de Maran havde forvoldt hende — udentvivl i Haab om, at jeg engang vilde blive Offeret for grusomme Repressalier.

Min Tante havde rimeligviis med sit skarpe Blik allerede bemærket de Feil og Laster hos Ursula som Barn, der skulde blive mig saa fordærvelige i deres Udvikling; thi vort Slægtskab og Ungdomsvenskab maatte altid bringe os i nær Berørelse med hinanden.

Disse sørgelige Betragtninger bleve afbrudte paany.

Gontran talte igjen.

Dennegang var hans Tone munter og spøgende. Ursula svarte ham i samme Tone; thi jeg hørte en aaben, utvungen Latter.

„De vil see, at jeg har Ret . . . De vil see. Jeg vil saa gjerne bevise Dem det," — sagde Gontran.

„Hør, Cousin!" — svarede Ursula i en coquet og venligtbebreidende Tone — „De er forrykt . . . det er jo Affind . . ."

Det var Alt.

De fjernede sig atter.

Hvad sigtede Gontran til, da han sagde, hun vilde see? Hvad vilde han bevise hende?

Og hun, hvorfor svarede hun ham saa coquet, at han var forrykt?

Min Gud, hvorom talte de?

Jeg husker, at jeg dengang var naiv dum

nok til at ærgre mig over, at min Mand og min Cousine ikke talte om mig.

Ja — der ligger saamegen barnagtig Egoisme i Smerten. Naar man lider, holder man sig for interessant og saa ynkværdig, at man i sin affindige Fortvivlelse endog fordrer menneskelige Følelser af dem, af hvem man er krænket.

Saaledes sagde jeg ogsaa med Bitterhed til mig selv: „Hvorledes? Gontran og Ursula, der elske mig saa høit — tænke de i dette Øieblik ikke paa mig? — Intet var dog naturligere! det er endog saa naturligt, at de nødvendigviis maae være grebne af en tiltrækkende Tankes Tryllemagt, for at kunne have en anden Gjenstand for deres Underholdning."

Ak, nu rødmer jeg over dette Raisonnement.

Lyden af deres Trin nærmede sig atter.

Det forekom mig, at Gontran og Ursula denne Gang gik langsommere og af og til bleve staaende.

Gontran sagde med en blid, bønlig Stemme —

„Jeg beder Dem — det . . . ak, ja — det . . ."

Man standsede.

Ursula svarede i en Tone, der forekom mig zittrende.

„Hvad tænker De paa? Det vilde være altfor piinligt. De veed ikke, hvormange Taarer jeg har udgydt, siden . . . Men jeg er endnu taabeligere end De; De faaer mig til at sige, hvad jeg ikke vilde sige; — De fortjener ikke . . .," — tilføiede hun hastigt og fortsatte sin Gang saa iilsomt, at Sætningen blev ufuldendt i mit lyttende Øre.

Jeg følte mig en Afmagt nær.

Min Stemning var frygtelig.

Den heftigste Mistanke gjennemglødede mig — og det for nogle Brudstykkers Skyld af en Samtale, der ingen anden Mening havde, end den, min ufornuftige Skinsyge lagde deri.

Paa denne Skræk fulgte Tvivl; dernæst en Straale af Haab. Idet jeg indrømmede, at Ursula var samvittighedsløs nok til at ville behage Gontran . . . og jeg kunde troe dette uden at saare hendes Ære; thi havde hun ikke allerede glemt sine Pligter for en dum og indbildsk Nars Skyld? . . . Idet jeg indrømmede denne Nedrighed — kunde han, Gontran, hvem jeg havde indviet hele mit Liv -- han, der hidtil kun havde høstet Kjærlighed og Lykke af sit Ægteskab — han, for hvem jeg havde gjennemgaaet Saameget . . . kunde han derfor have Mod og Grusomhed nok til at glemme mig for hendes Skyld?

„Nei, nei, det er umuligt!“ — raabte jeg — „Jeg er ikke bleven udreven af Sorgens og Fortvivlelsens Afgrund, for strax efter at styrte i en endnu dybere!“

„Nei, nei, det er umuligt, at han i en Times Underholdning har villet behage denne Kone — at han har behaget hende — at han allerede tænker paa at glemme mig.“

„Ursula er fræk og forvoven; men selv den skamløseste Kone holder paa det ydre Skin!“ . . . Og paa dette Haab fulgte atter en trykkende Tvivl. Alt, hvad Hertuginden havde fortalt mig om Gontran's letsindige og egoistiske Charakteer, faldt mig atter ind.

Ursula forekom mig bestandig mere og mere tillokkende og farlig. Hvis min Mand traf hende i Paris, kunde hun da ikke benytte vort Venskab som et Paaskud til hyppige Besøg i vort Huus?

Denne Tanke og den Bevægelse, jeg var i, forvirrede mig saaledes, at jeg traadte ud i Alleen, uden at tænke paa, at jeg vilde forraade mit Lurreri ved at træde ud af mit Skjul.

Ursula og Gontran befandt sig i en betydelig Afstand fra mig i den anden Ende af Alleen.

Jeg saae, at Herr Sécherin sluttede sig til dem og ledsagede dem ind i Huset.

Jeg aandede friere og blev endnu i nogen Tid i Haven.

Roligheden vendte lidt efter lidt tilbage i mit Bryst, saa eiendommelig bevægeligt er Indtrykket, da Ursula forsvandt; jeg skammede mig over min Svaghed; jeg bebreidede mig, at jeg med Forsæt forbittrede den Lykke, Forsynet skjænkede mig; thi skulde jeg ikke boe ene med Gontran i Maran? Skulde ikke de skjønne Dage, jeg havde oplevet i Chantilly, oprinde paany? Vinteren var endnu fjern. Hvis jeg frygtede for Ursula's Coquetteri med min Mand, maatte jeg vist kunne finde paa Midler til at gjøre det uskadeligt. Hvis hun drev mig til det Yderste, kunde jeg jo meddele Gontran hendes Historie med Chopinelle, og han vilde da sikkert dele min Frygt for hende.

Inden jeg forlod Rouvray, vilde jeg tage Afsked med Madame Sécherin.

Jeg fandt hende rolig og stærk. Hun rakte mig sin Haand, som jeg kyssede ærbødigt.

„Iaften" — sagde hun — „vil min Søn og denne Kone forlade Huset; jeg vil boe her alene for Fremtiden, ventende paa min Søn. Ja," — vedblev hun, da hun saae min Studsen — „Min Søn vil engang vende tilbage til mig — det føler jeg. Gud vil opholde mig længe nok paa Jorden

til at see min Søn ulykkelig — men ogsaa til at kunne trøste ham."

Jeg blev greben af den næsten prophetiske Tone, hvormed disse Ord bleve udtalte.

„De er god og ædelmodig," — tilføiede hun, idet hun betragtede mig deeltagende — „De er, ligesom jeg — det er jeg vis paa — overtydet om denne Kones Skjændsel; men De har ikke havt Mod til at anklage hende. Havde De forenet Dem med mig, havde det været ude med hende. Jeg bebreider Dem ikke Deres Skaansel . . . tvertimod; men jeg vil bede til Gud om, at den, De har skaanet, ikke engang maa forvolde Dem bitter Kummer."

„Hvad siger De?" — udbrød jeg, og mine Bekymringer vaagnede paany.

„Intet Andet, end hvad Gud indgiver mig — intet Andet!"

Ak, disse Ord vare saa betydningsfulde, især naar jeg bragte dem i Forbindelse med Optrinnet i Alleen.

Øieblikket kom, da vi skulde reise.

Ursula omarmede mig med sin sædvanlige Venlighed, og hendes Mand sagde os et hjerteligt Farvel.

Hverken Gontran's Ord eller Udtrykket i

hans Mine syntes at røbe, at han ugjerne skiltes fra Ursula.

Vi forlode dette Huus, der ved min Ankomst var saa fredeligt og under mit Ophold deri blev Skuepladsen for en saa smertelig Splid.

Ellevte Capitel.

Slottet Maran.

Altsom vi fjernede os fra Rouvray, aftog min Beklemthed mere og mere.

Snart glemte jeg ganske den Angest, der havde overvældet mig, for kun at henvende Tankerne paa den Lykke, endelig atter at være alene med min Mand.

Jeg glædede mig paa denne Reise ved i Tankerne at tilbagekalde de ømme Ord og de kjærlige Opmærksomheder, hvormed Gontran havde forsødet mig vor Kjøretour til Chantilly efter Bryllupper.

Jeg fandt en betydelig Lighed mellem begge disse Afsnit af mit Liv.

Ogsaa dengang reiste jeg alene med Gontran til et langt Ophold i en fredelig og smilende Eensomhed.

Dette Lykkens Indtryk var saa dybt, dette

Haab saa straalende, at det udelukte enhver anden Tanke.

Jeg ventede med Utaalmodighed at Gontran skulde begynde at tale.

Siden vor Afreise fra Nouvray havde han ikke talt et Ord. I mit Hjerte fandt jeg tusinde Grunde, hvorfor dette Ord maatte være fuldt af Ynde og Godhed. Jeg sagde, næsten med Tilfredshed, til mig selv, at min Mand havde megen Uret imod mig at bebreide sig, og at han nu vilde stræbe at gjøre den god igjen med disse søde Smigrerier, disse ømme Opmærksomheder, i hvis Hemmeligheder han var saa ganske hjemme.

Pludselig gabede Herr de Lancry to Gange temmelig lydeligt, lænede Hovedet mod en af Vognpuderne, og sov ind, uden at sige et Ord.

Denne Ligegyldighed gjorde mig i Begyndelsen ondt. Jeg kunde ikke tilbageholde mine Taarer, naar jeg tænkte paa den Ømhed, han havde ødslet paa mig under vor første Reise.

Jeg spurgte mig med Smerte, hvorved jeg havde fortjent en saadan Behandling. Maatte jeg ikke snarere være ham dyrebarere end før? Havde jeg ikke lidt uendeligt for hans Skyld?

Paa denne første piinlige Følelse fulgte et koldere Overlæg.

Jeg skammede mig over mig selv. Jeg bebreidede mig min Egenkjærlighed, min latterlige og romanagtige Overspændthed.

Hvad var simplere og naturligere end denne Søvn, som jeg følte mig fornærmet over? Skulde han paalægge sig Tvang for mig? Viste dette ikke netop hans smigrende Tillid til mig?

Jeg aftørrede mine Taarer og betragtede hans Træk. Man saae ikke længer de Spor af Angest og Kummer i dem, der hidtil havde vanziret dem.

Aldrig var han forekommet mig skjønnere end i dette Øieblik. Dette halve Smiil, der altid forraader en rolig og lykkelig Søvn, gav hans Mund et Udtryk af en noget ondskabsfuld Fiinhed, der klædte ham fortryllende. Togange bevægede han Læberne sagte, som om han talte.

Jeg lyttede begjærligt.

Jeg hørte Intet.

Idet jeg saae ham sidde der og sove, skjøn, rolig, smilende — følte jeg mig lykkelig ved al den Lykke, der var faldet i hans Lod. Fri for Lugarto's rædsomme Herredømme — riig — ung — elsket af mig til Tilbedelse! — Kunde der tænkes en lykkeligere Mand under Solen? Forenede han ikke alle Fordele, alle Betingelser for den menneskelige Lykke?

Idet jeg overveiede disse hans Egenskaber, bemestrede en øieblikklig Frygt sig mig. Vi skulde blive i Maran til Vinterens Komme; denne lange Eensomhed henrykte mig; men vilde den ogsaa behage Gontran?

Jeg begyndte at blive mistroisk mod mig selv . . . at frygte for, at jeg ikke var min Mand Nok. Jeg havde allerede lidt saameget, at jeg ikke længer følte det Fortryllende i den blide utvungne Munterhed, Gontran's Nærværelse havde vakt hos mig før.

Jeg sammenlignede, hvad jeg havde været før vort Bryllup og under vort Ophold i Chantilly, med hvad jeg var ved vor Ankomst til Maran, og en taabelig Frygt begyndte at martre mig.

Jeg troede, at jeg var bleven mindre smuk, end jeg var dengang; jeg spurgte mig, om de Fortrin, jeg havde beholdt, vare tilstrækkelige til at fængsle min Mand i de lange Dage, vi skulde tilbringe i Eensomhed. Og Samtalen i Alleen, som jeg havde glemt et Øieblik, faldt mig atter ind.

Jeg gik saavidt i at overdrive mine Ufuldkommenheder og forringe mine Fortrin, at jeg misundte Ursula hendes Aand og hendes Charakteer, hendes snart livlige, snart melancholske, rørende, coquette, uskyldige Ansigt.

Uden Stolthed vidste jeg, at jeg var mere regelmæssig skjøn end min Cousine; jeg vidste, at jeg besad solide Egenskaber, et trofast Hjerte, en prøvet Oprigtighed, en grændseløs Hengivenhed for min Mand — en Hengivenhed, der allerede var bleven stillet paa Prøve og aldrig fornægtede sig. — Jeg kunde ikke tvivle om, at Ursula var falsk og løgnagtig; at hun nærede en dyb Foragt for Alt, hvad ædlere og høiere Sjæle ære.

Men naar jeg tænkte paa, at hun maaskee behagede Gontran, beklagede jeg, at jeg ikke lignede min Cousine.

O, Gudsbespottelse! Jeg gik saavidt, at jeg foragtede mine Dyder og harmedes over at jeg ikke kunde ombytte dem med Ursula's Laster.

Men Menneskene veed desværre heller ikke, at de ofte nedsætte de stolteste, de ædleste Charakterer, idet de holde sig til visse Fortrin . . . de veed ikke, at naar man elsker med affindig Lidenskab, vil man fremfor Alt behage, det koste hvad det vil — og at man, hvor dydig man end er, undertiden forsmaaer de ædleste Egenskaber som tomme og unyttige, naar man seer sig opoffret for Fruentimmer, hvis Midler til at forføre bestaae i Hykleri, Frækhed og en moralsk fordærvet Charakteer.

Som sædvanlig fulgtes denne Nedslagenhed, disse Ydmygelser, jeg paalagde mig, af den modsatte Feil . . . en Tilbagevirkning af overspændt, ufornuftig Stolthed.

Jeg spurgte mig, hvori min Cousine vel kunde taale en Sammenligning med mig, og hvad Garanti for Lykke hun kunde byde min Mand. — Men jeg sank snart tilbage igjen, tilintetgjort af Vægten af den frygtelige Tanke: Hvad Hensyn tager den lidenskabelige Elskov til Sligt?

Saalænge Reisen varede, var Gontran adspredt, taus; jeg forklarede mig Dette af den politiske Forandring, der havde fundet Sted, og for hvilken han maaskee ikke var saa ligegyldig, som han vilde synes.

Jeg har glemt at sige, at Rygtet om Julirevolutionen overraskede os paa Reisen.

Saa ubekjendt jeg end var med Politikken, nærede jeg dog en inderlig og ærefrygtsfuld Medlidenhed med den gamle Konge, der udentvivl for sidste Gang maatte vende det skjønne Land Ryggen, som han havde elsket saa høit, og som hans Familie havde gjødet med sit Blod. Jeg havde stedse seet Folket roligt og lykkeligt, og personlige Fortjenester lønnede med større Fordele, end dem, det høieste Aristocrati var i Besiddelse af. Jeg begreb

derfor ikke det Fordeelagtige ved denne politiske Gjenfødelse, der, som man sagde, skulde være fremgaaet af de blodige Barrikader i 1830.

Jeg længtes efter at komme til Maran.

Blondeau havde ofte fortalt mig, at min Moder havde tilbragt to Somre med mig paa dette Gods, og at hun havde ledsaget hende dertil, da jeg neppe var to Aar gammel. Aldrig, sagde hun, havde min Moder følt sig lykkeligere end i denne Eensomhed, hvor hun var sikker for Frøken de Marans Ondskab og min Faders iiskolde Ligegyldighed.

Jeg følte mig henrykt ved Tanken om, at Slottet havde ligget ubeboet. Det forekom mig, at disse dyrebare Erindringer derved havde vedligeholdt sig i en større og helligere Reenhed.

Blondeau maatte give mig en uudtømmelig Skildring over de Værelser, min Moder fortrinsviis havde yndet, og over de Spadseregange, hun især havde elsket.

Med en religiøs Interesse nærmede jeg mig denne Bopæl, der af saamange Grunde var mig hellig.

Det forekom mig, at naar jeg først dvælede paa det Sted, hvor Alt mindede mig om min Moder, maatte jeg ogsaa staae under hendes usynlige

Beskyttelse; hun vilde fra sin Himmel vaage over sit Barn og bede Gud om at forskaane mig for nye Lidelser.

Flere Gange havde jeg beundret Gontran for hans Tact og fine Følelse; jeg var derfor overtydet om, at han vilde dele min Ærefrygt for dette gamle Familiesæde.

Da jeg forlod Rouvray, tilskrev jeg Blondeau, at hun øieblikkelig maatte gjøre sig færdig til at møde mig i Maran.

Da Herr de Lancry reiste gjennem Paris, havde han afsendt en Deel af vort Huusholdningsinventarium til dette Gods, der laa i et Par Miles Afstand fra Vendôme.

Vi ankom dertil en smuk Sommermorgen.

En lang Allee af hundredaarige Egetræer førte til den store Gaard.

Man maatte kjøre over to Broer, der vare slagne over den lille Flod, hvoraf Slotsmuren bespylledes. Slottet selv var opført af røde Muursteene og bestod af en stor Hovedbygning og to fremspringende Fløie, der mindede om Smagen i Ludvig den Trettendes Tid. En Steenbro førte til den første Gaard, hvis Jerngitter løb paralel med Hovedbygningen. Rundt omkring Slottet var Vegetationen yppig; især havde Egetræerne, de

italienske Popler og Elmetræerne naaet en beundringsværdig Høide; frodige Enge udbredte sig til alle Sider, saalangt Øiet naaede, og begrændsedes af store Skove.

Forvalteren, hvem en forudsendt Coureer havde underrettet om vor Ankomst, ventede os ved Gitteret; han førte os ind i et langt Galleri i underste Etage, der var behængt med Familiemalerier.

De sex Vinduer i den uhyre Sal vendte ud til den med flydende Vand opfyldte Grav, der omgav Slottet. Uagtet det var en af de varmeste Sommerdage, herskede der en næsten vinterlig Kulde i den store Sal. Murene vare saa tykke, at Vinduesfordybningerne holdt fem à sex Fod i Dybde.

I min utaalmodige Længsel efter at besee Huset, bød jeg Gontran smilende min Arm og sagde —

„Kom, min Ven — skynd dig . . . jeg brænder efter at see Alt her, skjøndt jeg ikke kan erindre det Mindste. Du har intet Begreb om hvor mit Hjerte det brænder ved Tanken om at betræde det Sted, hvor min stakkels Moder boede. Og saa maa jeg ogsaa gjøre Husets Honneurs! Jeg føler mig saa lykkelig over at have dig hos mig. O!" — tilføiede jeg smilende — „Her er jeg Borgfrue, du staaer paa mine Enemærker, og jeg skal bestorme dig med den meest despotiske Kjærlighed."

Istedetfor, som jeg ventede, at dele min Munterhed, svarede Gontran mig med et tvungent Smiil, idet han saae sig om —

„Mellem os sagt, Deres Bopæl forekommer mig noget forfalden, ædle Borgfrue, hvis alle Gemakker ligne dette. Det er ærgerligt, at mine Forretninger i den senere Tid have hindret mig i at sende en Architect hertil; jeg vil ikke gjøre Dem Bebreidelser; men De, der intet Andet havde at tænke paa, kjære Veninde, kunde dog have gjort Lidt for at bringe Slottet i Orden. De vidste, i hvilken jammerlig Tilstand det befandt sig."

Hans Smiil, der i Begyndelsen neppe havde været mærkeligt, afløstes nu af en næsten bitter Tone.

Jeg saae paa ham med en smertelig Forbauselse og svarede blidt —

„De veed jo, min Ven, at jeg led ligesaa haardt under de Slag, der ramte os, som De... De veed jo desuden, at jeg var syg og ikke kunde bekymre mig om Sligt. Jeg troede, at . . ."

„Min Gud," — afbrod Gontran mig utaalmodigt — „jeg siger jo, jeg gjør Dem ingen Bebreidelser derfor, min kjære Veninde. Jeg beklager kun, at Ingen af os har tænkt paa de Forbedringer, hvortil Slottet uundgaaelig trænger. Nu er

det for seent. Denne fordømte Revolution hindrer os i at forlade Stedet — ikke engang til Badene maa man reise. Inden fjorten Dage vil Europa staae i Flammer. Paris vil blive utaalelig. Vi maa altsaa finde os i at blive her. Men derfor ærgrer det mig, at vi have indrettet os saa slet her."

„For Deres Skyld, min Ven, gjør denne Mangel paa Beqvemmeligheder mig ondt. Hvad mig angaaer, er jeg saa lykkelig over at have Dem hos mig, at jeg altid vil befinde mig vel."

„De er overordentlig god, min Dyrebare. Jeg føler mig ogsaa lykkelig ved at dele denne Eensomhed; jeg begriber alle de Grunde, der gjøre Dem denne Bolig dyrebar . . . men det undskylder ikke Mangelen paa Gulvtepper og Jalousier . . . jeg seer ikke et eneste i noget Vindue . . . Slottet seer ud som en Laterne!"

„Det gjør mig inderlig ondt, min Ven — men berolige Dem! Vi vil nok finde paa Midler til at afhjælpe det; vi sende blot Bud efter nogle Arbeidsfolk fra Vendôme. Jeg paatager mig at lede og fremskynde Arbeidet. Mit Hjerte er egenkjærligt, og derfor kunde jeg ønske, at Maran maatte forekomme Dem som det behageligste Opholdssted paa Jorden; kun beder jeg Dem om nogen Overbærelse i mine Bestræbelser for at gjøre det dertil."

„Arbeidsfolk!" — raabte han — „Det fattedes kun — „Der gives intet Utaaleligere end at have Arbeidsfolk omkring sig . . . og dog bliver man vel nødt til at finde sig deri. Det vil blive saare behageligt . . . det vil blive en rar Adspredelse!"

„Gontran," — sagde jeg, forstemt af min Mands slette Lune — „Vi overdrive det maaskee . . . vi har jo intet Andet seet endnu end dette Gallerie!"

„O, efter den Prøve kan man slutte sig til Resten . . . dette skal være Aeressalen — Modtagelsesværelset! — Man seer, at Forvalteren har opdynget hele Husets Pragt i denne Sal," — tilføiede han med tvungen Latter — „Nu, min kjære Veninde! Inspiceer Deres Borg — og søg at drage saamegen Fordeel deraf som muligt, til Haandværksfolkene komme . . . siden man dog maa finde sig i denne Ulempe! — Hvad mig angaaer — jeg gaaer med og seer mig om i Staldene . . . jeg vil vædde paa, det er sande Huller uden Krybber eller Baas . . . og jeg bringer dog et heelt Dusin Heste med fra England! Det er saare behageligt! . . . Jeg veed ikke, hvad Deres Folk har tænkt paa, at de kunde lade Slottet forfalde saa afskyeligt."

„De bringer mig til Fortvivlelse, min Ven . . . men jeg beder Dem, tag Dem det ikke saa nær! — Giv mig Deres Befalinger, og jeg skal efter bedste Evne sørge for deres Efterlevelse!"

Min Blidhed rørte formodentlig Herr Lancry. Han betvang sin Utaalmodighed og sagde i en venligere Tone —

„Endnu engang, jeg anklager Dem ikke, bedste Veninde; det er ikke Deres Skyld; men hvis Stalddene ere slette, er det saameget mere ubehageligt, som jeg i de fem eller sex lange dræbende Maaneder, vi skulle tilbringe her, ikke vil kunne nyde andre Fornøielser end Jagt og Riden. Apropos — er der langt herfra til Vendôme?"

„Sex à otte Miil, troer jeg."

„Bedre og Bedre! Det vil blive saare beqvemt for vore Mundprovisioner! — Friske Saltvandsfiske maae vi ogsaa renoncere paa, og nu mangler der blot, at vort Kokken skal være i en Stand, der svarer til det Øvrige. Jeg forstaaer virkelig ikke, hvor Deres Familie kunde beslutte sig til at boe her!"

„Min Fader opholdt sig sjelden i Maran, min Ven. Min Moder tilbragte derimod nogen Tid her, og De veed, at vi Fruentimmer lade os nøie med Lidet."

„Dem, min kjære Veninde, staaer det frit for at drage Næring af Drømme og Idealer; hvad mig angaaer, erklærer jeg Dem, at jeg vil blive saare positiv og materiel paa Landet. Jeg beder Deres romantiske Overspændthed tusinde Gange om Forladelse; men naar man ikke har andre Glæder end Taffelet, troer jeg det er tilladt at forlange gode Retter. De vil derfor forpligte mig saare, hvis De snarestmulig bliver enig med Deres Huus-hovmester om de bedste Midler til en god Forpleining . . . skal det være og behoves, saa har jeg Intet imod at skaffe to Heste og en Fouragevogn til at hente vort Mundforraad fra Vendôme; — thi jeg lever ikke af Abstractioner, men holder paa det Solide. — Og nu vil jeg begive mig ned til Staldene!"

Tolvte Capitel.

Slotslivet.

Nogen Tid efter vor Ankomst til Maran følte jeg mig svag og lidende; jeg var undertiden greben af et sælsomt Ildebefindende i hele Timer.

Jeg erkjendte snart, at jeg havde bedraget mig, da jeg haabede, at Gontran atter vilde blive

saaledes imod mig, som han havde været i de første Maaneder af vort Ægteskab. Hans Charakteer syntes at blive bittrere i Eensomheden. Det Liv, han førte, syntes imidlertid at behage ham.

Ofte var han tankefuld i min Nærværelse. Snart bildte jeg mig ind, at han tænkte paa Ursula, snart, at han uvilkaarlig angrede den Kummer, hans Ligegyldighed foraarsagede mig.

Naar jeg afbrød ham i hans Betragtninger, svarede han mig bittert, eller stod utaalmodigt op, uden at sige et Ord, som om jeg havde vakt ham af en sød og dyrebar Drøm.

Hvad der dog undertiden gav mig en Straale af Haab, var den pludselige Forandring i min Mands Opførsel mod mig. En gradeviis tiltagende Kulde vilde have forskrækket mig mere; thi den vilde have været naturligere.

Det var en skjebnesvanger Dag, da jeg kom til den Overbeviisning, at Gontran ingen Kjærlighed nærede til mig mere. Fra nu af ansaae han det ikke engang for nødvendigt at iagttage de Former imod mig, som god Tone, Velanstændighed og den Agtelse fordrer, enhver Mand skylder alle Koner, selv sin egen.

Fra nu af ingen af hine søde smaae Opmærksomheder, Intet, der røbede, at han nærede Længsel efter at behage mig.

Jeg kan ikke forbigaae en kort Skildring af det nye Liv, Gontran førte.

Siden vi kom til Maran, havde han forskrevet Hunde og Jagtheste fra England. Han havde forpagtet en af Statens Skove, der stødte til vor Eiendom. Deri holdt han Parforcejagt tre Gange og Klapjagt tre Gange om Ugen. Om Søndagen hvilede han ud . . . det var den eneste Dag, han tilbragte i mit Selskab.

Sædvanlig brød han op efter Frokosten, og jeg saae ham da først om Aftenen, naar han kom hjem fra Jagten. Vi satte os da tilbords, han spiste længe, talte ubetydeligt med mig, men drak desto mere — ofte saameget, at han behøvede en af sine Folks Bistand for at komme op paa sit Værelse.

Hidtil havde jeg altid seet ham klæde sig fiint og med Elegance; nu blev han, som med Forsæt, skjødesløs i Dette, som i alt Andet, hvad mig angik.

Han syntes kun at leve for Jagten og Bordet.

O, Skjændsel! O, Lavhed! Jeg var nu ikke Mere end en af Betingelserne for hans grove og sandselige Liv!

Denne Eensomhed, hvoraf jeg havde lovet mig Saameget, hensvandt mørk og farveløs for mig.

Ifølge min Sædvane dulgte jeg min Smerte til den strømmede over. Det Øieblik maatte dog komme, da jeg ikke formaaede at holde det længer ud.

Jeg besluttede at tale og sige Gontran Alt.

Det var en Løverdagaften og havde stormet næsten hele Dagen; udentvivl var Gontran's Jagt faldet slet ud; thi da han kom til Slottet om Aftenen, blæste Jægerne ikke den sædvanlige Fanfare.

Jeg vidste af Erfaring, at min Mand i slige Tilfælde pleiede at være i ondt Lune; jeg gik ham ængsteligt imøde; mit Hjerte bævede, da jeg hørte hans svære, besporede Støvler paa Trappens Qvaderstene.

„Deres Jagt har ikke været lykkelig, min Ven?" — spurgte jeg.

„Nei; jeg er træt!" — sagde han og traadte ind i en lille Salon, hvori jeg gjerne pleiede at opholde mig, fordi min Moder havde beboet den.

Herr de Lancry kastede sig med en vranten, fortrædelig Mine paa en Canapee, uden at sige et Ord.

Da jeg saae ham sidde der, ubarberet, i den tilsølede Jagtdragt og Haaret hængende uordentligt ned under Jagthuen, som han beholdt paa Hovedet, kunde jeg neppe kjende ham igjen, ham, der altid havde været saa udsøgt elegant.

„Ring dog, Mathilde, og lad os faae Maden ind saasnart som mulig . . . jeg er skrupsulten!" — sagde Gontran, idet han dreiede sig om paa Canapeen og lagde sine tilsolede Støvler paa en lille Stol, som han trak til sig med Spidsen af Foden.

„O!" — raabte jeg og ilede hen til ham — „Naade for min Stol! Den har min Moder selv broderet! . . . Jeg beder Dem, tag en anden!"

Gontran trak paa Skuldrene, tog en anden Stol og sagde —

„Min Gud, hvor De er pudseerlig med Deres Affectation! Hvad har det at gjøre med Mindet om Deres Moder, om jeg lægger mine Fødder paa denne Stol eller en anden?"

„Det undrer mig, min Ven, at De ikke forstaaer vort Kjøns Ærefrygt for den svundne Tid . . . det er ofte vor eneste Trøst i den nærværende Tid."

„Ah, naar De begynder med Følelsens Metaphysik . . . saa siger jeg Pas . . . det Liv, jeg fører, er kun lidet skikket til at udvikle Forstanden."

„I den senere Tid, Gontran, handler De virkelig ogsaa mere end De tænker!"

„Ja Gudskeelov; jeg har altid følt Længsel efter at tilbringe nogle faa Maaneder paa en

reen materiel Maade . . . efter et Liv, hvori, som man siger, Dyret spiller Hovedrollen. Dette Liv fører jeg nu, og befinder mig fortræffeligt derved. Selv Elegancens Overflødigheder og Toilettets Fiinheder har jeg modigt lagt tilside. Jeg var en ægte Sybarit; nu er jeg en ægte Spartaner, en Bjørn, en Vildmand Nu, jeg finder det ret beqvemt saaledes at vende tilbage til den grove Puppestand, indtil jeg atter faaer det Lune at forvandle mig til en Sommerfugl. — Men ring dog for Himlens Skyld! Jeg vil bede Hébert" -- det var vor Huushovmester — „om at lægge en Flaske Rhinskviin i Iis . . . det er et Indfald, forstaaer De . . . Jeg har ikke drukket gammel Rhinskviin i lang Tid — og den, De har her i Slottet, er fortræffelig — det er ægte Johannisberger — guul som Rav! . . . Hvor har Deres Fader faaet den fra?"

„Jeg troer, Frøken de Maran fortalte mig, at Keiseren af Østerrig gjorde min Fader en Foræring dermed under hans Gesandtskab i Wien."

„Nu, Deres Fader gjorde Ret i at glemme den her — thi den er udmærket."

Jeg ringede. Min Mand gav sine Befalinger, gabede — og sagde derpaa —

„Spil mig Overturen til Corinths Beleiring, mens jeg venter paa Maden!"

Jeg saae bedrøvet paa Gontran.

Han mindedes udentvivl ikke, at man gav denne Opera, da jeg for første Gang viste mig med ham i Kammerherrelogen.

Havde han ikke glemt denne Omstændighed, var hans Forlangende en bitter Spot.

Taarerne traadte mig uvilkaarligt i Øinene, og jeg svarede ham nedslaaet —

„Tilgiv mig, min Ven; — men den kan jeg ikke spille!"

„Fordi jeg beder Dem derom? Nu, som De vil! Ganske efter Behag! — Spil da noget Andet! . . . det er kun for at dræbe Tiden til Maden kommer!"

„For at dræbe Tiden? . . . den falder Dem altsaa saare tung og besværlig her paa Slottet, Gontran?"

„Mig? Ingenlunde! Jeg dræber den, uden at bære mindste Nag til den. Livet har aldrig løbet hurtigere for mig. Jeg havde intet Begreb om en Landadelsmands solide Levemaade — nu finder jeg den herlig. Jeg veed ikke, om den vil more mig længe, men endnu henrykker den mig; Jagten er bleven mig til en sand Lidenskab. Min første Piqueur er udmærket; min Jæger en Nimrod og Thomas en fortræffelig Kok. Med nogle For-

bedringer vilde Staldene komme i taalelig Stand; vi har indrettet os ret net i dette gamle Slot; De er endnu altid smuk som en Engel . . . hvorledes skulde Tiden falde mig lang under slige Omstændigheder?"

Min Mand talte saa oprigtigt og syntes at finde sin Opførsel saa ligefrem og naturlig, at jeg mærkede, han ikke anede den Kummer, han forvoldte mig.

Denne Tanke formildede det Bittre i mine Bebreidelser.

Jeg saae stivt paa Gontran og udbrød lidt oprørt —

„Gontran — troer De ogsaa, jeg er lykkelig?"

Han blev liggende i sin skjødesløse Stilling paa Canapeen og svarede, idet han smeldede med Pidsken mod sine Støvler —

„De? Ja, jeg holder Dem for overordentlig lykkelig — for saa lykkelig, som De kan blive med Deres lille forskruede Charakteer. Hvad fattes Dem da?"

„Intet. De har Ret, Gontran. Jeg seer Dem ved Frokostbordet om Morgenen og ved Middagsbordet om Aftenen — undertiden i een eller to Timer om Søndagen, naar jeg maa reenskrive Deres Jagtbog!"

„Nu, og hvad fordrer De da Mere? Skal jeg maaskee sidde og hænge over Dem hele Dagen igjennem? — Tro De mig, en saadan uafbrudt tête-à-tête vilde snart kjede Dem tildøde!"

„Jeg har oftere bedet Dem om Lov til at ride ud med Dem, min Ven . . . isaafald kunde jeg undertiden ledsage Dem paa Jagten . . ."

„Ah! . . . Vist ikke! De er altfor frygtsom dertil, min Dyrebare . . . og desuden er der intet Kjedsommeligere end at have en Kone med paa Jagt. Selv finder hun ingen Fornøielse deri og hindrer ogsaa i at nyde nogen. Hvis jeg havde En, jeg kunde betroe Dem til . . . saa vilde det maaskee kunne gaae an; men her er ingen af Naboerne, man kan omgaaes med; og desuden vil De jo aldrig see Selskab hos Dem . . . De er jo en menneskesky Eneboerske!"

„Det vilde være mig en stor Fornøielse at ride ud med Dem, min Ven — men kun med Dem —"

„Det er umuligt, siger jeg Dem. Gud, hvor De er phantastisk, min stakkels Mathilde! De vil aldrig Andet, end hvad der strider mod al Skik og Fornuft!"

„De har Ret," — sagde jeg — „Vi vil ikke tale mere derom. Jeg er den lykkeligste af alle

Koner — og min Lykke maa være mig Nok." — Og jeg holdt mit Lommetørklæde for Øinene.

Gontran havde fundet mine Svar saare naturlige og intet mindre end saarende.

Han syntes derfor ligesaa overrasket som opbragt over at see mig græde.

„Hvad er der nu iveien?" — udbrød han — „Vi tale her saa roligt og eendrægtig sammen — og De begynder at græde? Vil De gjøre en Scene?"

„En Scene? Nei, Gontran, nei . . . jeg har Intet at sige, siden De efter vor Ankomst til Maran ikke bemærker Forskjellen mellem det Liv, vi føre her, og det, vi førte i Chantilly."

„Ah — slap det derud? — Chantilly skal altid være Omqvædet paa Visen. Det Ord har De altid paa Tungen, naar De vil sætte ud paa mig. Men De vil tilsidst gjøre mig kjed af Erindringen om disse Hvedebrødsdage, hvis De ikke ophører at tale derom!"

„Ak, Gontran! stød Dem ikke over det eneste dyrebare Minde, jeg har tilbage!"

„Ja, saa lad være at tale derom oftere! — Hør, lad os tale som gode Venner, uden at forivre os! Troer De, jeg har ægtet Dem, for at tilbringe mit Liv paa Knæ for Dem, uden at gjøre

Andet end forekurre Dem taabelige Sødheder? De er aldrig tilfreds. Boe vi i Paris, bliver De skinsyg; boe vi paa Landet, gjør De uendelige Fordringer. Det bliver tilsidst utaaleligt!" — udbrød han, ikke istand til at tvinge sig længer.

„Gontran, De er ubarmhjertig. De glemmer, at jeg allerede har lidt Meget og har Fordring paa Skaansel."

„O, min Gud, hvilken Charakteer! Er det atter en Bebreidelse? Nu, tal ligefrem! — De har lidt Meget? — Siger De det med Hensyn til Lugarto, saa har De Uret."

„Jeg har Uret?"

„Ja, vist har De. Jeg kan kun gjentage, hvad jeg eengang har sagt Dem derom. Havde De blot besiddet en Skygge af Forstand eller Skarpsindighed, vilde De kunne have jævnet det Hele med nogle venlige Hverdagstalemaader, uden at compromittere Dem, som De har gjort."

„Uden at compromittere mig? Min Gud, var det da min Skyld?"

„Det er det Samme. Enten det var Deres Skyld eller ei, er De bleven compromitteret — og jeg med, som dog tidligere eller sildigere maa tage det Latterlige deraf paa min Kappe!"

„Men jeg vilde være bleven foragtet!"

„De maa være affindig, min Naadige," — foer Gontran op — „siden De atter opripper disse Tvistigheder! — Lad os afbryde! Jeg vilde maaskee ellers sige Dem noget Haardt . . . De vilde udbryde i Taarer og Klager . . . og jeg ønsker, at De maa nyde Deres Maaltid i Fred og Ro — ligesom jeg mit!"

„Og mig," — sagde jeg efter en Pause — „mig, der har været det uskyldige Offer for alle den Skjændiges Bagvaskelser, vover De at anklage, Gontran? Jeg veed ikke, hvilken Skjebne der truer mig for Fremtiden — men for iaften kan De være rolig: jeg vil ikke bryde ud i Taarer, og De kan nyde Deres Maaltid uforstyrret. Jeg har allerede grædt saameget, at Kilden er udtørret. Ulykken har givet mig Forstand; jeg vil ingen Bebreidelser gjøre Dem; thi de vilde være frugtesløse; jeg vil kun sige Dem, at jeg lider, at jeg føier mig i min Skjebne, men at jeg ikke er følesløs for Deres Ligegyldighed."

„Nu — tal!" — sagde Lancry, idet han stod op og gik omkring i Salonen med store Skridt — „Jeg har gjort Alt, hvad jeg har kunnet, for at slaae Sagen hen i Spøg; men jeg vil dog ikke kunne undgaae et Optrin. Nu, lad høre! Tal ud, og lad det faae Ende! De veed jo dog, at jeg

kun nærer eet Ønske: det at leve rolig og at see Dem lykkelig!"

„Jeg takker Dem for Deres Godhed i at ville høre mig, Gontran. Nu vel: det er grusomt af Dem, at De, siden vi kom hertil, ikke har et eneste ømt eller hjerteligt Ord tilovers for mig. De lever i min Nærhed som om jeg ikke var tilstede."

„Men for Himlens Skyld — hvad betyder dog al denne Snak? Hvad vil De da, jeg skal sige til Dem? Holder De saameget af at høre mig sige Dem Galanterier, saa fremkald dem hos mig!"

„De har Ret. Jeg har alt længe været gjennemtrængt af den sørgelige Sandhed: man fortjener kun de Indtryk, man gjør. Uagtet Deres Haardhed elsker jeg Dem dog endnu stedse. De fortjener denne Kjærlighed."

„Nu vel, saa vær da ogsaa fornuftig, da Ingen af os kan gjøre for, at det er som det er," — sagde Gontran mindre opbragt; derpaa tilføiede han — „Mathilde! Deres romanagtige, overspændte Charakteer vil gjøre Dem til den ulykkeligste Kone paa Jorden. Vær dog fornuftig! Jeg har sagt Dem hundrede Gange, at man ikke gifter sig for at conjugere Tidsordet Kjærlighed gjennem alle Tonearter; man gifter sig for at have et eget Huus, en Arne, en mere sat og sindig Livsbane;

man gifter sig for at leve uden Tvang, naar man er alene med sin Kone. Det vilde jo være ligesaagodt at leve ugift, naar man kun giftede sig for at gjøre uophørlig Cour og declamere Hyrdedigte."

„O, Gontran — Gontran — hvilken Opvaagnen!"

„De vil engang takke mig for at jeg har viist Dem det Intetsigende i disse Drømmerier; vi maae undertiden være strænge — det er den Rolle, der sømmer sig for os Mænd, der ere kaldte til at være Familiefædre; os paaligger det at føre Fornuftens Sprog, og jeg vil føre det mod Dem. Først og fremmest er jeg bestemt — fast bestemt paa at betage Dem enhver taabelig Illusion; ere de først forstyrrede, vil De see, at De kan finde Dem fortræffeligt i den solide Virkelighed."

„Det er sandt, Gontran; ere alle Illusioner først forstyrrede, finder man sig fortræffeligt i Virkeligheden, som De siger; men det er i Evigheden."

„Ha . . . Dødstrudsler ovenikjøbet! . . . Gud, det er morsomt! Hvad det er for en behagelig Underholdning! . . . Og dog beklager De Dem over, at jeg kan blive gnaven? Jeg kommer hjem, og venter at finde et forekommende, smilende Ansigt . . . man kommer mig imøde med et mørkt,

et bedrøvet. De maa dog tilstaae, at De ikke er skikket til at holde mig i Elskværdighedens Trit!"

„Det er sandt — min Sjæl ligner en Ørken — det kan jeg ikke længer fordølge Dem," — sagde jeg med Bitterhed; thi den spottende ironiske Tone, Gontran antog, saarede mig endnu mere end hans Haardhed — „Jeg begriber," — vedblev jeg — „at der intet Piinligere gives end at see Taarer, som man selv har fremkaldt. Men det er ikke min Skyld. Jeg kan ikke, som før, smile til ethvert Saar."

„Nu, saa lad være! Jeg vil finde mig i at see Dem i Taarer altid . . . Hvad kan jeg gjøre dertil? Kan jeg hindre Dem i at ansee Dem selv for den ulykkeligste af alle Koner?"

„Min Gud, Gontran! Vær dog billig! Seer De da ikke, hvorledes mit Liv tilbringes? — Hvad er De mig, eller rettere — hvad er jeg Dem? . . . Godmorgen — Godaften — min Jagt var god eller slet — Spil mig det eller det Stykke paa Deres Piano — sørg for, der bliver skrevet til de Forpagtere, der henstaae med Restancer! — Det er mit Liv, Gontran! Det er mit Liv! Og De vil, at jeg skal opmuntre Dem, at jeg skal være munter og smilende? — Er det muligt? — Ak, det var Deres Godhed, det var Deres Kjærlighed, der hidtil vakte min Munterhed!"

„Der er Maden endelig," — sagde Gontran, da han hørte Klokken — „Jeg vil heller sætte mig tilbords end svare Dem . . . thi De vilde dog bringe mig i Harnisk tilsidst, og det skulde gjøre mig ondt. At tvistes med Dem i det Capitel, er det Samme som at ville slaaes med en Vindmølle."

Man meldte, at der var anrettet.

„Kom med!" — sagde Gontran.

„Undskyld mig, min Ven! Jeg befinder mig lidende og føler ingen Hunger."

„Det er jo rart — og maa især gjøre et fortræffeligt Indtryk paa Deres Folk," — sagde Gontran — „Men ganske efter Behag, min Dyrebare!"

Han gik, for at sætte sig tilbords.

Da min Mand havde fjernet sig, begav jeg mig paa mit Værelse og gav mine Taarer frit Løb.

Intet havde formaaet at røre ham; til den Overbeviisning var jeg kommen. Han anede ikke engang hele Bitterheden af den Kummer, han forvoldte mig. I mine Klager saae han kun en romanagtig, ubestemt Overspændthed; hvert Haab om at vække hans Medlidenhed var spildt for stedse.

Trods sin Egoisme, trods sin Egenkjærlighed vilde han ikke have været ganske følesløs for mine Lidelser, hvis han havde forstaaet dem.

„Naar jeg ikke længer taler det ømme Sprog til Dem, som før, kommer det deraf, at De ikke besjæler mig dermed," — vare hans Ord.

Det var en af de tilintetgjørende Erklæringer, der optaarnede sig som en Jernmuur mellem mig og Haabet.

I min Nedslagenhed vidste jeg ikke, hvad jeg skulde svare; — ak, jeg var neppe atten Aar gammel — og foran mig laa Livet — hele Livet!

Den kolde, eensformige Tilværelse, jeg henlevede i Maran, var næsten negativ, og jeg havde Intet at beklage, uden den Lykke, jeg havde kunnet nyde. Ak, maaskee vilde jeg engang tælle disse Dage blandt de bedre, Fremtiden forbeholdt mig.

Jeg raadførte mig med mit Hjerte og spurgte mig, om min Kjærlighed til Gontran var aftaget efter saamange grusomme Prøvelser.

Den sidste Samtale havde saaret mig saa dybt, at jeg følte en sjelden Frimodighed i mit Bryst.

Ak, jeg følte med et Slags bitter Glæde, at jeg endnu stedse elskede ham ligesaa høit som hidtil.

Nu falder det mig vanskeligt at fatte denne blinde Haardnakkethed i min Kjærlighed til ham.

Deraf opstod da ogsaa Overbeviisningen om,

at Gontran, naar han vilde, endnu kunde gjøre mig ligsaa lykkelig som før.

Dette sidste Haab, hvortil jeg klamrede mig af alle Kræfter, var nok til at nære og vedligeholde denne skjebnesvangre Kjærlighed. En Blanding af Stolthed og Mistro sagde mig, at jeg endnu vilde være istand til at vække den gamle salige Omhed hos Gontran; men at det, saa at sige, fattedes mig paa Færdighed i Hjertet.

Paa denne Maade forklarede jeg mig disse ubetvingelige Lidenskaber, der hos Qvinden overlever den meest barbarisk ligegyldige Behandling. Berusende Erindringer sige os, at Lykken ligger i et Blik, i et Smiil, i et Ord af den Mand, man tilbeder; man kan ikke troe Andet, end at han allerede næste Øieblik maa gjentage dette Blik, dette Smiil, dette Ord, hvoraf vort Liv synes os afhængigt.

Naar Kjærligheden fører til denne feberagtige Overspændthed, denne fortvivlede Haardnakkethed, bærer den, forekommer det mig, hele Spillerasceriets Charakteer.

En Gevinst indgyder os en blind Tiltro til Fremtiden . . . Haabet voxer uvilkaarligt hver Gang det skuffes . . . ethvert Skridt paa denne brændende, martrende Bane synes at bringe os

det uopnaaelige Maal, vi stræbe efter, nærmere. Jo oftere vort Tab gjentager sig, sige vi, desto mere tiltager ogsaa Gevinstens Sandsynlighed.

Skjebnen vil endelig blive træt, siger man, og kaster sine sidste Guldstykker paa Bordet . . . Tilfældets Svælg opsluger ogsaa dem . . . og man har tabt Alt.

Han vil blive træt af at forsmaae mig, siger man og fordobbler sin Udholdenhed; man udtømmer sine sidste Beviser paa Kjærlighed og Hengivenhed, og ligesom Spilleren lider Skibbrud paa det dumme Tilfælde, saaledes knuses Hjertet paa den dumme Ligegyldigheds Skjær.

Og saa har man Intet tilbage — Intet — saa har man bortødslet hele sin Kraft til at elske — saa har man, ligesom den ødelagte Spiller, intet Andet igjen end den evige Anger over at have bortødslet saa herlige Skatte paa en saa skjændig Maade.

Saavidt var jeg endnu ikke kommen. Skjøndt jeg anklagede Gontran, elskede jeg ham endnu.

Undertiden troede jeg ham beskjæftiget med Mindet om Ursula, og da begreb jeg, at Skinsygen, saa at sige, fordobblede min Kjærlighed, istedetfor at svække den.

Skinsygen bringer de heftigste Følelser i op=

rørt Bevægelse: Egoismen, Stoltheden, Frygten, Haabet . . . og af saadanne Oprør lever Kjærligheden.

Skinsygen svækker ikke, men forhøier Lidenskaberne. Jo mere den, man elsker, henriver og behager, jo mere Strid man har for at vinde et Hjerte, desto høiere stiger det i vore Øine.

Jeg vilde gjøre det sidste Forsøg og see, i hvor høi Grad jeg endnu elskede Gontran.

Hvergang jeg mindedes Greve de Mortagne's Venskab, havde jeg som oftest tænkt paa Marquien af Rochegune og hans tause Kjærlighed. Selv den Frimodighed, hvormed jeg tilbagekaldte disse Minder, beviste mig, hvor uskyldige de vare.

Jeg nærede Beundring og Agtelse for Herr de Rochegune . . . en Følelse, lig den, Greve de Mortagne indgød mig . . . en Følelse fuld af mild Ro. Skjøndt hans Træk ikke vare fuldkommen regelmæssige, fandt jeg dem besjælede af Adel og Værdighed. Naar jeg tænkte paa den Deeltagelse, han i saa lang Tid havde viist mig uden mit Vidende, naar jeg mindedes alle hans skjønne Handlinger, naar jeg betænkte, at han med denne Godhed forenede et prøvet Mod, en glødende, ridderlig Charakteer — da erkjendte jeg, at Rochegune forenede alle de sjeldne Egenskaber, der maa indgyde den varmeste Kjærlighed.

Og dog var jeg langtfra at beklage mig over at jeg havde kunnet ægte ham — dog følte jeg, at om jeg selv i denne Time endnu havde frit Valg mellem ham og Gontran . . . saa vilde mit Hjerte helde til Gontran.

Ak, denne Tilstaaelse falder mig tung . . . deri ligger udentvivl ogsaa Tilstaaelsen af en slet Charakteer.

I den Fornuftiges, i den Retskafnes Oine kunde der aldrig blive Tale om en Sammenligning mellem Lancry og Rochegune i Henseende til væsentlige Egenskaber eller den Agtelse, Begge nød i Verden.

Jeg skuffede mig ikke. Gontran behagede de unge Mænd og Koner ved sin Ynde, ved sin Elegance, sin Munterhed og sin Aand; men Herr de Rochegune skattede man som en ægte Perle; han fremkaldte den Agtelse, den alvorsfulde Ærefrygt, som man kun viser Mænd af høi Rang eller almeenbekjendt ædel Charakteer. Jeg vil ikke engang tale om hans fornemme Byrd eller glimrende Formue, skjøndt disse Fortrin bidrog til at give den Stilling, han indtog i Verden, forhøiet Vægt.

„Og dog — jeg skammer mig næsten ved at gjentage det — tabte Gontran Intet i mit Hjerte. Til min Skam . . . thi jeg troer, at en uværdig

Kjærlighed er Følgen af en slet eller fordærvet Natur.

Den Kjærlighed, man er nødt til at undskylde med det forslidte „Kjærligheden er blind", er næsten altid uværdig. Idet jeg vedblev at tilbede en Mand, af hvem jeg maatte taale Foragt og Beskjæmmelse, var jeg — føler jeg nu — skyldig i denne Kjærlighed uden Navn.

Trettende Capitel.

En godgjørende Handling.

De Betragtninger, jeg anstillede over denne sørgelige Samtale med min Mand, bleve ikke frugtesløse. Jeg tænkte, at det muligen var Mangelen paa en alvorlig, fængslende Beskjæftigelse, der gjorde mig saa pirrelig og modtagelig for Indtryk.

Jeg gjorde for stedse — men med Taarer, bittre Taarer -- Affald paa den Overbeviisning, at min Kjærlighed kunde være mit Livs bestandige, eneste Beskjæftigelse.

Snart gik jeg videre. Ifølge min Sædvane -- at anklage mig selv, for at undskylde Gontran — bebreidede jeg mig at have indskrænket mit Liv til denne Tilbøielighed.

Jeg tænkte, at Gud nu maaskee straffede mig for min Egennytte.

Da denne Tanke opstod i mig, ansaae jeg mig frelst. Fortiden foresvævede mig i et ganske andet Lys, og jeg begreb, at det Overspændte i mine Følelser havde maattet gjøre Gontran utilfreds. Jeg begreb, at en Kone her paa Jorden maatte have et andet Kald end det at elske — eller rettere, at vi, der glode for et eneste tilbedet Væsen, ogsaa skulle lade den uendelige Kjærlighed, der opfylder vort Hjerte, kaste velgjørende Straaler paa dem, der lide . . . ligesom vor Religiøsitet mod det ene uendelige Væsen, der har skabt Alt, skal forkyndes gjennem vor Kjærlighed til Alle.

Den Dag, paa hvilken denne Tanke havde gjennemglødet mig lig en guddommelig Aabenbaring, ventede jeg med Utaalmodighed paa Gontran's Hjemkomst.

Mit Ansigt forraadte udentvivl min Glæde og mit Haab.

„Min Gud! Hvor du seer munter ud!"

„Min Ven, jeg har gjort en herlig Opdagelse idag!"

„Hvorledes det?"

„Jeg har opdaget, at De havde Ret til at fortørnes paa mig . . . at jeg havde Uret i at

være overspændt og romantisk, som De bebreidede mig . . . med eet Ord, at min Kjærlighed til Dem var slet anvendt. Jeg har endelig opdaget, at det ikke var nok at sige: „Gontran, jeg er Dem værdig!" — men at jeg ogsaa maatte bevise Dem det ved Andet end daglige Forsikkringer."

„Hvad mener De, Mathilde?"

„Ja, mine uophørlige Klager maa gjøre Dem utaalmodig; jeg vil ikke beklage mig mere, og for Fremtiden skal De aldrig, naar De kommer hjem, finde mig nedslaaet eller forstemt; jeg skal altid være som idag — lykkelig og smilende."

„Desto bedre! Men hvad er Grunden til denne Forandring?"

„O, jeg har store Planer for!"

„Store Planer, som vil gjøre Dem lykkelig og smilende? . . . Tal ud, hvori bestaae disse Planer?"

„De kjender dog det lille Slot?"

Dette var et temmeligt stort Huus, der hørte til Slottet Maran og stødte til Folkenes Vaaningshuus; paa min Bedstefaders Tid bleve de Gjæster der kom, efter at alle Værelser i Slottet vare tagne i Beslag, inqvarterede her.

„De kjender dog det lille Slot?" — spurgte jeg.

„Ja . . . videre!"

„Det staaer jo ganske ubrugt!"

„Ubrugt? De veed jo, jeg har mine Hundestalde og Sadelkamre der . . . og der boer ogsaa mine Jagtfolk!"

„Naar De erfarer, hvortil jeg har bestemt det lille Slot," — sagde jeg smilende — „vil De vist være enig med mig om, at Deres Hunde, Sadler og Jagtfolk saare godt kan anbringes i Folkenes Vaaningshuus, hvoraf der jo staaer en Deel ledig og ubenyttet."

Herr de Lancry betragtede mig forbauset.

„Hvorledes?" — sagde han — „De tænker paa at ville jage mine Folk ud af det lille Slot? . . . Det er Deres Spøg!"

„Ingenlunde! Jeg forsikkrer Dem . . ."

„Lad os afbryde denne Samtale, kjære Veninde! Det er umuligt at faae Hundestalden anbragt andre Steder. Den lukkede Have er netop fortræffeligt skikket til Bevægelse og Motion for Hvalpene og de drægtige Tisper. Den gamle Hundestald er altfor fugtig og har kun en lille mørk Gaard . . . De seer altsaa, at en saadan Forandring ikke er at tænke paa!"

„Det glæder mig næsten, min Ven, at De holder paa det lille Slot for Deres Fornøielses

Skyld; thi det siger mig, at Deres Andeel vil blive større end min i det gode Værk, jeg har foresat mig. De har dog bragt et lille Offer, men jeg har kun havt Glæde deraf."

„Gode Værk? Offer? . . . Kjære Veninde! Tal ikke i Gaader, men forklar Dem!"

„Nu vel — jeg har faaet en fortræffelig Idee, som De vil takke mig for. Jeg vil indrette en Skole for unge Piger i Stueetagen: ovenpaa agter jeg at holde nogle Senge for fattige, gamle og syge Koner. Tre eller fire barmhjertige Søstre vil være Nok til Forpleiningen, der staaer under min Overopsigt og vist vil vinde os alle Ulykkeliges Velsignelser. Jeg vil selv undervise Børnene; det Halve af Haven indrettes til en Legeplads for dem, og den anden Halvdeel bestemmer jeg til Spadseregang for mine Reconvalescenter. — Nu? Siger De endnu, at Deres Hunde ikke kan opholde sig i den gamle Hundestald?"

Herr de Lancry udbrød i en lydelig Latter, der forvirrede mig.

„O, jeg finder denne Idee yderst original," — raabte han — „Kun Deres Hjerne kunde fatte en saadan!"

„Hvorledes?"

„Bilder De Dem virkelig ind, at jeg vilde

omgive mig med en Hob Unger og Tiggere, for at lade mine Øren sønderrives af Børneskrig og mine Øine saares ved Synet af en Flok væmmelige, syge Kjellinger?"

„Men det lille Slot ligger jo langt fra Hovedbygningen, min Ven; — her kan man hverken see eller høre . . ."

„De er et forkjælet Barn — en lille Tosse, Mathilde!" — sagde min Mand med en spottende Kulde, der skar mig i Hjertet — „Lad os ikke tale meer om disse Børnestreger! — Og De kunde virkelig — blot for at have den Fornøielse at være Skoleforstanderske og en barmhjertig Søster — De kunde virkelig tænke paa at ville forjage mine Folk og mine Hunde fra det lille Slot?"

„Men, min Ven . . ."

„Tal ud, min lille, egensindige Mathilde! Lad mig engang høre, hvorledes De er kommen til disse pudsige Ideer! — Fortæl mig det aabenhjertigt!"

„Hvorledes, Gontran?" — sagde jeg og følte, at Taarerne traadte mig i Øinene; thi jeg var langt fra forberedt paa denne Begegnelse og denne Spot — „Jeg vil forklare Dem Grunden. Jeg har erkjendt, at De havde Ret — at jeg maatte gjøre noget Andet end uophørlig tale til Dem om

min Omhed . . . Jeg har følt det næsten Ugudelige i blot at tænke paa min Kjærlighed til Dem . . . jeg har følt, at jeg — uden derfor at elske Dem mindre, burde stifte saameget Godt, jeg formaaede. Jeg tænkte, at det var et nyt Middel, hvorved jeg kunde bevise Dem min Hengivenhed; thi det var Længselen efter at vise mig Dem endnu værdigere, der indgav mig denne Beslutning. Saaledes kom jeg til denne „pudsige" Idee, Gontran!"

„Hensigten er udentvivl saare roesværdig, min dyrebare Veninde, og jeg indseer, at De behøver Adspredelse. Men jeg tilstaaer, at der gives andre Adspredelser, som jeg vil foretrække for den, De har paatænkt — skjøndt jeg ikke ganske renoncerer paa den Andeel i Deres „gode Værk", som De saa ædelmodigt tilregnede mig. Jeg er Deres philanthropiske Planers lydige Tjener . . . men jeg troer dog, jeg vil finde paa andre Midler til at sikkre min Salighed hisset."

„Men, min Ven . . ."

„Jeg beder Dem, Mathilde — lad den Samtale være endt. Havde De en anden Charakteer, vilde jeg troe, det var Deres Spøg."

„Jeg mener det alvorligt, Gontran, og jeg beder Dem alvorligt om at tilstaae mig denne Bøn."

„Hør, Mathilde! Vil De gjøre Nar af mig?"

„Gontran, hvilket Sprog! Hvilken Tiltale! — Og hvorfor? Fordi jeg beder Dem om at forene Dem med mig til en god og ædel Handling?"

Herr de Lancry trak utaalmodigt paa Skuldrene.

„Jeg har gjort alt, hvad jeg har kunnet, for at slaae disse affindige Ideer hen i Spog," — sagde han — „men da De tvinger mig til at sige Dem min Mening reentud, saa erklærer jeg Dem nu for sidste Gang, at det, De forlanger, er umuligt. Forstaaer De mig? Aldeles umuligt! — Jeg haaber, at det er tydeligt nok, og at De for Fremtiden vil forskaane mig for at komme tilbage til dette Thema."

For første Gang i mit Liv satte jeg mig op mod Lancry's Villie. Jeg svarede ham i en fast Tone —

„Jeg beklager uendelig, at jeg i denne Henseende ikke kan være af samme Mening, som De, min Ven; men denne Plan er udførlig; jeg paastaaer, at den skal udføres, og udført vil den blive!"

Min Mand tilkastede mig et vredt og forbauset Blik og svarede med et ironisk Smiil —

„Er jeg Herre her — eller er jeg det ikke?"

„De er Herre, men jeg har aldrig sat mig imod Deres Tilboieligheder — altsaa beder jeg Dem om at tilstaae mig den samme Frihed."

„Peste! — Hvad De tager paa! Hvordan? Jeg skulde tilstaae Dem Frihed til at bortødsle otte à titusind Livres aarlig, for at tilfredsstille et oiebliktigt Lune? . . . Thi De veed ikke, hvilke Udgifter denne skjønne Godgjørenhedssyge, der saa pludselig har grebet Dem, vil bringe mig i. Men jeg er ogsaa forrykt, at jeg blot vil indlade mig paa at svare Dem!"

„Er det Pengene, der gjør Dem betænkelig, min Ven, saa slaae den Sorg udaf Hovedet! — Jeg vil gaae sparsomt tilværks med det, De afstaaer mig i Maanedspenge."

„Saaledes forstaaer jeg det ikke, min Dyrebare; jeg vil, at De skal gaae elegant klædt, saaledes som det sømmer sig vor Rang. Lad os tale aabenhjertigt sammen. Troer De, jeg vilde taale at see Dem klædt i en Cattunskjole, blot for at De kunde have den Fornoielse at lære smaae Børn ABC og helde Draaber i gamle Kjellinger? Nei, min kjære Mathilde . . . jeg vil, at man skal sige, Fru de Lancry er en af de eleganteste Damer i Paris, at De er en af mine skjønneste Luxusartikler!"

Der laa saamegen Egennytte og Hjerteløshed i de Indvendinger, min Mand fremkom med, saa liden Sympathi for den fromme, ædle Følelse, jeg adlød, at jeg blev heftigt oprørt.

For første Gang tænkte jeg paa, at jeg var paa mit eget Gods, i min Faders Huus, og at jeg, uden at handle ubilligt, nok kunde anvende en Deel af den Formue, min Mand bortødslede til Unytte, i et velgjørende Øiemed.

Efter en temmelig lang Pause svarede jeg —

„De maa undskylde, at jeg ikke kan dele Deres Mening med Hensyn til Skolen, og . . ."

Gontran stampede heftigt i Gulvet, lod mig ikke tale ud, ag raabte —

„Endnu? Efter Alt, hvad jeg har sagt Dem? De har altsaa svoret paa at opægge mig? De har ikke forstaaet mig? — Jeg siger Dem jo: jeg vil ikke! jeg vil ikke! — Hvor ofte skal jeg gjentage det?"

Jeg kunde ikke tæmme mig længer, men udbrød —

„Det er muligt — men jeg vil!"

„De vil? Det er noget Nyt. Gud forlade mig, jeg troer De siger „De vil"!"

„Ja, thi nu er jeg træt af at lide og føie mig efter Dem. Dette Sprog er nyt . . . det

sætter Dem i Forundring, Gontran! Men dennegang giver jeg ikke efter; hvad jeg forlanger, er retfærdigt, fornuftigt — og jeg vil det!"

„Ha, ha! Nu vel, hvorledes vil De da bære Dem ad? Hvem vil De henvende Dem til for at tvinge mig til at gjøre, hvad jeg ikke vil? Lad høre — svar dog! Inden De skrider til dette Skridt — inden De indlader Dem paa disse Trudsler, har De udentvivl sikkret Dem Midlerne til at naae Deres Hensigt? . . . Svar dog!"

Jeg var som himmelfalden . . . jeg havde ikke et Ord at svare. At træde op i Kamp mod min Mand forfærdede mig ikke alene, men forekom mig ogsaa umuligt. Mit Instinct sagde mig, at Loven vilde give Herr de Lancry Ret imod mig.

Inden jeg ganske renoncerede paa mit Haab, vilde jeg dog vove det sidste Forsøg, idet jeg henvendte mig til hans Hjerte — hans Ædelmodighed.

„Jeg kan vist ikke tvinge Dem til at opfylde mit Ønske, min Ven; men jeg kan fordre det som en Naade af Dem. Udlæg ikke de Ord, jeg vil sige Dem, vrangt; men Deres Vægring tvinger mig til at tale saaledes. Dette Huus" — tilføiede jeg, idet jeg zittrede og rødmede af Skamfuldhed — „Dette Huus tilhørte min Fader . . ."

„Hvis dette er et indirect Middel til at minde mig om, at De har bragt mig Størstedelen af vor Formue," — svarede Herr de Lanery yderst koldblodigt — „saa er Deres Bebreidelse fiint udtænkt og rober en god Smag; men den rører mig ikke. Jeg har ventet den længe; eengang maatte den dog komme; det er Konernes evige Omqvæd, naar en fornuftig Mand modsætter sig deres Luner. Nu vel, naadige Frue — enten dette Huus har tilhørt Deres Fader eller ei — enten vor Formue hidrører fra Dem eller mig . . . det er ligemeget. Husk paa, at vi ere Ægtefolk, og at De har overdraget mig en Fuldmagt, ifølge hvilken Forvaltningen af denne Formue tilkommer mig og mig alene; kun fra mig kommer de Penge, De bruger. Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, at jeg gaaer ind i disse enkelte Omstændigheder; men jeg haaber at det bliver første og sidste Gang. Derved sparer De Dem for Fremtiden den Ubehagelighed at forlange Umuligheder af mig — og mig for at nægte Dem dem. Hvis man ikke holdt paa Orden, vilde De gjøre en smuk Brug af Deres Formue. For sex Maaneder siden vilde De kjøbe et Huus i Chantilly under det Paaskud, at vi havde tilbragt et Par lykkelige Dage der!"

„Ak, Gontran!" — udbrød jeg grædende —

„Det er afskyeligt! De er bleven ubarmhjertig! Før afløstes Deres Haardhed af et Tilbagefald af Omhed og Godhed; De havde dog idetmindste Medlidenhed med den Smerte, De tilføiede mig. Men nu har De intet trøstende Ord for mig mere. Ak, jeg forstaaer det . . . Før var De ulykkelig, og Fremtiden foruroligede Dem; dengang vidste De ogsaa, hvad det var at lide, og det gjorde Dem bedre!"

„Bebreidelser og intet Andet end Bebreidelser!" — sagde Gontran og løftede Øinene mod Himlen.

Hans Stemme lød mindre truende, og jeg haabede at have rørt ham.

„Gontran!" — udbrød jeg — „Maaskee ere mine Bebreidelser bittre — Men vær retfærdig! Siig, om jeg ikke, naar jeg undtager hine flygtige salige Dage, er den ulykkeligste Kone paa Jorden! Tænk paa min Barndom — paa min Ungdom, der henrandt saa sørgelig i min Tantes Huus! — Glem, hvad jeg er Dem! Betragt mig blot som en Fremmed — og siig saa . . . om jeg ikke fortjener Medlidenhed!"

Jeg sank udmattet tilbage i Stolen og bedækkede mit Ansigt med begge Hænder; thi jeg formaaede ikke at yttre et Ord mere.

„Nu, nu, berolige Dem," — sagde Herr de Lancry, og nærmede sig og satte sig ved min Side — „De er en lille Nar! Deres Charakteer er saa overspændt, at De seer Alt fra den mørke Side. Fordi jeg for Deres egen Interesses Skyld vægrer mig ved at billige Deres forskruede Planer... der maaskee kan være stormodige nok, men som derhos ere aldeles uudførlige ... forivrer De Dem og seer Alt i det værste Lys!"

„Min Gud, naar De vidste, hvilke Tanker der har bragt mig til at fatte disse Planer, vilde De forstaae min faste Vedhængen ved dem," — svarede jeg.

„Jeg forstaaer Alt, min Dyrebare ... men lad os tale fornuftigt sammen. De vil udgive en betydelig Summa, for at faae en Skole og et Hospital indrettet. Det er en from og ædel Adspredelse, og Intet kunde være Dem selv tjenligere; men er det klogt — er det blot menneskeligt at vænne fattige Folk til Velgjerninger, der maaskee kunde ophøre imorgen?"

„Jeg forsikkrer Dem, min Ven, jeg vil aldrig blive træt af at gjøre det Gode!"

„Der gives imidlertid tusinde Omstændigheder, under hvilke det kunde blive Dem umuligt. For blot at omtale en eneste ... det kunde maaskee

let hænde sig, at dette Gods om søie Tid gik over i fremmede Hænder!"

„Min Gud — De vil sælge dette Gods? ... Og hvorfor?"

„Det er meer end en Million værd, og indbringer mig ikke meer end tyvetusind Livres i Renter. Vaaningshuset er ubeqvemt indrettet; Markerne ligge ikke tæt nok sammen ... med eet Ord, det er et sørgeligt Opholdssted. Naar jeg nu sælger Maran for en Million og sætter Pengene i Statsrenter eller i den franske Bank, saa udgjør det halvtredsindstyve tusind Livres, istedetfor at vi nu maae lade os nøie med de tyve."

„Sælge Maran! — Det tør De ikke tænke paa! Denne Eiendom er bleven gammel i vor Familie; min Moder har boet her ... og jeg —"

„Alle disse chimæriske Fordomme opveie ikke tredivetusind Livres om Aaret . . . det maa De dog indrømme!"

„Men hvortil behøver De saamange Penge? Kan vi ikke leve af det, vi allerede har?"

„De forstaaer Dem ikke paa Forretningssager, mit Barn," — svarede Gontran med spottende Deeltagelse — „Man har aldrig for mange Indkomster. De veed ikke, hvad en Huusholdning koster, og desuden ønsker jeg, at vi skulle see mange

glimrende Selskaber i Paris i Vinter . . . Jeg ønsker at stoppe Munden paa dem, der mene, at Julirevolutionen har styrtet os i Støvet."

„Men alvorligt talt, min Ven . . . De tænker dog ikke paa at sælge Maran? Jeg besværger Dem, gjør det ikke! Jeg føler mig allerede fængslet til dette Slot!"

„Derfor er det godt at jeg skiller mig ved Eiendommen snarest muligt, for at De ikke skal blive endnu stærkere fængslet dertil."

„Men jeg ønskede dog, min Ven, at . . ."

„Skal vi begynde vor Tvist paany? — Tag dog imod Fornuft! Hvor ofte skal jeg sige Dem, at Loven ubetinget — hører De? ubetinget — overdrager mig Forvaltningen af Deres Formue . . . at jeg kan kjøbe, sælge, skalte og valte, som det behager mig? . . . Synes det mig fordeelagtigt for vor Interesse at sælge Maran, saa gjør jeg det — og jeg er saa nær ved at fatte denne Overbeviisning, at jeg ikke kan tillade Dem at oprette Velgjørenhedsanstalter, der maaskee neppe vare i sex Maaneder. Nu, da vi ere komne paa det Rene om Tingen, recommanderer jeg mig; jeg vil see, hvorledes mine Hønsehunde har det; thi Jagten idag var yderst anstrængende."

Og Herr de Lancry lod mig alene.

Fjortende Capitel.

Emma.

Hvad min Mand havde yttret om at sælge Maran og forøge sine Udgifter, forfærdede mig, og dog følte jeg, at jeg ikke kunde kæmpe mod hans Villie. Jeg mindedes Hertuginden af Richeville's og Grev de Mortagne's Advarsler betræffende Herr de Lancrys Ødselhed; jeg bævede ved Tanken om at vor Formue stod til hans uindskrænkede Raadighed. Hans Vægring ved at opfylde min Bøn om at grunde en Godgjørenhedsanstalt skar mig i Hjertet; men jeg tabte ikke Modet; da jeg ikke kunde gjøre Godt efter en større Maalestok, besluttede jeg at understøtte de Fattige efter bedste Evne og i Opfyldelsen af denne Pligt at søge en Adspredelse for min Kummer.

Min stakkels Blondeau stod mig herligt bi. Ifølge de Efterretninger, hun meddeelte mig, kunde jeg dog lindre nogle Lidelser. Gud belønnede mig derfor; istedetfor, som før, at være bitter og nagende, opløste min Smerte sig nu i en blid Veemod. Jeg nød et Slags stille Ro; Tanken om de Taarer, der takkede mig for mine Velgjerninger, trøstede mig over min Mands barske og ligegyldige Væsen. Jeg fandt en Glæde i at lade Gontran

tage Deel i denne Barmhjertighed. Jeg gav altid i hans Navn og følte mig stedse inderlig rørt, naar man nedbad Velsignelser over os Begge.

Saaledes forløb flere Dage; min Mand førte stedse det samme Liv og syntes ikke at bemærke den Forandring, der var foregaaet hos mig; kun eengang sagde han til mig —

„Jeg seer med Glæde, at De har slaaet Deres taabelige Ideer af Hovedet, og De handler rigtigt deri; thi jo nøiere bekjendt jeg bliver med dette Gods, desto mere overtyder jeg mig om, at vi intet Bedre kan gjøre end skille os af med det."

Jeg var nu for nøie bekjendt med Gontran's Charakteer til at gjøre flere Forsøg paa at bekæmpe hans Villie; thi jeg vidste, at jeg intet Middel besad til at bringe ham derfra. Jeg svarede ham derfor intet Andet, end at det stod ham frit for at handle, som han lystede; men jeg skrev dog til Grev de Mortagne for at underrette ham om denne Beslutning og spørge ham, om jeg ikke kunde modsætte mig den. Det var nu to Maaneder siden jeg havde seet Ursula. En Morgen, efterat min Mand var gaaet ud paa Jagt, modtog jeg et Brev fra Rouvray. Herr Séchérin meldte mig, at Ursula, sit givne Løfte tro, snart

vilde indtræffe i Maran tilligemed ham, for der at tilbringe nogen Tid. Hans Fabrik var i en fortræffelig Stand, og hans første Commis vilde fuldkomen kunne erstatte ham i hans Fraværelse. Herr Séćherin havde, skrev han, ikke villet nægte Ursula den Fornøielse at overraske mig med dette Besøg. Nogle Ord, som min Cousine havde tilføiet som Efterskrift, gjentog blot hvad hendes Mand havde meddeelt mig desangaaende.

Togange gjennemlæste jeg Brevet; jeg kunde ikke tro mine Øine. Dog er Intet sandsynligere; vel de tyve Gange havde jeg talt med Ursula om dette Besøg; men dengang holdt jeg hende endnu for din Veninde, for min Søster.

Jeg mindedes de faa Ord, jeg havde opfanget af Gontran's og Ursula's Samtale og som havde vakt min Skinsyge i en saa bitter Grad.

Jeg zittrede ved Tanken om, at min Cousine, naar hun boede hos os, daglig vilde faae Leilighed til at see min Mand. Jeg bildte mig ind, at denne Reise til Maran var aftalt med Gontran. Min første Tanke var at tilskrive Madame Séćherin, at vi agtede at forlade Godset og ikke kunde modtage Besøget. Men jeg vovede ikke at fatte den Beslutning, uden at underrette min Mand derom. Jeg føiede mig i at oppebie hans Hjemkomst fra Jagten.

Ak, da jeg følte denne Skinsyge, ønskede jeg mig næsten de to Maaneder tilbage igjen, jeg havde tilbragt paa Slottet. Den Kummer, der formørkede dem, var Intet i Sammenligning med den, der ifølge min bange Anelse forestod mig, naar min Cousine kom til Maran.

Medens jeg endnu grublede herover, hørte jeg Postheste; en Vogn raslede ind i Slotsgaarden. Jeg troede, at Ursula, for at betage mig ethvert Paaskud til Vægring, var ankommen samtidigen med sit Brev, og ilede til Vinduet. Hvor stor var min Forbauselse, da jeg saae Hertuginden af Richeville stige af Vognen med en ung Pige, som jeg ikke kjendte!

For første Gang i mit Liv havde Synet af Hertuginden noget Velgjørende for mig; det forekom mig, at Himlen sendte mig en Veninde netop i det Øieblik, hvori jeg trængte meest til hende. Erfaringen havde lært mig, at hun vilde bevise mig en stor Tjeneste, da hun kom for at gjøre mig opmærksom paa Gontran's Feil. Jeg troede, at et Raad af Grev de Mortagne's Veninde vilde være mig af væsentlig Nytte i den piinlige Stilling, hvori Ursula's nære Ankomst maatte sætte mig. Jeg vilde forlade Salonen, for at ile Hertuginden imøde, da Denne traadte ind.

Jeg fandt hende saa forandret i de tre Maaneder, hvori jeg ikke havde seet hende, at jeg ikke kunde undertrykke min smertelige Forundring. Hun bemærkede det og sagde med sit venlige, henrivende Smiil —

„De kjender mig neppe igjen . . . ikke sandt? Ak, jeg har ogsaa lidt meget! — Dog, lad os tale om Dem — om Dem!" — vedblev hun og tog begge mine Hænder i sine — „Maran var ikke langt fra min Vei, og jeg tog derfor en lille Omvei for at see Dem. Men hvor er Herr de Lancry?"

„Paa Jagt, naadige Frue, — for hele Dagen," — svarede jeg.

Paa den Tone og det Blik, hvormed jeg sagde dette, gjættede Hertuginden, at jeg var glad over denne Leilighed til at kunne underholde mig ene med hende, og at jeg havde en eller anden piinlig Tilstaaelse at aflægge. Hun rystede sørgmodigt paa Hovedet og betragtede mig med rørende Deeltagelse. Hun huskede imidlertid paa, at hun ikke var kommen alene og sagde med en Hentydning til den unge Dame, der ledsagede hende —

„Tillad mig at forestille Dem Emma de Lostanges . . . min — Paarørende!" — tilføiede hun efter en øieblikkelig Betænkning.

Jeg havde endnu ikke seet nøie paa den unge Pige. Nu blev jeg greben af Beundring. Skjøndt hun endnu neppe var fjorten Aar gammel, syntes dog hendes skjønne, høie, ranke Figur at røbe Pigen paa sexten. Det Blaae i hendes store Øine syntes, saa at sige, at være flydende og gjennemsigtigt; den lille fine Næse og den lille Rosenmund vare yndigt formede; hendes høie, hvide Pande og Kinder vare omgivne af Fletninger, og det blonde, lokkede Haar var, uagtet sin Fiinhed, saa stærkt, at Fletningerne vare slyngede sammen i en Knude i Nakken.

Dette henrivende Ansigt, der dannede en langagtig Oval, var et Ideal i antik Skjønhed. Trods hendes store Ungdom gav hendes Træk, hendes hele Væsen og Holdning hende et Anstrøg af alvorlig Oprigtighed, mild Strænghed og ædel Værdighed, der paa eengang imponerede og fængslede Beskueren. Især laa der et saadant Udtryk af englelig Blidhed i hendes Blik, at Taarerne uvilkaarligt traadte mig i Øinene.

Ak, stakkels Emma! Mine sørgelige Anelser bedrog mig ikke! Disse fuldkommen begavede Væsener, som man næsten kan fristes til at antage for Skabninger af en høiere Art — kun de have dette Blik, der, saa at sige, forud reflecterer de himmel-

ske Glæder, hvis Skjød de desværre som oftest kun altfor snart ombytte med Jordens. Gud lader ikke sine Engle dvæle længe blandt Menneskene.

Emma — Emma! Min Veninde — o, du min sande Søster! Du seer, Du hører mig! O, du, der gik som et guddommeligt, et helligt Syn over deres Livsbane, der elskede dig! — — —

Jeg var saa greben af Frøken de Lostanges' Skjønhed, at jeg ikke kunde afholde mig fra at hviske til Hertuginden, idet jeg atter vendte mig om til hende —

„Gud, hvor hun er skjøn!"

Emma hørte mig, sænkede sine Øienlaag, og over hendes ungdommelig friske Ansigt fløi en blussende Rødme.

„Ikke sandt?" — svarede Hertuginden uvilkaarligt med et Udtryk af straalende Stolthed. Men strax efter tilkastede hun mig et ængsteligt Blik.

Efter et Øieblikś Taushed spurgte hun mig —

„Er Deres fortræffelige Blondeau her?"

„Ja."

„Vil De da være saa god at lade hende kalde. Jeg ønsker at tale lidt med Dem, og i den Tid vil jeg lade Blondeau vise Emma Deres Park, som man jo siger skal være saa fortryllende."

Jeg ringede og lod Blondeau kalde. Hun tog

Frøken Lostanges med sig, efterat Hertuginden havde trykket et Kys paa hendes Pande.

„O, mit stakkels, ulykkelige Barn!“ — udbrød Hertuginden da vi vare alene — „Jeg har erfaret Alt. Deres Mand skyldte den nedrige Lugarto Penge! Denne misbrugte det afhængige Forhold, hvori Herr de Lancry stod til ham, til at compromittere Dem paa det Afskyeligste; . . . Følgen var en Duel, hvori denne Elendige blev saaret —“.

Disse Ord røbede, at Hertuginden hverken vidste Noget om Gontrans skjændige Behandling eller om Optrinet i det eensomme Huus. Jeg følte mig lykkelig over Grev de Mortagnes' Taushed. Det havde været mig piinligt at rødme over min Mand.

„Lugarto har unægtelig tilføiet os saameget Ondt han formaaede; — men nu er han, Gudskeetak, udenfor Frankrig's Grændser. Har De ikke ogsaa havt Aarsag til at beklage Dem over ham, Fru Hertuginde?“

„Han har forvoldt mig den største Smerte, jeg har følt i mit Liv.“

„O, Tilgivelse, naadige Frue! — Den Deeltagelse, De viste mig, er maaskee Aarsagen til hans Had mod Dem.“

„Hvorfor skulde jeg nægte det, stakkels Barn! — Det er sandt; han kjendte det levende Venskab, der bandt mig til Grev de Mortagne og, som en Følge deraf, ogsaa til Dem. Han vilde have mig bort, for at berøve Dem en Veninde netop i det Dieblik, De trængte meest til hende."

„Og De har maaskee anklaget mig . . . mig, den uskyldige Aarsag til Deres Kummer?"

„Nei, nei, Mathilde! Ak, jeg var saa ulykkelig, at jeg endog senere bebreidede mig, at jeg under den Smerte, jeg led, ikke havde tænkt oftere paa Dem. De seer, Mathilde, at jeg nu kun er en Skygge af hvad jeg har været; — jeg har lidt — jeg har grædt saameget!"

„Jeg vover ikke at spørge Dem om Aarsagen til denne Kummer."

„Hør, Mathilde! . . . Og lad dette Beviis paa den ubegrændsede Tillid, jeg sætter til Dem, ogsaa erhverve mig Deres! — Paa Deres Bleghed — paa Deres smertelige, vemodige Smiil seer jeg, at De ikke er lykkelig!"

Jeg taug; en Taare trillede ned over min Kind.

Hertuginden foldede Hænderne, løftede Dinene mod Himlen og saae paa mig, som om hun vilde sige —

„Ak! Har jeg ikke advaret Dem?"

Efter en lille Pause vedblev hun —

„Stakkels Barn! Der er et vist Trylleri ved Dem, der indgyder den fasteste Tillid. For Deres Formæling aflagde jeg Dem en piinlig Tilstaaelse, i Haab om at dette Skriftemaal, hvor ydmygende det end var for mig, vilde være et Slags Garanti for de Raad, jeg kom for at give Dem. Hvad der maatte skee, skete. Deres Hjerte var partisk, og De troede mig ikke. Det er ikke meent som en Bebreidelse . . . det er tvertimod en Undskyldning for en Forblindelse, som jeg selv har deelt. Idet jeg betroer Dem, hvad jeg nu har at betroe Dem, Mathilde — haaber jeg at være lykkeligere. De vil ikke længer fordølge mig Deres Sorg, og jeg vil kunne være Dem nyttig."

„O, Fru Hertuginde, hvor strafværdig — hvor grusom har jeg ikke været imod Dem!" — udbrød jeg rørt.

„Grusom imod mig? Nei — men imod Dem selv, ulykkelige Barn! Men fat Mod og fortvivl ikke! De seer det — nu er det mig, der trøster Dem; nu er det mig, der giver Dem Haab!"

„Haab!" — gjentog jeg smilende.

Hertuginden greb min Haand.

„Ja, Haab! — Mit Raad skal give Dem

Ret til at haabe; men for at gjøre dette Raad frugtbringende, maae jeg vide Alt. Jeg gjør Begyndelsen . . . følg De mit Exempel, Mathilde!"

„Tvivl ikke derom, Fru Hertuginde! Da jeg saae Dem komme, takkede jeg Gud for at han sendte mig — en Veninde! — Tør jeg kalde Dem saaledes?"

„Kåld mig Moder," — sagde hun — „thi Kummeren har forældet mig, og mit Hjerte slaaer inderligere for Dem end nogensinde før. Hør mig nu, Mathilde. Paa Morgenballet hos den engelske Gesandt sagde Lugarto til mig — „Er det længe siden Mademoiselle Albin var hos Forpagter Anselm i Landsbyen Bory?" — At forklare Dem, hvorledes dette Menneske havde opdaget en Hemmelighed, der var mig af den høieste Vigtighed, er mig umuligt! denne uventede Opdagelse forstenede mig; Lugarto bad mig, som De veed, om en Samtale næste Dag. Jeg tilstod ham den; jeg vilde vide, hvor vidt han var indviet i en Hemmelighed, jeg troede saa vel forvaret. Lugarto kom. „De lader en ung Pige opdrage under Navnet Emma Lostanges," — sagde han. Det er sandt. Jeg blegnede. „Mademoiselle Albin er hendes Opdragelse bleven anbetroet." Det var ogsaa sandt.

„Denne unge Pige er siden Junimaaned hos Forpagter Anselm i Bory i Anjou." Alt forholdt sig som han sagde. „Jeg veed, hvem Moderen og Faderen er til denne unge Pige." Efterat han derpaa havde gottet sig over min Forfærdelse, tilføiede han med djævelsk Triumph — „Denne unge Pige har i tre Dage kæmpet med Døden ... i dette Øieblik lever hun maaskee ikke mere." Derpaa gik han med de Ord — „Jeg vil stedse behandle alle Mortagne's, Rochegunes og Mathildes Venner som mine dødeligste Fjender. Nu, da jeg kjender Hemmeligheden betræffende Emma's Fødsel, veed De, hvorledes jeg kan hævne mig, hvad enten hun døer eller bliver ilive... dog er det Sidste neppe sandsynligt."

„Mit første Raab, da jeg opvaagnede af den Bedøvelse, hvori Opdagelsen af denne Hemmelighed havde styrtet mig, var efter Heste. Jeg afreiste samme Dag til Anjou. Denne Djævel havde ikke skuffet mig. Emma kæmpede med Døden."

„Store Gud!" — udbrød jeg.

„Af Mademoiselle Albin, en elendig Skabning, hvem han havde vidst at underkjøbe, havde Lugarto erfaret Emma's fortvivlede Tilstand og

betjente sig af denne frygtelige Efterretning til at fjerne mig fra Paris. Jeg kunde hindre hans ondskabsfulde Planer mod Dem, og mit Ophold hos Emma skulde tjene til Beviis for hans Anklage mod mig. Hans Ondskab var vel beregnet; jeg laa og græd ved den døende Emma's Seng ... da traadte min Gemal ind. Vi havde ikke seet hinanden i sex Aar; af Hertugen af Richeville's Opførsel ved denne Leilighed vil De lære ham at kjende. „Denne Pige er Deres Datter?" — spurgte han. Ak, i det Øieblik, jeg ventede at see denne Engel stige ned i Graven — da jeg var nedbøiet af Fortvivlelse og Anger over et Feiltrin, Himlen straffede saa grusomt ... i det Øieblik vovede jeg ikke at lyve."

„Hvorledes?" — afbrød jeg Hertuginden — „Emma?" —

„Emma — er min Datter!" — svarede hun og sænkede forvirret sit Blik.

Jeg kunde ikke tilbageholde en Bevægelse, og Hertuginden, der heri troede at læse en Bebreidelse, vedblev hastigt —

„O, fordøm mig ikke, førend De har hørt mig! — Uden Tvivl var jeg strafværdig — høist strafværdig ... men naar De vidste ... jeg vil fortælle Dem Alt, og De vil beklage mig, derom

er jeg overbeviist. — Efter denne Tilstaaelse ved mit døende Barns Leie sagde Hertugen af Richeville — „Jeg har forødt min hele Formue; De er i Besiddelse af hundrede tusind Livres i Renter . . . giv mig en Million, ellers indleder jeg en Skilsmissesproces imod Dem og gjør en forfærdelig Larm; jeg har alle de Breve i mit Værge, der bevise, at Frøken de Lostanges er Deres Datter og at hun blev født, da jeg var i Italien. Det er endnu ikke Alt. Jeg besidder ogsaa alle de Breve, De har tilskrevet Herr de Lancry."

„Ak, Fru Hertuginde!" udbrød jeg rødmende — „Kun Lugarto kan, ved at misbruge sin Indflydelse over min Mand, have tvungen ham til at udlevere disse Breve."

„Derpaa tvivler jeg ikke; jeg troer neppe Herr de Lancry istand til at gjøre sig skyldig i en saadan Nederdrægtighed af egen Drivt. Jeg behøver vel ikke at sige mere, Mathilde. Ude af mig selv, halv afsindig af Smerte og Frygt for det Opsyn, en vanærende Proces vilde vække — en Proces, der vilde give et mig helligt Minde . . . Mindet om Emma's Fader . . . til Priis for Verdens Spot . . ."

„Han lever ikke?"

„Nei — han døde for fer Aar siden," —

stammede Hertuginden med qvalt Røst og pressede Hænderne mod Panden.

„Da alt Dette" — vedblev hun efter en kort Taushed — „bragte mig til at zittre ved Tanken om den Scandale, hvormed Hertugen af Richeville truede mig, hvis jeg ikke opfyldte hans Forlangende, indvilligede jeg i Alt. Som en forsigtig Mand," — vedblev hun med et bittert Smiil — „havde han medtaget en af sine Forretningsmænd, Papirerne vare færdige, og ved min Datters Sygeleie undertegnede jeg Afstaaelsen af min halve Formue. I Bytte for denne Gave overleverede min Mand mig Lancry's Breve og dem, der havde Hensyn til Emma's Fødsel . . . og min Mand er nu, Himlen være lovet, afvæbnet for stedse!"

„O, hvor det var lavt handlet!" — udbrød jeg — „At foreskrive slige Betingelser ved en Sotteseng!"

„Nu, Mathilde," — vedblev Hertuginden af Richeville — „har jeg tilstaaet Dem de to eneste Feiltrin, hvori jeg nogensinde har gjort mig skyldig . . . Man har fortalt mange Historier om mig; men jeg sværger Dem til ved den Almægtige, der gav mig min Datter igjen — jeg har aldrig retfærdiggjort de Bagvaskelser, hvormed man har stræbt at skjænde mit Navn. Jeg vil ikke fragaae

min Synd . . . den er større end den kan tilgives . . . men naar jeg fortæller Dem, at jeg neppe var sexten Aar gammel, da jeg blev givt — at Hertugen faa Maaneder efter vor Formæling behandlede mig paa den raaeste og foragteligste Maade — at han opoffrede mig for Skabninger, som . . . o, Gud! . . . I fire Aar fandt jeg Trøst over min Mands Ligegyldighed i de Triumpher, jeg feirede i Verden; i disse fire Aars Beruselse, eller rettere Bedøvelse, slumrede mit Hjerte; jeg elskede Ingen, men jeg vidste heller ikke, hvad Kjedsomhed var. Lidt efter lidt blev jeg kjed af denne tomme, larmende Existents. Min Mand var reist til Italien, hvor han blev i to Aar . . . jeg var fri og ene . . . en dyb Melancholi greb mig. For første Gang følte jeg det Tomme i Verdens Glæder. De forstaaer mig, Mathilde. — Paa denne Tid lærte jeg at kjende Emma's Fader. Længe kæmpede jeg med mig selv; endelig fik min heftige Lidenskab Bugt med min Pligtfølelse. Hvis et Feiltrin kan adles af Dens Værd, der er Skyld i samme, og finde sin Undskyldning deri, saa var det Tilfældet med mit; thi min Elskede forenede de sjeldneste Egenskaber. Denne inderlige, gjensidige Tilbøielighed varede i sex Aar — uden at Verden ahnede den . . . thi jeg tilbragte det Me-

ste af denne Tid paa et af mine Godser. Døden berøvede mig ham. Efter dette frygtelige Slag af Skjebnen henlevede jeg flere Aar under paafaldende Modsigelser; snart var jeg i flere Maaneder greben af en uforklarlig Fortvivlelse, snart rustede jeg mig atter mod den Kummer, der fortærede mig, og kastede mig midt ind i Fornøielsernes Hvirvel. — Herrernes Hylding og Opmærksomhed modtog jeg med et Slags adspredt, uskyldigt Coquetteri, der imidlertid compromitterede mig langt værre end et virkeligt Feiltrin. Thi mit Hjerte blev koldt og dødt for alle Indtryk, og naar disse Mænd, hvis Hylding jeg havde fundet mig saa ligegyldigt i, troede sig elskede og opfordrede mig til at give dem et alvorligt Beviis paa min Naade, forstod jeg dem neppe; jeg troede at vaagne op af en Drøm, og deres Fordringer oprørte mig. Deres Had og Harme over deres feilslagne Forventninger gav sig nu Luft i skjændige Bagvaskelser . . . De hørte Frøken de Maran slaae paa den Streng engang — paa Ballet hos den østerrigske Ambassadeur. Da jeg saae mig saa uretfærdigt angreben, følte jeg mig forbittret over Verdens Ondskab og søgte min Tilflugt i Bønnen; alle mine Følelser vare overspændte; jeg blev ubøielig streng mod mig selv, iførte mig

en Poenitentsedragt, og levede i hele Maaneder i den dybeste Eensomhed. Men forgjæves bønfaldt jeg Gud om Ro; han hørte mig ikke; han saae Ugudelighed i disse fortvivlede, fanatiske Bønner — i denne religiøse Raptus, hvortil jeg kun havde hengivet mig som for at hævne mig over den Spot, min egen Letsindighed havde fremkaldt. Efter saa-mange bittre Kampe vilde jeg søge min sidste Trøst i Kjærligheden . . . eller rettere sagt, jeg haabede at give den svundne Tid nyt Liv, at besjæle de gamle dyrebare Dage paany. Ak, det var min største Feil! Jeg troede, at man kunde elske to Gange. Istedetfor at bevare en hellig og dyrebar Erindring i mit Hjerte, profanerrde jeg min første, min eneste Kjærlighed. Jeg parodierede dens Bevægelser, dens Hengivenhed, dens Enthusiasme, og elskede Herr de Lancry . . . eller bildte mig ind at elske ham; kun altfor snart opdagede jeg min Vildfarelse og udgød bittre Taarer over dette nye, for min Lykke saa utilstrækkelige Feiltrin. Jeg vil ikke retfærdiggjøre Herr de Lancry's afskyelige Opførsel mod mig, Mathilde; men han mærkede maaskee det Lunkne i min Tilbøielighed; thi skjøndt jeg viste ham en grændseløs Hengivenhed, indsaae jeg dog med bitter Angest, at man kun kan elske eengang, og at en ny Kjærlighed, selv om den har

hele den førstes Livlighed, dog ikke er Andet end et Gjenskin, en Efterabelse, et Echo af denne. Efter mit Brud med Herr de Lancry vendte jeg følesløs tilbage til Verdens Færd — kun tænkende paa min Datter, hvem jeg ifølge Convenientsens Regler ikke turde beholde hos mig. Under disse Omstændigheder var det, jeg erfoer Emma's Sygdom, efterat Mademoiselle Albin, til hvem jeg satte en ubetinget Tiltro, og hvem jeg havde betroet Emma's Opdragelse, var bleven bestukken af Lugarto."

„Hvilken Nedrighed!"

„Hun solgte ham alle de Breve, jeg havde verlet med hende, saavelsom alle de Papirer, der havde Hensyn til Emma's Fødsel og som jeg havde betroet til hendes Varetægt, da de hyppige Reiser, Grev de Mortagne maatte gjøre, ikke tillode denne fortræffelige Ven at modtage et saadant Pant af mig. Da min Gemal havde fravristet mig den foromtalte Tilstaaelse, aflagde jeg det Løfte ved min døende Datters Leie, at jeg, hvis Gud lod hende leve, vilde forlade Verden for stedse og tilbringe Resten af mine Dage i en religiøs Indgetogenhed. Gud forbarmede sig over mig og reddede Emma. Jeg kan ikke beskrive Dem, hvilken Ro jeg nyder efter dette Løftes Aflæggelse. Mit

Liv vil for Fremtiden blive deelt mellem min Datter og Udøvelsen af den Religion, hvis uendelige Mildhed jeg nu begynder at erkjende. Denne Fremtid gjør mig saa lykkelig, Mathilde — saa lykkelig, at jeg skjælver ved Tanken om at see den tilintetgjort af et nyt Slag. O Gud, jeg har været altfor strafværdig til at kunne gjøre Fordring paa en saadan Lyksalighed," — tilføiede Hertuginden med et dybt Suk.

„O, tro ikke det, naadige Frue! Gud tilgiver den Angrende Alt."

„Gid Deres Ønske maa blive hørt, Mathilde!"

„Hvor agter De Dem nu hen?"

„Til Paris . . . til et af Klostrene der, hvor jeg tager Emma med mig. Hun vil blive anseet for en fader- og moderløs Paarørende af mig. Klosterets Forstanderinde vil nok indrømme mig en lille Bopæl i det hellige Huus, og der agter jeg at tilbringe Resten af mit Liv. Naar Emma er bleven saa gammel, at hun kan giftes, vil jeg bede Greve de Mortagne og Dem, Mathilde, om at opsøge hende en Mand, der vil være ædelmodig nok til ikke at lade det stakkels Barn undgjelde for Moderens Feiltrin; jeg vil da afstaae hende Resten af min Formue paa en ubetydelig Livrente nær og tilbringe mine Dage i Bod og Anger; —

saa vil Gud maaskee bønhøre de Ønsker, jeg opsender til ham for min Datters Lykke."

Der laae noget saa Rørende i disse Hertugindens Ord, og de vidnede om en saa fast, oprigtig Beslutning, at jeg følte mig dybt greben.

Det rørte mig ogsaa, at hun, der endnu var saa ung og skjøn — thi hun talte neppe tre- eller fireogtredive Aar — vilde opoffre sig til en indgetogen Eensomhed og renoncere paa en Verden, hvori hendes mange Fortrin endnu vilde have gjort hende til en glimrende Prydelse.

„Ak, naadige Frue," — sagde jeg — „kan De tvivle paa, at Gud vil skjænke Dem sin Medlidenhed og Naade?"

„Han var uendelig barmhjertig, da han skjænkede mig min Datter igjen . . . da han begavede hende saa rigt . . . thi De har ingen Idee om dette Barns herlige Egenskaber. O, naar De kjendte hendes Hjerte — hendes Aand! . . . Nei, Moderkjærligheden forblænder mig ikke!" — vedblev Hertuginden med Taarer — „Det er umuligt at finde en større Godhed forenet med en større Adel — mere Retsind forenet med en saa ægte og inderlig Følelse. Hendes Sjæl afspeiler sig i hendes Blik, og . . . men Tilgivelse, Mathilde — undskyld en stakkels Moder . . . jeg finder saa

sjelden Leilighed til at omtale hende som min Datter, at jeg misbruger Deres Overbærelse."

„O, hvor kan De troe det, naadige Frue? Troer De ikke, jeg føler, hvor piinlig den Tvang maa være, De maa paalægge Dem for Verden?"

„Ja — den er piinlig, Mathilde; især naar jeg er alene med Emma. Skjøndt jeg behandler hende med en Moders Ømhed . . . skjøndt hun paa det Kjærligste gjengjelder denne Ømhed . . . veed hun dog ikke og skal aldrig erfare, at jeg er hendes Moder. Det forekommer mig, at hendes Kjærlighed vilde faae en anden Charakteer . . . at hendes Stemme vilde faae en anden Klang, hendes Øie et andet Udtryk; — nu er jeg hende blot en langt ude Beslægtet, hvem hun sjelden har seet. Hvad vilde Følgen blive, hvis hun erfarede vort Forhold? Undertiden staaer jeg i Begreb med at bekjende hende det Hele; men Undseelsen holder mig tilbage. Aldrig skal jeg udsætte mig for den Fare at maatte rødme for denne Engel. Men endnu engang, Mathilde — tilgiv, at jeg taler saameget om mig selv! — Lad os nu tale om Dem! Jeg besværger Dem . . . dølg Intet for mig! Tro De mig: Erfaring i Ulykken modner Forstanden, og mine Raad kunne være Dem gavnlige."

„Efter et Dieblifs Nølen skildrede jeg Hertuginden alle de Grunde, jeg havde til at være skinsyg paa Ursula . . . min Mistanke betræffende Chopinelle . . . hvad jeg havde beluret af hendes Samtale med min Mand . . . og endelig de Bekymringer, Efterretningen om hendes nære Ankomst havde fremkaldt hos mig.

„Mathilde," — sagde Hertuginden — „De elsker endnu Deres Mand lidenskabeligt; — desto bedre! En Kjærlighed som Deres er noget Helligt og Ophøiet; man lider vel, men Hjertet er fuldt, og denne feberagtige, urolige Gløb er bedre end Intet, bedre end Tomhed. Deres Cousine er i mine Tanker en saare farlig Skabning. Det var med dybtberegnet Ondskab, at Frøken de Maran uophørlig fremhævede Dem paa Ursula's Bekostning. Hun vidste, at Fruentimmer af denne Charakteer aldrig glemme, og at de Saar, der tilføies deres Stolthed, ere uhelbredelige. Ursula vil hævne sin Barndoms Ydmygelser og sin Mands og første Elskers Latterligheder paa Dem. Skjebnen vilde, at De blev Vidne til mange Optrin, hvorover hun maatte rødme; det glemmer hun Dem aldrig. Ansee derfor Deres Cousine for Deres dødeligste Fiende! De har behandlet Ursula blidt og skaansomt, og den Utak, hvormed

hun har gjengjeldt Dem, tilgiver hun Dem ikke paa denne Side Graven."

„Og dog vil hun komme og forsikkre mig om sit falske Venskab . . . o, det taaler jeg ikke!"

„Mathilde, De kjender Deres Mands ubøielige Charakteer. Vil han, at De skal modtage Deres Cousine, maa De adlyde."

„Aldrig!"

„Stakkels Barn, hvad vil De da gjøre?"

„Jeg vil besværge Gontran; han vil see mine Taarer og have Medlidenhed med mig; thi Synet af hende vil gjøre mig syg."

„Herr de Lancry vil ingen Medlidenhed vise Dem, Mathilde; thi jeg troer, ligesom De, at denne Reise har været aftalt mellem ham og Deres Cousine."

„De troer altsaa, at han elsker hende?"

„Som han kan elske. Efter hvad De har fortalt mig, tvivler jeg ikke om, at Deres Cousine har opført sig imod ham med opfordrende Coquetteri. De ere øiebliklig komne i Forstaaelse med hinanden. Hvis Tilfældet ikke havde givet Dem Leilighed til at opsnappe nogle faa Ord af deres Samtale, var der Intet, der kunde vække Mistanke hos Dem."

„Men min Gud, hvad skal jeg da gjøre?

Kommer min Cousine først, er min Ulykke vis; Gontran vil da kun have Opmærksomheder for hende, og mit Liv vil blive en uafbrudt Marter."

„Tro ikke det! Tvertimod . . . vil De følge mit Raad, bliver Ursala her kun nogle faa Dage og vil selv tilbagevise enhver Opmærksomhed fra Deres Mands Side."

„Hvorledes?"

„Hør mig, Mathilde. Deres Cousine — denne romantiske, melancholske Kone — holder fremfor Alt paa den Indflydelse, hun udøver over sin Mand. For at sikkre sig denne Indflydelse er Intet hende for tungt; hun smigrer hans simple Væsen, deler det, opmuntrer det . . . og det er ganske naturligt. Ursula er ærgjerrig, havesyg og fattig; hun overlæsser sin Mand med Arbeide, for at blive istand til at føre et glimrende Liv i Paris. Erfarer Herr Séchérin, at Ursula bedrager ham, forstøder han hende øieblikkelig, og Ursula bliver da atter fattig — uden andre Hjælpekilder end sin Medgift. Hun har giftet sig for at blive rig og vil, for at beholde denne Rigdom, opoffre Meget, om ikke Alt."

„Ak, hendes Mand elsker hende saa høit — han er saa god, saa svag!"

„Efter hvad De har fortalt mig, er han lige-

saa modig som redelig og trofast — slige Charakterer underhandle aldrig med Æren, og gjøre sig aldrig skyldige i nogen Feighed. Han tilbeder sin Kone; men fra det Øieblik af, han er overbeviist om at hun sviger ham, forstøder han hende; det vil maaskee gjøre ham uendelig ulykkelig, men see hende vil han aldrig mere."

„Raader De mig da til at anklage Ursula?" — udbrød jeg.

„Jeg raader Dem, mit Barn, til at modtage Deres Cousine og øiebliklig sige til hende i en fast og rolig Tone — „Din Reise til Maran var aftalt med min Mand . . . jeg lader mig ikke skuffe, og erklærer dig reentud, at jeg er bestemt paa at gjøre Alt for atter at fjerne dig herfra. Jeg kan ikke afholde Lancry fra at lade sig forføre af dit Coquetteri, men jeg taaler ikke, at du trodser mig i mit eget Huus. Du behersker Herr Sécherin uindskrænket; det vil derfor blive dig saare let at bestemme ham til en snarlig Afreise herfra. Som Paaskud kan du anføre, at vort Venskab er kjølnet, og min Opførsel imod dig skal give dine Ord Sandsynlighed. Afslaaer du min Opfordring, henvender jeg mig imorgen til din Mand og tilstaaer ham aabenhjertigt, at jeg — med eller uden Grund — er skinsyg paa dig og

derfor beder ham om at tage dig herfra. Du gjør derfor rigtigst i at tilstaae mig godvilligt, hvad jeg ellers vil kunne erholde paa andre Maader." — Tal saaledes til hende, Mathilde!" — vedblev Hertuginden — „og jeg forsikkrer Dem om at hun vil tage imod Fornuft . . . hun vil med Grund frygte for, at naar hendes Mands Mistanke eengang er vakt, vil hun ganske miste den Tillid, der nu begrunder hendes Magt; og paa denne Magt beroer hendes hele Fremtid."

Jeg havde hørt paa Hertuginden med Opmærksomhed. Hvad hun sagde, forekom mig sandt og rigtigt. Tusinde forglemte Omstændigheder faldt mig nu ind og vidnede om, at Hertuginden bedømte Ursula's Charakteer paa det Rigtigste. Kun tilstod jeg hende, at jeg frygtede for den skamløse Frækhed, hvorpaa min Cousine havde givet mig saamange Beviser.

„Derfor opfordrer jeg Dem ogsaa for Alting til at undgaae enhver Tvist med hende, Mathilde! — Hold Dem fast til den Beslutning: „Enten forlader du mig, eller jeg demaskerer dig for din Mand!" — Hverken meer eller mindre end netop det!"

„Ak, naadige Frue . . . det vil være saa grusomt!"

„Ingen Svaghed, Mathilde! — Bliver De svag, er Alting tabt."

„O, hvis Gontran ikke elsker mig mere, vil han ligesaa let opoffre mig for enhver Anden, som for Ursula," — sagde jeg bedrøvet.

„Mit stakkels Barn! I dette Liv maa man stedse gjøre Begyndelsen med at sikkre sig den Lykke og Rolighed, man kan naae; . . . er Ursula borte, kan De være rolig til Vinteren kommer . . . det er dog altid Meget vundet. Kommer De til Paris og ikke ophører at frygte for Deres Cousines Coquetteri, kan De tage Deres Tilflugt til samme Trudsler. Jeg indseer vel, at Deres Ædelmodighed vil gyse tilbage derfor . . . men til dette yderlige Skridt vil hun heller ikke drive Dem. Tro De mig, den blotte Trudsel vil være Nok til at bringe hende til at opgive sine Forførelsesplaner. Hun vil frygte den Armod formeget, der vil falde i hendes Lod, naar hendes Mand forstøder hende, til at hun tør sætte Dem i den Nødvendighed at fremkalde hendes Fordærvelse. Koner som Deres Cousine ere ikke istand til at bringe noget Offer, selv om der handles om deres utugtige Lidenskaber."

Madame Blondeau traadte nu ind med Emma og afbrød saaledes vor Samtale.

Emma ilede hen til sin Moder, kyssede hende og rakte hende en stor Bouquet af Roser. Spadseregangen havde udbredt den skjønneste, friskeste Farve over hendes Ansigt. Hun tog et Dieblik Plads mellem Hertuginden og mig paa en Canapee. Hertuginden lagde Bouquetten paa sit Skjød, tog Emma's Hænder i en af sine, og glattede med den anden sin Datters Haar, som Spadseregangen havde bragt lidt i Uorden.

Da jeg saae os Tre sidde saaledes sammen, Datteren, Moderen og mig, og overveiede vor forskjellige Alder og Stilling, tænkte jeg med Bitterhed paa, at ieg ikke længer besad den unge Piges tillidsfulde Sikkerhed, og paa den anden Side heller ikke den Resignation, Sorgen havde givet hendes Moder.

Jeg tænkte paa alle de Lidelser, jeg endnu havde at gjennemgaae, inden jeg, som Hertuginden af Richeville, kom saa vidt, at jeg maatte gjøre Afkald paa alle menneskelige Forhaabninger. Qvindens handlende Alder, om jeg saa tør kalde det, indbefattes mellem det femtende og tredivte Aar. Emma, jeg og Hertuginden af Richeville — vi forestillede Livets tre Afsnit: den rene, uskyldige Sindsro — Lidenskabernes stormende Qvaler — den Nedslagenhed, der følger paa, naar Hjertet,

underkuet i Kampen, søger Ro i Forglemmelsen.

— — — —

Hertuginden vilde ikke see Gontran. Mod Aften tog hun Afsked med mig. Hun havde ingen Efterretninger fra Grev de Mortagne; og han havde heller ikke besvaret det Brev, jeg havde tilskrevet ham, for at underrette ham om min Mands Handelsplaner betræffende Slottet Maran.

Jeg følte mig bekymret. Hertuginden lovede at skrive mig øiebliklig til efter sin Ankomst til Paris, for at berolige mig i denne Henseende — ligesom hun igjen bad mig om at gjøre hende bekjendt med Alt, hvad der forefaldt efter Ursula's Ankomst til Maran og for Alting ikke glemme hendes Raad.

Med et beklemt Hjerte tog jeg Afsked med denne fortræffelige Kone.

Da Gontran om Aftenen kom hjem fra Jagten, fortalte jeg ham, at Hertuginden af Richeville havde besøgt mig.

Det syntes at være ham ganske ligegyldigt. Jeg gav ham nu Herr Sécherin's Brev, der meldte min Cousines nære Ankomst. Herr de Lancry svarede koldt, at det glædede ham, da Ursula saaledes vilde kunne holde mig med Selskab.

Fire eller fem Dage eftr min Samtale med Hertuginden, indtraf Herr og Madame Séchérin i Maran.

Femtende Capitel.

De to Veninder.

Ursula faldt mig om Halsen og omarmede mig med Inderlighed. Jeg besvarede disse Kjærtegn med Kulde. Min Cousine bemærkede ikke, eller vilde ikke bemærke det Lunkne i min Modtagelse.

Efter de første Hilsener sagde Herr Séchérin med et Suk og et Blik paa sin Kone —

„Nu, Cousine, Dagen efter at De havde forladt os gik Skilsmissen for sig med Mama og Rouvray. Ak, De han intet Begreb om, 'hvor tungt det faldt Ursula, Cousine. Hendes Hjerte var sønderrevet . . . hvilket beviser, at hun er en eiegod Sjæl — thi Mama har, uden Bebreidelse, virkelig været grusom haard og uretfærdig imod hende. Men naar gamle Folk sætte sig Noget i Hovedet, kan ikke Pokker bringe dem derfra igjen."

„De boer dog endnu i Nærheden af Rouvray," — spurgte jeg — „saaledes at De kan

passe Deres Fabrik og vedligeholde Omgangen med Deres Moder?"

„Ja vel gjør vi det, Cousine . . . Moder har jeg ofte seet siden den Tid; hun befinder sig særdeles vel, og jeg er overbeviist om, at hun, som ogsaa min Kone siger, vil finde, at dette Skridt, nu da det engang er gjort, er tjenligst for begge Parter; hun er mere ugenert, og vi er det med. Men hun har ikke villet see Ursula igjen . . . det er nu saadan en fix Idee af hende, forstaaer De. Min Kone har grædt saamange bittre Taarer derover; — men man maa finde sig i det. Min Fabrik er i en blomstrende Forfatning; naar jeg opgjør mine Bøger, beløber min Formue sig til fiirsindstyve tusind Livres om Aaret . . . og Ursula og jeg agter derfor at nyde Livet en lille Stund. De kjender ikke vore Planer?"

„Nei, kjære Fætter."

„Du vil dog vel aldrig sladdre, min Ven?" — sagde Ursula.

„Er det ikke vor Cousine?" — udbrød hendes Mand — „Er det ikke din Søster, din bedste Ungdomsveninde? . . . Desuden er jeg overbeviist om at det, du vil foreslaae vor Cousine, vil være hende en sand Glæde, da det er os en. Med eet Ord, Fru Vicomtesse . . . ved Deres Formæ-

ling gjorde De os det Tilbud at afstaae os en Beboelsesleilighed i Deres Hotel . . . vi modtage det nu."

Jeg kastede et ligesaa overrasket som harmfuldt Blik paa Ursula; hun syntes ikke at forstaae mig, men tilsmilede mig venligt, medens Herr Sécherin vedblev —

„Husker De endnu, hvad De sagde dengang, Cousine? „Kom til Paris, og vi ville kun udgjore een Familie . . . om Vinteren i Paris . . . om Sommeren i Maran eller Rouvray." Nu vel, denne skjonne Plan, hvori baade De og vi fandt saamegen Behag, vil blive realiseret: vi ville ikke forlade Dem mere. Hvert Aar vil jeg besøge Mama og efterlade Ursula i Deres Selskab; jeg har sørget for et Værelse i mit Fabrik, hvor jeg kan stige af; nu vil vi benytte os af Deres Gjæstfrihed, indtil vi reise til Paris. For ikke ganske at lade min Tid og Formue være ubenyttet, vil jeg anbringe en Deel af mine Penge hos en Ven af mig i Paris — en Banquier . . . et solid Huus; thi det har trodset Julirevolutionen. Det vil beskjæftige mig i Byen under mit Ophold der. Imidlertid maa jeg forlade Dem om kort Tid, for at gjøre en lille Reise. Man har tilbudt mig at kjobe en Postgaard, som jeg agter at besee. Men

i min Fraværelse kan De og Ursula aftale det Fornødne betræffende vort Ophold i Paris; det er ligesaa godt at have os som Fremmede i Logi ... ikke sandt, Cousine? ... Dog nei, Damerne forstaae sig ikke paa Forretninger ... jeg vil afgjøre Alt med Herr de Lancry. Nu, Cousine, det havde De nok ikke ventet? ... Er det ikke en snild Maade vi har overrasket Dem paa?"

Herr Sécherin var ikke synderlig klartseende ... han bemærkede ikke min Forbauselse.

Min Tilstand var saameget piinligere, som jeg virkelig, medens jeg endnu nærede mit blinde Venskab for Ursula, havde gjort hende dette Forslag og anmodet hende paa det Indstændigste om at modtage det.

Herr Sécherin, der forklarede min Taushed paa sin egen Maade, udbrød —

„Nu, De kan ikke komme Dem igjen af Deres Forundring? Ja jeg vidste nok, De troede, vi ikke vilde gjøre Alvor af det!"

„I Sandhed, Cousin, jeg var langtfra at haabe —

„At vi vilde mindes dit Tilbud, min gode Mathilde? ... Det er ikke smigrende, min Kjære, hverken for mig eller min Mand."

Da jeg ikke vilde sige min Mening, forinden

jeg havde havt den Samtale med hende, hvortil Hertuginden af Richeville havde raadet mig, svarede jeg temmelig forlegen —

„Jeg haabede vel at nyde denne Lykke, min kjære Fætter, men jeg anede ikke, at det vilde skee saasnart . . . jeg er henrykt over denne Iil fra Deres Side."

„Jeg troer Dem, Cousine, da De siger det. O, jeg kjender Dem . . . De hører ikke til de Koner, der sige Ja, naar de mene Nei. Mama sagde bestandig — „Fru de Lancry er Sandheden og Æren i egen Person! Hvad hun siger, er som et Evangelium." . . . Ikke sandt, Ursula?"

„Jo, min Ven, men idet hun sagde dette, tænkte hun som jeg."

„Ja det er sandt. Seer De, Cousine — De har ingen oprigtigere Veninde — ingen ømmere Søster, kan jeg sige, end min Kone. Det er altid Mathilde her og Mathilde der. Efter Deres lille Besøg i Rouvray er hun som rent besat efter at komme til at boe sammen med Dem. Og De kan nok tænke, at det falder just i min Smag. O, Cousine, To gjør et Par, som man siger. De er født for Herr de Lancry, som Herr de Lancry for Dem. Akkurat, uden Selvroes, som Ursula for mig og jeg for Ursula. Men det er ogsaa

sandt," — tilføiede han med lydelig Latter — „De store Herrer ere skabte for de store Damer . . . saadanne smukke smaae Borgerkoner, som Ursula, for gode Borgere som mig og mine Lige."

„Jeg er ikke af Deres Mening, Cousin . . . der er ingen saadan Forskjel mellem Ursula og mig. Er vi ikke Paarørende?" — sagde jeg, da jeg saae, at Samtalen fik en kilden Vending, og at Ursulas Stolthed følte sig saaret.

Men naar Herr Sécherin eengang havde hængt sig ved en Idee, var det saare vanskeligt at bringe ham derfra igjen; han vedblev derfor —

„De forstaaer mig ikke, Cousine; jeg taler ikke om Fødselen; jeg veed nok, at min Kones Familie er adelig, og at jeg kun er en simpel Borger; men jeg mener, at De og Deres Mand har noget Fornemt, noget Imponerende ved Dem, som jeg og Ursula mangler . . . men det er netop, hvad jeg holder af! Troer De da, jeg vilde have kaldt min Kone du paa vor Bryllupsdag, hvis hun havde givet sig Mine af en Prindsesse? . . . Pokker heller — det havde jeg aldrig vovet. Ursula magede det strax saa med sit skjelmske lille Hvedebrødsansigt, som jeg Dag for Dag bliver mere forlibt i, at jeg øieblikkelig følte mig i mit Es. Jeg sagde du til hende — hun sagde du

til mig — og dermed vare vi Perlevenner. Kortsagt, mellem hende og Dem er der den Forskjel, at . . ."

„Stop! Der afbryder jeg Dem!" — sagde jeg — „gjør os intet Regnskab for Deres Følelser, men lad Dem nøie med at nære dem i Hjertet! De elsker Ursula lidenskabeligt, og derfor føler De Dem ganske fortrolig i hendes Selskab; derfor seer De med god Grund den Ynde hos hende, der tiltrækker Dem, medens De derimod finder mig imponerende og fuld af Værdighed. Med eet Ord: for Ursula føler De Kjærlighed, for mig blot et oprigtigt Venskab. Det er Forskjellen."

„Det er forunderligt, hvor De altid veed at angive den rigtige Grund til Alt. Apropos — siden vi taler om hvad der er forunderligt . . . veed De, at jeg er bleven udnævnt til Staldmester?"

„Hvorledes det?"

„Atter et Beviis paa min Mands Hengivenhed," — sagde Ursula — „Efter din Afreise, min gode Mathilde, anbefalede Lægen mig Ridning for min Sundheds Skyld. Séchérin havde den Godhed at skrive til Tours efter en Berider, og for at kunne ledsage mig, tog han Deel i mine Læretimer."

Det slog mig strax, at Ursula havde lært at ride, for at kunne blive alene med min Mand under sit Ophold paa Maran; thi siden vor Hjemkomst havde Gôntran stedse nægtet mig min Bon om Tilladelse til at ove mig i Ridning.

„Og De kan ikke tænke," — vedblev Herr Sécherin — „med hvilken Iver og hvilket Mod min Kone lærte. Hvad der var foreskrevet hende for hendes Sundheds Skyld, blev hende til en sand Fornoielse; to, tre Gange om Dagen red hun ud paa en Eng udenfor Fabrikken, der var særdeles skikket til slige Ovelser. Hun var saa dristig, saa uforfærdet, at Berideren sagde, at han havde endnu aldrig seet Nogen med saa store naturlige Anlæg."

„O, min Ven — De overdriver det," — sagde Ursula beskedent.

„Overdriver det? . . . Jeg vil parere paa, at der ikke er en eneste af Herr de Lancry's Heste, som Ursula jo kan ride . . . og saameget kan jeg ikke engang sige om mig selv . . . og om Dem heller ikke, Cousine — thi De er just ingen Rytterske, formoder jeg."

„Nei, Cousin," — svarede jeg — „men det vilde være hoist ubesindigt af Ursula, om hun vilde prove paa at ride nogen af Herr de Lancry's

Heste. Der er ingen af dem tilreden for Damer, og det kunde derfor have de farligste Følger."

„Farlig —? Ah, De kjender hende ikke! Farlig? Som om hun frygtede Noget, naar hun først kommer til Hest! — De skulde blot see, hvor smukt det klæder hende . . . Og Amazondragten — hvor den fremhæver hendes Figur! — Naar jeg seer hende i den, løber det ordentlig rundt i mit Hoved! — Du vil dog vise vor Cousine din Amazone, Ursula — vil du ikke?

„Du veed jo, min Ven, at man kalder det en Ridedragt og ikke en Amazone!"

„Det er ogsaa sandt . . . det har du ogsaa sagt mig før, men jeg glemte det. Ha, ha! Vil du agere Frøken de Maran, Ursula? . . . Er det ikke smukt, Cousine?"

„Min gode Mathilde kan ikke blive vred over at jeg sætter dig irette, min Ven; thi hun har selv sagt mig, at jeg bør gjøre dig opmærksom paa, hvorledes man bør tale . . . ikke sandt, min Søster?"

„Jo, jo," — svarede jeg adspredt. Mit Hjerte var i et piinligt Oprør. Skinsygen og — tør jeg tilstaae det? — Misundelsen rasede i mig. Jeg saae allerede Ursula tilhest ved Gontrans Side, coquet, dristig og seirende, Begge beredte til et

langt Spadsereridt — og jeg . . . jeg blev alene tilbage! — „Nei, nei!" — tænkte jeg ved mig selv og bævede af Vrede — „det skal ikke skee; Ursula maa bort! Jeg vil følge Hertuginden af Richeville's Raad!"

I det Øieblik, jeg havde fattet denne Beslutning, sagde Ursula —

„Det er snart Spisetid, min kjære Mathilde. Vil du have den Godhed at lade din Kammmerpige kalde . . . for at hun kan anvise os vore Værelser?"

„Ja, og lad mig saa see, du pynter dig rigtigt; du har medbragt saamange deilige Dragter! Tænk engang, Cousine," — sagde Herr Sécherin — „Hun har saamange Kister og Æsker med, at jeg maatte tage en Bagagevogn i Tours for at transportere det Hele — Celestine inclusive . . . Mamsell Celestine, skulde jeg sige . . . en Kammerpige, hvis Mage der ikke skal gives, og som min Kone har forskrevet fra Paris. Man maa indrømme, at hun til Fuldkommenhed forstaaer at frisere Haar."

Disse Ursula's Forberedelser til en Erobring forøgede min Mistanke, og jeg kunde ikke tilbageholde de Ord —

„Min Gud, hvorfor har du gjort saamange

Anstalter? — For at tilbringe nogen Tid i Maran, hvor vi aldrig see nogen Fremmed? Man skulde virkelig troe, du havde store Erobringsplaner — jeg veed ikke, hvem du agter at forføre her! Det bliver mig noget foruroligende!" — tilføiede jeg med bævende Stemme.

Ursula svarede med en Hovedbevægelse, fuld af henrivende Coquetteri, som om hun vilde hentyde til Herr Sécherin, og sagde i en fremhyklet oprigtig Tone —

„Min Gud, jeg vil forføre min Mand — det er det Hele!"

Herr Sécherin kunde ikke modstaae dette Angreb. Han greb sin Kones Haand, kyssede den med Omhed gjentagne Gange og udbrød —

„Er hun ikke fortryllende? Hvad, Cousine? ... Men hun har Ret — det har Ursula. Husker De, hvad De sagde til mig, Cousine? „Min kjære Cousin," — sagde De — „det er især for sin Mands Skyld, at en Kone skal pynte sig, og Manden maa vise sin Kone den samme Opmærksomhed." Vi forglemme ikke Deres Raad saa snart, Cousine; det kan De være rolig for. Derfor vil jeg ogsaa følge Ursula's Exempel og bede Dem om Tilladelse til at studse mig saa godt op som muligt, for at behage min Kone ... thi De sagde

selv: „Naar en Mand viser sig skjødesløs i sin Dragt, er det et Beviis paa, at han ikke længer elsker sin Kone oprigtigt . . . og naar han ikke længer elsker sin Kone oprigtigt . . .““

„Alt kan overdrives,“ — afbrød jeg ham; thi Gontran kunde komme hvert Øieblik, og det vilde have ydmyget mig dybt at lade Ursula blive Vidne til den Ligegyldighed, hvormed min Mand i den senere Tid havde behandlet mig.

Jeg vedblev derfor —

„Der gives en vis Frihed, som godt lader sig forene med et landligt — eensomt Liv; paa Landet bliver et udsøgt Toilette smagløst — upassende . . .“

„O, Mathilde, Mathilde!“ — sagde Ursula smilende — „See dig blot selv i Speilet! Hvilken Elegance! Jeg har aldrig seet dig klædt med mere Smag!“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Da jeg Intet vilde forsømme for at gjenvinde Gontran's Kjærlighed, havde jeg nu kun eet Formaal i Maran, ligesom for i det lille Huus i Chantilly . . . det at behage ham saameget som muligt, trods hans Ligegyldighed.

I dette Øieblik hørte jeg en Dør blive aabnet; jeg gjenkjendte Gontran's Gang. Jeg rød-

mede af Skamfuldhed. Hvor stor var ikke min Forbauselse! Han var klædt med den meest udsøgte, den fineste Elegance!

Jeg var vant til at see ham i hans tilsølede Jagtdragt, at jeg neppe kjendte ham igjen. Jeg iagttog Ursula noie, da han traadte ind; hun rødmede ikke.

Gontran var Hofligheden og Artigheden selv. Hans Træk, som Furerne ikke havde forladt i de to sidste Maaneder, antoge atter det henrivende Udtryk, der gav dem et saa uimodstaaeligt Trylleri, naar han selv vilde.

Ursula og hendes Mand forlode os et Oieblik for Bordet.

Jeg kunde ikke Andet end spørge Gontran —

„De vidste udentvivl, at Ursula var her?"

„Hvorfor? Fordi jeg har aflagt min Jagtdragt, som jeg ikke pleier, naar jeg er ene med Dem?"

„Det er udentvivl en barnagtig Idee, men jeg synes, at hvad De kan gjøre for en Fremmed, det . . ."

„Det kunde jeg ogsaa gjøre for Dem?" — supplerede han.

„Jeg troer, min Ven, at jeg har ligesaa stor Ret, som min Cousine, til at blive behandlet med Agtelse af Dem."

„Tillad mig at bemærke, min kiære Veninde, at Agtelsen ikke beroer paa Dragtens Forskjellighed. Det er jo ligefrem at jeg klæder mig anstændigt paa for at modtage Deres Cousine. Jeg har ikke indbudt hende til at komme til Maran — det har De; og derfor troede jeg, det vilde være Dem kjært at jeg modtog hende med den Opmærksomhed, som enhver Mand skylder den Dame, han seer hos sig som Gjæst."

„De vidste ikke, at Ursula vilde komme hertil endnu i dette Efteraar?" — spurgte jeg med et stivt Blik.

Han svarede mig i en ligegyldig Tone —

„Det var mig ganske ubekjendt; men nu glæder det mig. Deres Cousines Nærværelse vil adsprede Dem, og hendes Mand er det bedste Menneske af Verden. -- Men hvad feiler Dem? Deres Ungdomsveninde's Ankomst synes ikke at forvolde Dem saamegen Glæde, som jeg ventede."

„Jeg har mine Grunde, min Ven . . . og jeg er bange for, at Ursula's Ophold her ikke vil vare saalænge, som hun maaskee selv haaber."

„Hendes Mands Forretninger vil maaskee forkorte det. Har hun yttret sig desangaaende?"

„Nei, men . . ."

„Men? — Hvad mener De?"

„Jeg vil bede Ursula om at tage herfra igjen."

„De? . . . Og hvorfor?"

„Fordi . . . fordi . . ."

„Nu?"

„Fordi jeg har Aarsag til at frygte hendes Nærværelse; fordi . . . fordi jeg er skinsyg paa hende, Gontran."

„Paa Deres Cousine? . . . Er De forrykt, Mathilde?"

„Jeg er ikke forrykt, Gontran. Mit Hjertes Instinct har aldrig skuffet mig."

„Nu — er det Tilfældet, saa vil De gjøre hende Opholdet saare angenemt! — Denne Vision lover meget! . . . Hos Dem kan man dog heller aldrig nyde et Øieblikś Ro. Ak! hvilken ulykkelig Charakteer har De ikke, Mathilde — baade for Dem selv og Andre!"

„Men min Gud, det er ikke min Skyld, at jeg nærer Mistanke, at jeg . . ."

„Deres Mistanke er der jo ikke sund Sands eller Menneskeforstand i! — Betænk dog, at De plager Dem selv uden Grund, naar De anklager mig!"

„Virkelig? Er det vist, Gontran? — O, vær ædelmodig og berolige mig! — Min Frygt er altfor forfærdelig!"

„Stakkels Mathilde," — sagde Gontran i en rørende Tone — „Jeg vil ikke tale mere om min Kjærlighed til Dem; men jeg siger Dem, at Herr Séchérin vil boe hos os i Egenskab af Slægtning, og at jeg vilde være en Elendig, naar det kunde falde mig ind at misbruge det Gjæstevenskab, vi byde ham, paa en saa feig Maade."

Jeg trykkede Gontran's Haand; disse ædle, simple Ord gave mig nyt Mod.

Ursula og hendes Mand traadte atter ind. Jeg fandt min Cousine saa smuk, saa frisk, hendes Oine vare paa eengang saa milde og saa klare, hendes Smiil saa fiint og udfordrende, hendes Vært saa fuldendt, at jeg kastede Oinene i et ligeoverfor os staaende Speil, for at anstille en Sammenligning mellem os.

Ak, jeg saae med Smerte, at jeg var bleg, at mine Træk havde forandret sig, at mit Udseende var sygeligt; thi jeg havde lidt Meget i den senere Tid; jeg følte et ubestemt, trykkende Ildebefindende, som jeg tilskrev min stedse voxende Kummer.

Ved Bordet gik det muntert til; thi min Mand forstod at oplive sine Gjæster. Ursula var tvungen; hun frygtede for at vise sig munter i mine Oine og saaledes renoncere paa sit melancholske Trylleri; paa den anden Side ærgrede det hende

ogsaa at hun ikke kunde vise sig for Gontran i et mere glimrende Lys. Da vi havde afspiist, kom Herr Séчherin tilbage til sit ulykkelige Forslag.

„Cousin!" — sagde han til Herr de Lancry — „Jeg paastod netop . . . thi Fru de Lancry var af en anden Mening . . . at min Kone kunde ride enhver af Deres Heste."

„Hvorledes, Madame . . . De rider?" — udbrød Gontran studsende — „Det er jo en Lykke for os . . . og for Dem med, vover jeg at paastaae; thi Omegnen heromkring er fortryllende . . . og det er mig inderlig kjært at jeg kan tilbyde Dem denne Adspredelse."

„Men, min Ven," — sagde jeg — „De har jo ingen Dameheste . . . De veed jo, De har aldrig villet tillade mig at ledsage Dem paa Jagten. Det vilde være en stor Ubesindighed at udsætte Ursula for denne Fare."

„Jeg har jo eengang sagt Dem, Cousine, at min Kone rider godt," — afbrød Herr Séchérin mig — „I to Maaneder har hun næsten ikke bestilt Andet."

„Mathilde har Ret," — sagde Ursula resignerende — „det vil være klogere, at jeg nægter mig denne Fornøielse."

„De kan nok vide, Madame, at jeg ikke for

Alt i Verden vilde udsætte Dem for nogen Fare," — sagde Gontran — „Fru de Lancry har aldrig vovet at bestige nogen Hest; af Klogskab maatte jeg derfor berøve mig selv den Fornøielse at tage hende med paa Jagt . . . men efter hvad Deres Mand siger, er De jo . . ."

„Jeg er Dem Mand for, at min Kone vil sætte Dem i Forbauselse!" — raabte Herr Sécherin — „Berideren fra Tours kunde slet ikke komme sig af sin Forundring."

„Jeg har netop en Hoppe, der er usædvanlig sagtmodig," — sagde Gontran — „den vil passe sig fortræffeligt til Madame Sécherin . . . og naar min Cousine blot vil sætte lidt Tillid til mig, har hun aldeles Intet at frygte for."

„Jeg har unægtelig en saare stor Tillid til Dem, Cousin," — svarede Ursula nølende — „men naar jeg ret betænker mig, vilde det gjøre mig ondt at nyde en Fornøielse, som Mathilde ikke kan dele med mig."

„Hvad du dog er for et Barn, Ursula!" — sagde Herr Sécherin — „Fordi Fru de Lancry ikke selv kan ride, troer du derfor, hun vil misunde dig det? . . . Har jeg ikke Ret, Cousine?"

„Nu, min kjære Mathilde," — sagde Gontran — „De skal afgjøre dette Spørgsmaal i sidste

Instants. Deres høie Viisdom skal være Overdommer her. Tillader De Madame Sécherin at ride? . . . Tag Dem vel iagt! Thi siger De Nei, paadrager De Dem vort dødelige Had . . . da De derved vil berøve Deres Cousine en stor Fornøielse — og mig med."

„Det er rigtigt . . . jeg staaer paa Deres Parti!" — raabte Herr Sécherin leende . . . „thi min Cousine vilde isaafald nægte min Kone at vise sig i sin fulde Glands . . . og hun er ikke skjønnere end tilhest . . . det kan jeg forsikkre Dem."

Jeg kunde ingen gyldig Indvending fremføre og svarede derfor: —

„Jeg modsætter mig ikke . . . det var kun af Klogskab, jeg gjorde denne Bemærkning."

„O, vær De ganske rolig . . . jeg staaer inde for „Stella's" Sagtmodighed," — sagde min Mand — „Et Barn kunde styre hende!"

„Da du udtrykkelig forlanger det, Mathilde, vil jeg forsøge det . . . men jeg frygter virkelig for at komme saa bagvendt derfra, at . . ."

„O, hvad det angaaer, Cousine," — sagde Gontran smilende — „saa tillader jeg mig, uden Smigreri, at tvivle paa Deres Ord; thi for visse Mennesker er det umuligt at gjøre Noget bagvendt . . . Alt, hvad De foretager Dem, skeer med An-

stand og Ynde. Og det er ikke Deres Skyld, at De fortryller som Rytterske."

„Nu — og naar skal Partiet gaae for sig?" — spurgte Herr Sécherin.

„Imorgen. Solen gik herligt ned iaften," — svarede Gontran — „Veiret vil blive guddommeligt. Klokken eet stige vi til Hest og holde en ægte Damejagt."

„Men jeg er en altfor slet Rytter, Cousin, til at følge en Jagt . . . det maa jeg da sige Dem forud," — sagde Herr Sécherin.

„Nu, saa kan De ledsage os tilvogns med Fru de Lancry, min kjære Herr Sécherin — En af mine Sporknægte, der kjender hver Busk i Skoven, vil bringe Dem til alle de Stier og Veie, hvorfra De kan see Jagten fare Dem forbi."

„Det kan jeg finde mig i . . . det er en sand Fest, en kongelig Fornøielse!" — udbrød Herr Sécherin . . . „Og jeg, der aldrig har jaget med Andet end mine Skovløbere og mine to Tarhunde! . . . Naar blot Veiret vil føie sig!"

„Jeg forsikkrer Dem, det vil blive herligt; Madame Sécherin ønsker det saa gjerne, at det ikke kan blive andet. Imorgen vil det i alle Maader blive en kostelig Dag!" — sagde Gontran.

Sextende Capitel.

Jagten.

Denne Aften var det mig umuligt at faae min Cousine itale; hun deelte Værelse sammen med sin Mand, og efter Bordet syntes hun flere Gange at undvige mig. Jeg led grusomt denne Nat . . . og dertil kom et physisk Ildebefindende, der havde foruroliget mig i nogen Tid.

Jeg følte alt det Bittre og Nagende ved Skinsygen; forgjæves sagde jeg til mig selv, at min Angest var overdreven, og at Ursula's Opførsel maaskee kun var et uskyldigt Coquetteri. Det lykkedes mig ikke at berolige mig.

Denne Dag havde jeg lovet mig selv at ville iagttage min Mand og min Cousine og holde en alvorlig Samtale med Ursula den følgende.

Gontran havde ikke skuffet sig i sit Haab; Veiret var herligt, og en straalende Octobersol forkyndte en af de sidste Efteraarsdage, der næsten ere ligesaa skjønne som Dagene i Juni.

Henimod Middag brød vi op til Jagtens Skueplads.

Herr de Lancry havde ladet sine Jagtfolk iføre sig Stadslivreet; fra Slotsvinduerne havde vi seet dem bryde op med Hundene under Horne=

nes Klang. En let, firspændt Vogn holdt foran Trappen; jeg og Herr Séckerin toge Plads i den.

Det er kun af to Grunde, at jeg indlader mig i disse barnagtige Details: først, fordi jeg saae paa Ursula's Mine, at hun baade beundrede og misundte mig denne Pragt, og dernæst, fordi denne Prunk stod i en smertelig Modsætning med min Kummer.

Jeg ventede med Utaalmodighed paa Ursula. Jeg var nysgjerrig efter at see, om hun tog sig saa godt ud til Hest, som hendes Mand sagde; jeg haabede, han havde overdrevet det; jeg ønskede, at der maatte ramme hende — om end ingen Ulykke — dog et Uheld, der kunde gjøre hende latterlig i Gontran's Øine og straffe hende for hendes Overmod.

Ak, denne usle Glæde fik jeg ikke. Da jeg saae min Cousine tilhest i min Mands Selskab, var jeg nødt til at beundre hendes overordentlige Skjønhed.

I denne Henseende har jeg aldrig kunnet forstaae, hvorledes Skinsygen kan nægte eller nedsætte en Medbeilerindes Fortrin; jeg har tvertimod altid været tilbøielig til at overdrive dem. Men Ursula var, uden Overdrivelse, saa elegant og gratiøs tilhest, at jeg virkelig var nærved at græde af Ærgrelse.

Jeg seer hende endnu. Ridedragten var af mørkeblaat Stof; Slæbet berørte næsten Jorden, og det snævre Liv og de snævre Ærmer fremhævede hendes deilige Figur paa en i Sandhed fortryllende Maade. Hun bar en Mandshat og en Skjortekrave, der var slaaet ned over en lille Cravatte af kirsebærrødt Atlask. Denne Dragt gav hendes Mine et kjækt, dristigt Anstrøg, der klædte hende nydeligt; hendes skjønne, brune Haar spillede skjelmsk omkring Smilehullerne i hendes fine Kinder. Aldrig har jeg seet det Blaae i hendes Øine klarere end dengang; det var som om Himlen speilede sig deri.

Hoppen, som hun styrede med en Sikkerhed, der forvirrede mig, var en Guldfux, hvis glindsende Haar funklede i Solen, og hvis lange sorte Manke flagrede i Vinden. Hesten syntes at føle sig lykkelig over den lette Byrde og bar den saa stolt, at dens Been neppe syntes at berøre Jorden.

Gontran reed en ravnsort Jagthingst og bar en Dragt af samme Farve som sit Livree — nemlig lyseblaa med en Krave af Orangefløil og Sølvknapper med ophøiet Guldarbeide. Hans skjønne Taille omslyngedes af et Bandalier, hvori Jagtkniven hang, der ligeledes var halv Guld og halv Sølv. Hans sorte Fløielskappe fremhævede hans

Træk, hvis Fiinhed og Ynde stak herligt af mod den mørke Farve.

Det Sogte i denne Dragt var mig saameget mere paafaldende, som han ellers pleiede at klæde sig meer end skjødesløst paa til Jagten.

Min Cousine vilde nærme sig Vognen for at tale med mig. Hendes Hest, der udentvivl blev bange for min Parasol, vilde ikke frem.

Jeg tilstaaer til min Skam, at jeg næsten var henrykt over dette lille Uheld, der satte Ursulas Færdighed paa Prøve; men til min store Forbauselse — jeg vover ikke at sige til min Skræk — rynkede hun sine skjønne Øienbryn, løftede Pidsken og gav sin Hest en droi Revselse.

„Vogt Dem, Madame! Slaa hende ikke! Stella er hidsig som Krudt!“ — raabte Gontran, forfærdet over hendes Forvovenhed.

„Opbring ikke Dyret, min lille Kone . . . jeg besværger dig!“ — raabte Herr Sécherin og strakte begge Hænderne ud imod hende.

Men Ursula agtede ikke paa disse Advarsler. Med flammende Kinder, et spodsk Smiil om den lille Mund og Øinene funklende af Vrede gav hun Stella en ny Tugtelse, saa at Dyret gjorde et voldsomt Spring og et forfærdet Skrig undslap mig.

Dette bragte hende ikke udaf Concepterne;

hun bøiede sig hen over Stella's Hals og klappede den med en saa naturlig Bevægelse, som om hun ikke var udsat for den fjerneste Fare.

„Bravo, Cousine! Fortræffeligt!" — raabte Gontran, ikke istand til at dølge sin Beundring — „Hvilken Koldblodighed! Hvilket Mod!"

Endnu mere ansporet af denne Roes vilde Ursula beseire Dyrets Modstand og tvinge det til at nærme sig Vognen. Nogle nye Pidskeslag, anbragte med kraftig Haand, bragte Stella efter en ny Kamp til Lydighed — en Kamp, hvorunder Hesten bøiede sig, istedetfor, som før, at gjøre Spring. Ursula, hvis fine, ranke Væxt fulgte Hestens Bevægelser med en Slanges Smidighed, sad saa fast, at hun ikke kom ud af Sadlen et eneste Øieblik.

Denne Hændelse, der, ifølge mit Ønske, skulde falde uheldigt ud for min Cousine, tjente kun til at give hende en ny Ynde. Hun tæmmede Hesten og tvang den til at blive ved Siden af Vognen. Med et stolt Smiil strøg hun Stella's kraftige Hals med sin lille hvide Haand, som hun snildelig havde blottet; hun nød sin Triumph og kastede et funklende Blik paa Gontran, som for at sige ham, at det var hans Nærværelse, der indgød hende dette Mod.

„Nu, Cousine!“ — raabte Herr Séchérin — „Hvad sagde jeg? Er min Kone ikke dristig? Er det ikke en reen Jockey?“

„Isandhed, Madame,“ — sagde Gontran, idet han nærmede sig hende — „Jeg kan neppe fatte mig igjen af min Forbauselse over Deres Uforfærdethed og Deres Anstand! ... Man glemmer Deres Fare over den Beundring, De vækker!“

„O, det er saa underholdende at ride,“ — svarede Ursula uskyldigt ... „Hvorledes“ — vedblev hun og vendte sig til mig — „kan du nænne at renoncere paa denne herlige Nydelse? Hvad det er for en Lykke, især for os Fruentimmer, uagtet vor Svaghed at kunne beherske, tæmme og betvinge en Skabning, der kunde dræbe os tusinde Gange, naar man ikke satte Behændighed mod dens Styrke, en forstandig Villie mod dens raa Stivsind!“

„Det er, saa at sige, Fruentimmernes Historie i Almindelighed,“ — sagde Gontran smilende — „os Mænd tæmme de omtrent efter de samme Grundsætninger og ved de samme Midler. — Men min Gud, hvad feiler dig, min kjære Veninde?“ — spurgte han, da han bemærkede mine fordreiede Træk; thi Ursula's Triumph og Gontran's Beundring martrede mig ubeskriveligt.

„Intet, min Ven; men Exemplet opmuntrer mig; og fra imorgen af vil jeg lære at ride."

„Du har jo aldrig forsøgt det endnu, min kjære Mathilde . . . og jeg troer heller ikke, du har synderlig Anlæg dertil; thi du er for frygtsom."

„Jeg siger Dem . . . ride vil jeg, om ogsaa det første Forsøg skulde koste mit Liv!" — udbrød jeg.

„Godt . . . det kan vi altid nærmere tale om," — sagde Gontran — „Men lad os nu komme afsted! Det er allerede seent. Jeg staaer til Deres Befaling, Cousine!"

„Vi sees snart igjen . . . Adieu, Mathilde!" — raabte Ursula og tilkastede mig et Kys med Fingeren.

„Begaa ingen Ubesindighed, min søde, lille Kone! . . . Herr de Lancry, jeg anbefaler hende i Deres Varetægt!" — raabte Herr Sécherin.

„Vær De ganske rolig, kjære Cousin! . . . Naar man er saa let, saa behændig og dristig som hun, har man Intet at befrygte!"

Ursula og Gontran satte deres Heste i kort Galop og rede hen over en Eng, der stødte op til Alleen, gjennem hvilken vi kjørte. I nogen Tid bleve vi ved Siden af dem. Jeg fulgte dem med Øinene saalangt jeg kunde, men snart forsvandt de paa en Sti mellem Træerne.

Alle disse Omstændigheder synes maaskee ubetydelige i deres Øine, der ikke kjende alle Skinsygens utallige Qvaler.

Imidlertid forvirrede dette tilsyneladende ubetydelige Optrin mig i den Grad, at jeg stod i Begreb med at begaae en slet Handling ... nemlig at anklage Ursula hos Herr Sécherin og vække hans Mistanke imod hende.

Tillykke afholdt Skammen mig fra denne frygtelige Bekjendelse. Havde min Cousin blot eiet et eneste Atom Skarpsindighed, vilde han have gjættet Aarsagen til min Bevægelse og min Uro. Jeg svarte ham kun adspredt, og undertiden hensank jeg i dybe Drømmerier, der neppe bleve afbrudte af Jagtlarmen.

Hvad der især gjorde et dybt Indtryk paa mig, var den Omstændighed, at hvergang Gontran kom tilsyne, var det altid ved Ursula's Side og næsten uden Undtagelse i Baggrunden af en eller anden skyggefuld Allee. Hornenes fjerne, melancholske Toner, der gjenlode i den høie Skov, og Myndernes dumpe Gjøen klang ildevarslende i mine Øren. Ak, Aandens og Sjælens mørke Stemning indhyller selv de meest smilende Gjenstande i et Sorgeslør og finder onde Forvarsler i hvad der udgjør Andres Glæde og Henrykkelse.

Herr Séchérin var saa ganske ude af sig selv over den livlige Scene, han havde for Øie, at han ikke bemærkede min nedslagne, næsten apatiske Sindstilstand; det Ildebefindende, jeg havde følt i den senere Tid, tog mere og mere til. Ofte rystedes jeg af en sælsom Bæven, som jeg tilskrev Nervesvaghed. Mit Hoved var tungt, mat og beklemt.

Vi havde naaet en Korsvei i Skoven, hvor vi gjorde Holdt. Ursula og Gontran kom galopperende op ad Alleen.

Jeg troede, de vilde komme hen til os, og bøiede mig udaf Vognen.

De vare snart paa Siden af os, men standsede ikke.

„Mathilde!" — raabte Ursula, idet hun fløi mig forbi og hilsede med Haanden — „Jeg er ude af mig selv . . . beruset!"

Og med glødende Kinder og funklende Blik smeldede hun med Pidsken for at bringe Hesten i fuld Carriere.

„Hjorten holder ikke ud nogen halv Time endnu!" — raabte Gontran — „Jagten bryder snart ud!"

Han heldede sig frem paa Sadlen for at indhente Ursula, der var kommen et Stykke forud; derpaa forsvandt Begge paany.

„Hvor hun morer sig! Gud, hvor hun morer sig!“ — sagde Herr Sécherin glædestraalende — „Men, Cousine, hvad meente Herr de Lancry med det, at Jagten vilde bryde ud?“

Jeg havde saa ofte hørt Gontran tale om Jagten, at jeg kunde besvare dette Spørgsmaal.

„Det vil sige, at det ulykkelige Dyr bryder ud paa aaben Mark, naar det er hidset træt i Skoven; det er dets sidste Haab om Redning — men der bliver det myrdet — uden Barmhjertighed.“

Jeg var i en saa feberagtig Tilstand — jeg havde tilbageholdt mine Taarer saa længe, at jeg greb denne latterlige Leilighed til at give mine Følelser Luft og udbrød i en heftig Hulken.

Herr Sécherin stirrede forbauset paa mig og sagde deeltagende —

„Min Gud! Kan en Hjorts Død gjøre Dem saa ondt? De skulde være vant til slige Ting! . . . Cousine! Vær dog fornuftig! Maaskee det stakkels Offer kan undgaae sin Skjebne!“

De, der have lidt af en heftig, skjult, voldsom undertrykt Smerte, ville ikke smile foragteligt, naar jeg siger, at jeg, idet jeg besvarede Herr Sécherin's Slutningsyttring, applicerede Svaret paa mig selv.

Det er latterligt, det veed jeg; men lykkelige

ere de, der ikke vide, at de største Lidelser undertiden ere comiske i deres Udtryk . . . hvilket vist er det høieste Topmaal af moralsk Tortur.

Jeg svarede derfor grædende —

„Nei, Offeret kan ikke undgaae sin Skjebne. Hvad skulde det gjøre? Sætte sig til Modværge? Dertil behøver det Kraft, og Kraften er udtømt. Nei — det hàr intet Andet at gjøre end føie sig — og række sin Hals frem til det dræbende Hug . . . og dog forekom Livet det saa skjøndt! — Hvem skulde vel ogsaa i dette herlige Veir, i dette straalende Solskin, under Tonerne af disse Jagthorn . . . hvem skulde vel tænke paa at døe? . . . For hvem er denne Fest en Sorgehøitid? . . . Kun for Offeret. Det vil græde, og man vil lee ad dets Taarer . . . man vil dræbe det — uden Medlidenhed — uden Barmhjertighed!"

„Det er sandt," — sagde Herr Séchérin næsten rørt — „De stakkels Dyr græde i Dødens Øieblik. Men hør, Cousine," — tilføiede han — „man siger ogsaa, at Hjorten, inden den styrter, værger sig tappert, og at Offeret idetmindste har den Glæde i Døden at kunne hævne sig."

Jeg aftørrede min Taarer, stirrede stivt paa ham og sagde med et bittert Smiil, idet jeg i min Forvirring mere besvarede mine egne Tanker end Herr Séchérins Ord —

„O, ikke sandt? Hævnen, Hævnen! . . . Vel doe, men ikke svag, foragtet, forhaanet, beskjæmmet . . . Ogsaa afpresse dem Taarer, der lo over vor Ulykke . . . ja, Hævnen! Hævnen! . . . for at tugte den Beskjæmmelse — den feige, usle Beskjæmmelse . . . den Beskjæmmelse, som man veed, som man troer straffri — fordi det ædle Hjertes Høimodighed ikke kan nedværdige sig til et lavt Angiveri . . . Men det maa dog have en Grændse, som alt Andet . . . ikke sandt? . . . Ja, De har Ret! De har Ret!"

„Ei, Cousine!" — udbrød Herr Sécherin og stræbte med Møie at undertrykke sin Latter . . . „Mener De, man kan beskjæmme en Hjort? Troer De, den tænker paa at hævne sig?"

Jeg stirrede paa ham: jeg forstod ham ikke strax.

Efter nogle Dieblikke kom jeg til mig selv igjen.

„Tilgiv mig, kjære Cousin!" — sagde jeg — „Jeg var virkelig ikke ved mine Fem. De har Ret! Min Følelse henrev mig!"

„Det sagde jeg ogsaa til mig selv. „Min Cousine" — sagde jeg — „taler om denne Hjort, som om en virkelig Person." — Men lad os komme afsted igjen! Hører De Hornmusikken dernede i den

Kant? O, Jagten er dog en kongelig Fornøielse!"

Vognen satte sig atter i Bevægelse.

Jeg hengav mig til de bittreste Betragtninger. Jeg tænkte mig, hvorledes Gontran og Ursula, for at udhvile efter det lange Ridt, gik ved Siden af hinanden paa det bløde Græsteppe, skjulte af Træernes Løvværk.

Lykkelige, elskende, frydede de dem over den herlige Dag, tænkte med Henrykkelse paa Fremtiden, sagde hinanden ømme Ord, og vexlede lange, glødende Blikke. Maaskee . . . Skoven er saa tæt, saa øde . . . maaskee omfattede Gontran, bøiende sig hen over Ursula, hendes ranke Taille med henrykt Arm . . . maaskee berørte hans brændende Kind hendes!

„O, Raseri! — O, Smerte! — O, Marter!" — tænkte jeg — „Og jeg, jeg . . . jeg sidder her, nedbøiet, glemt, forhaanet . . . thi de spotte, de lee over mig — over mig, der kjører her ved den Mands Side, hvem man bedrager, hvem man beskjæmmer! Og mig er det, der gav denne fattige, æreløse Mand det Slot, hvori han gjør Cour til min Medbeilerske — den Luxus, hvormed han blænder — de Glæder, hvormed han beruser hende! O, det er utaaleligt! — Men det kan ikke vare længe! Jeg bliver træt af at være ulykkelig . . .

jeg vil ikke være det mere! — Her ved min Side sidder den redelige, den gode Mand, hvem man forhaaner og hvem man fornærmer. Jeg vil fortælle ham Alt . . . ikke for at anklage Ondskaben og Forvorpenheden — men for at forebygge, at Æren og Retskaffenheden skal være et Bytte længer for Vanæren og Lumskheden!"

Atter traadte de skjebnesvangre Ord mig paa Læberne, og atter bævede jeg tilbage for at ytre dem.

En halv Time efter sendte Gontran en af sine Folk til os, for at melde os, at Hjorten var fældet; men at Veien var for slet til at Vognen kunde bringe os til Stedet. Han lod mig derfor bede om at vende tilbage til Slottet, hvor han vilde indtræffe med Madame Séchérin.

Vi kom til Maran, som vi først naaede et Øieblik for Gontran og Ursula. Efterat have omklædt os til Bordet, kom vi atter sammen i Salonen. Her fandt jeg min Cousine, min Mand og Herr Séchérin: Ved Bordet dreiede Samtalen sig om Jagten. Gontran hævede Ursula's Mod og Behændighed til Skyerne, og Denne forsikkrede, at hun aldrig havde nydt en herligere Fornøielse.

Min Cousine var langt muntrere end Dagen

iforveien; hun syntes ikke at lægge Vind paa at vedligeholde sit melancholske Væsen. Hun drak uden Vægring flere Skaaler paa min Sundhed, som Gontran foreslog, og tømte, uden at lade sig bede synderligt, et Par Glas Champagne — til stor Forundring for Herr Sécherin, der bestandig raabte —

„Min Kone er en lille Satan! . . . Er hun ikke?"

Da jeg saae min Cousines levende og utvungne Munterhed, ahnede jeg for første Gang det Dristige og Utæmmelige i hendes Charakteer.

Hidtil havde hun kun forekommet mig fuldendt i den Kunst at forstille sig. Hendes dristige Løgne vare stedse indklædte i hyklerske Former, og naar hun løftede sine store, melancholske, taarefulde Øine mod Himlen, var hun mere overbevisende end Sandheden selv; men nu, da jeg saae hende saa munter og oprømt, da jeg hørte hendes livlige, uventede, ofte glimrende Udfald, fandt jeg hende endnu langt farligere.

Min Mand fordulgte ikke den Beundring, hun vakte hos ham. Der opstod et Slags aandrig Væddekamp mellem dem Begge, og Fordelen var som oftest paa hendes Side. Gontran syntes næsten fortryllet og behersket af hendes Overmagt,

og flere Gange bragte hun ham med sin bidende Ironi til at forstumme.

Sælsomt nok led jeg under den spottende Overlegenhed, hvormed Ursula behandlede min Mand.

Jeg var næsten forstenet over denne pludselige Forandring hos min Cousine.

Her Séc̈herin selv tilhviskede mig, at han aldrig havde tiltroet sin Kone saamegen Aand.

Nu er denne Forandring mig klar. Der gives visse Naturer, der, saa at sige, aldrig aabenbare sig fuldstændigere, end naar de befinde sig i deres egentlige Element. Saaledes var Ursula egentligen født for et luxuriøst, pragtfuldt, festligt, toilesløst Liv. Et Aarhundrede tidligere vilde hun have været en af de aandrige og skamløse Damer, der præsiderede ved Regentskabets Orgier.

For første Gang efter sit Giftermaal befandt hun sig i en Stilling, der var efter hendes Smag, og udentvivl var det næsten mod hendes eget Vidende, at hendes sande Charakteer nu kom for Dagen.

Efter Bordet skulde Hjorten gives til Priis for Hundene i Gaarden under Fakkelskin. Dette blodige Skuespil havde Gontran forbeholdt Madame Séc̈herin.

Klokken ni blæste Jægerne nogle Fanfarer. Vi betraadte en Terrasse, der vendte ud til den store Slotsgaard og trak sig hen under Vinduerne i den nys forladte Salon.

Faklerne, der bares af vore pyntede Tjenere, kastede et rødligt Skin paa Bygningerne, hvoraf en Deel laae indhyllede i Mørke.

Dette var et sørgeligt Syn. De blodtørstige,

utaalmodige Mynder, som Jægerne kun kunde holde tilbage ved Pidskeslag, knurrede vildt; Hundenes Øine funklede gjennem Mørket.

Midt i Gaarden stod Herr de Lancry's første Jæger. Han greb Hjortens Hoved ved Gevirerne og rystede det voldsomt i Hundenes Paasyn.

Kobbelet udstødte et rasende Hyl, indtil man endelig tillod det under Hornenes bedøvende Skrald at styrte hen over de blodige Stykker. Nu opstod en forbittret Kamp mellem de firsindstyve Hunde, der hylende anfaldt hverandre og søgte at fravriste hverandre de blodige Levninger.

Dette Skuespil oprørte mig; jeg vendte tilbage til Salonen, hvis Vinduer vendte ud til Terrassen. Herr Sécherin var gaaet ned, for at beskue Alt i Nærheden. Jeg følte mig smerteligt beklemt af et physisk Ildebefindende; for første Gang spurgte jeg mig selv om hvad der vel kunde foraarsage dette.

Jeg sank ned paa en Stol, der stod ved et af Vinduerne, halv skjult af et Gardin. Jeg stirrede mekanisk paa Gjenskinnet af de sidst udgaaende Fakler; thi Skuespillet var tilende. Da saae jeg Gontran og Ursula standse et Øieblik udenfor Vinduet. Gontran omslyngede hende med den ene Arm og nærmede sig med Læberne til sin Cousines Kind, trods Dennes svage Modstand.

Aldrig skal jeg glemme, hvad jeg følte i dette Øieblik. Ifølge en sælsom Skjebne afhyllede, saa at sige, den grusomste Smerte, jeg nogensinde har følt, mig den saligste Glæde, jeg har kjendt.

Jeg veed ikke, hvoraf det kom, at den indre Bæven, min heftige Smerte fremkaldte i mig, pludselig forklarede mig Aarsagen til den legemlige

Lidelse, jeg havde fornummet i den senere Tid: Jeg følte, at jeg var Moder.

Dette dobbelte Indtryk, af berusende Glæde og martrende Qval, var saa heftigt, at jeg et Dieblik troede, min Forstand maatte lide derunder.

I min Tummel stod jeg mechanisk op; jeg løb igjennem Salonen; jeg lukkede mig inde i mit Kammer, styrtede paa Knæ, og formaaede blot at fremstamme de Ord —:

„Min Gud, du har bønhørt mig! Nu kan jeg ikke være ulykkelig mere. I det Dieblik, jeg troede at døe af Smerte, sender du mig et uendeligt sødt Haab!"

Jeg havde ikke bemærket Blondeau, der befandt sig i min Alcove.

„Store Gud, naadige Frue! — Hvad feiler Dem?" — udbrod hun.

Uden at svare hende derpaa, pegede jeg paa min Kammerdør og sagde —

„Jeg vil være alene — forlad mig — luk Døren og siig, at jeg vil være alene!"

Blondeau gik og meldte Herr de Lancry, at jeg var utilpas og ønskede at være alene.

Og jeg blev alene . . . kun i Selskab med mine egne Tanker,

Jeg kunde nu ikke tvivle længer paa min Mands Utroskab — og jeg var Moder!

Ende paa tredie Deel.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF
PQA
0041879
vol.3.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 02 05 01 014 6